

עיני אהובתי

כל סונטות שקספיר

בתרגום זיוה שמיר

My Mistress' Eyes

Sonnets

by William Shakespeare

Translated into Hebrew by Ziva Shamir

כל הזכויות שמורות

All rights reserved

2010

From fairest creatures we desire increase,
 That thereby beauty's rose might never die,
 But as the ripper should by time decease,
 His tender heir might bear his memory:
 But thou, contracted to thine own bright eyes,
 Feed'st thy light'st flame with self-substantial fuel,
 Making a famine where abundance lies,
 Thyself thy foe, to thy sweet self too cruel.
 Thou that art now the world's fresh ornament
 And only herald to the gaudy spring,
 Within thine own bud buriest thy content
 And, tender churl, makest waste in niggarding.
 Pity the world, or else this glutton be,
 To eat the world's due, by the grave and thee.

בְּרֶכֶת פְּרִיּוֹן נִשְׁלַח לִיפֵי הַתָּאֵר,
 כִּי כָךְ שׁוֹשֵׁן-הַחַן לָעַד לֹא יִכָּחֵד,
 אֲךְ חֵישׁ-מִהֵר יִחַלֵּף לוֹ תוֹר הַנָּעַר,
 וְרַק יוֹרְשׁוֹ יִהְיֶה לִיפֵי עַד.
 אֶתָּה הַמְרַתֵּק לְמֵאוֹר עֵינֶיךָ,
 בְּלִהְטֶם אֶת אוֹר אֶשֶׁךְ תִּסְיֵק,
 גַּם בְּתוֹךְ הַשֹּׁפֵעַ יִרְעֲבוּ רַעֲיֵךְ,
 יוֹתֵר מִכָּל לְעֶצְמְךָ תִּזְיֵק.
 עֶתָּה הִנֵּךְ עַדִּי חֵדֵּשׁ לַחֲלָד
 וְכְרוֹזוֹ שֶׁל יוֹם אֲבִיב בְּלִי עֵב,
 וְנִצָּנֵךְ אוֹצֵר אֶת הַתּוֹחֶלֶת
 שֶׁל הַכִּילִי הַמְשַׁחֵת יָמָיו.
 חוֹס עַל הַטֶּבֶעַ, פֶּן כִּשְׂאוֹל יִרְחַב,
 וּבִבּוֹר צִלְמוֹת אִישׁ לֹא יִזְכָּרֵךְ.

When forty winters shall beseege thy brow,
 And dig deep trenches in thy beauty's field,
 Thy youth's proud livery, so gazed on now,
 Will be a tatter'd weed, of small worth held:
 Then being ask'd where all thy beauty lies,
 Where all the treasure of thy lusty days,
 To say, within thine own deep-sunken eyes,
 Were an all-eating shame and thriftless praise.
 How much more praise deserved thy beauty's use,
 If thou couldst answer 'This fair child of mine
 Shall sum my count and make my old excuse,'
 Proving his beauty by succession thine!
 This were to be new made when thou art old,
 And see thy blood warm when thou feel'st it cold.

עת על ראשך מ"ם חרפים צורו,
 ויתחפרו בחפירות הודך,
 עת נוי העלומים שפה הדור הוא
 יגוז, ותור אביב לא עודך,
 אם ישאלו: אנה חמק החן,
 וכל אוצרותי מי התאנה?
 אם בקמטי עיניך הוא שוכן,
 בם הבושה תחג לראנה.
 כמה דברי הלל עוד יאמרו
 עד שתאמר: בני הנאה יורשי,
 סך מעשי ומחדלי סופר הוא,
 הוא העוטר כתרי חן לראשי;
 עני החן אכן הוא מכוין,
 אורו יחם הדם שנצטנן.

Look in thy glass, and tell the face thou viewest
 Now is the time that face should form another;
 Whose fresh repair if now thou not renewest,
 Thou dost beguile the world, unbless some mother.
 For where is she so fair whose unear'd womb
 Disdains the tillage of thy husbandry?
 Or who is he so fond will be the tomb
 Of his self-love, to stop posterity?
 Thou art thy mother's glass, and she in thee
 Calls back the lovely April of her prime:
 So thou through windows of thine age shall see
 Despite of wrinkles this thy golden time.
 But if thou live, remember'd not to be,
 Die single, and thine image dies with thee.

הִבֵּט בְּרָאִי, אֲמַר אִם זֶה הָעֵלָם
 לֹא בָאָה עֵת שְׁזִיו פָּנָיו זְכָפֶל;
 אִם עַד מְהֵרָה לֹא יַעֲתֶק הַצֵּלָם,
 אַתָּה מַחִיק אִמּוֹ גּוֹזֵל עוֹלָל.
 אִי הַנְּאוּה תִּהְיִן לֹא לְשִׁדָּד
 תִּלְמִי רַחֲמָה עַד כֹּה נוֹתְרוֹ סְגוּרִים?
 אֵינָה הַכֶּסֶּיל שְׁאֵת עֲצָמוֹ חוֹמֵד,
 עַד כִּי יוֹתִיר עוֹלָם בְּלֹא גּוּרִים?
 אַתָּה רְאִי אִמָּךְ, וּבּוֹ נִטְמָן
 אָבִיב יְמִיָּה עוֹד כָּלוּ בַּזְהָר,
 וְגַם אַתָּה, מִבֵּין צְרִיחֵי הַזָּמָן,
 תִּרְאֶה בְּזִקְנֶתְךָ אֶת אִשׁ הַנְּעָר.
 אֲךָ אִם תִּחְיֶה בְּלִי לְהוֹתִיר עֶנְף,
 צִלְךָ יַעֲרֹף, לֹא יִזְכְּרוּ פָּנָיו.

Unthrifty loveliness, why dost thou spend
 Upon thyself thy beauty's legacy?
 Nature's bequest gives nothing but doth lend,
 And being frank she lends to those are free.
 Then, beauteous niggard, why dost thou abuse
 The bounteous largess given thee to give?
 Profitless usurer, why dost thou use
 So great a sum of sums, yet canst not live?
 For having traffic with thyself alone,
 Thou of thyself thy sweet self dost deceive.
 Then how, when nature calls thee to be gone,
 What acceptable audit canst thou leave?
 Thy unused beauty must be tomb'd with thee,
 Which, used, lives th' executor to be.

נוי פֶּזְרָנִי, אֶת כָּל הַהוֹן הַזֶּה
 מִדּוּעַ זֶה תִּקַּח לְעַצְמְךָ?
 הַטֵּבֵעַ לֹא יִתֵּן, הוּא רַק יִלְוֶה
 לְאִישׁ שֶׁיִּפְזֹר הוֹן בְּשִׂמְחָה.
 מִדּוּעַ כָּעֶכְבֶּר עַל דִּינָרָיו
 תִּשְׁכַּב לֶךְ לְבַד, בְּלִי הַעֲנִק?
 נוֹשֶׂה לָרִיק, צוֹבֵר מָמוֹן לְשׁוֹא
 וּבַעֲצָמוֹ חוֹשֵׁשׁ לְהִתְעַנֵּג?
 אֲתָךְ אֲתָה בְּמִקָּח וּבְמִמְכָּר,
 וְדָמִי הִנֵּכְלִים חָלִים עָלֶיךָ,
 לְכִשְׁבּוֹא יוֹמְךָ מֶה הָעֶקֶר
 שֶׁתִּצְוֶה לְחֹבֶר נוֹחֲלֶיךָ?
 נוי, שֶׁהִשְׁחַת לָרִיק, לְבוֹר יוֹרֵד,
 אִם תּוֹרִישֶׁהוּ, יִתְקַיֵּם לְעַד.

Those hours, that with gentle work did frame
 The lovely gaze where every eye doth dwell,
 Will play the tyrants to the very same
 And that unfair which fairly doth excel:
 For never-resting time leads summer on
 To hideous winter and confounds him there;
 Sap cheque'd with frost and lusty leaves quite gone,
 Beauty o'ersnow'd and bareness every where:
 Then, were not summer's distillation left,
 A liquid prisoner pent in walls of glass,
 Beauty's effect with beauty were bereft,
 Nor it nor no remembrance what it was:
 But flowers distill'd though they with winter meet,
 Leese but their show; their substance still lives sweet.

שעות שחוללו ביד רכה
 את חין-דמותך המשובב כל עין,
 אפשר שהן תחמסנה עד דכא
 עת יפידך פוג, יהי לאין.
 העת חופזת לה, וימי אביב
 וקניץ והפכו חיש-קל עורם.
 הכפור יצמית, שלכת מסביב,
 תלי שלגים ושממות עולם.
 לולא הקניץ כתמצית בכוס
 חמר, תסס, בין קירותיו פלוא,
 היה כבר לפי זה מזמן נגז,
 ופרותיו היו פלא היו.
 גם אם נגע בלב-לבה הקרח,
 בשלמותה נותרה תבנית הפרח.

Then let not winter's ragged hand deface
 In thee thy summer, ere thou be distill'd:
 Make sweet some vial; treasure thou some place
 With beauty's treasure, ere it be self-kill'd.
 That use is not forbidden usury,
 Which happies those that pay the willing loan;
 That's for thyself to breed another thee,
 Or ten times happier, be it ten for one;
 Ten times thyself were happier than thou art,
 If ten of thine ten times refigured thee:
 Then what could death do, if thou shouldst depart,
 Leaving thee living in posterity?
 Be not self-will'd, for thou art much too fair
 To be death's conquest and make worms thine heir.

בל יך בך אגרוף ברזל הכפור,
 בעוד לשד אביב בך חומר,
 מתקו הגר, וצר מרחב לנצר,
 את יפיד בטרם יתפורר.
 גבית רבית לא תחשב עולה,
 אם הלוח ישמח לפרע חוב,
 וכך גם אם דמותך עצמה כפלה,
 או אם תוליד צאצאים לרב.
 בניך בשושלת אדירה,
 ועל כלם משוך חן מראד;
 כי-אז חרמש המות לא תירא,
 כי קיומך נמשך בזרעך.
 שמע עצתי: יפי פניך שמר
 לא לרמה, כי אם לדור ודור.

Lo! in the orient when the gracious light
 Lifts up his burning head, each under eye
 Doth homage to his new-appearing sight,
 Serving with looks his sacred majesty;
 And having climb'd the steep-up heavenly hill,
 Resembling strong youth in his middle age,
 yet mortal looks adore his beauty still,
 Attending on his golden pilgrimage;
 But when from highmost pitch, with weary car,
 Like feeble age, he reeleth from the day,
 The eyes, 'fore duteous, now converted are
 From his low tract and look another way:
 So thou, thyself out-going in thy noon,
 Unlook'd on diest, unless thou get a son.

ביקוד מאור בבקר לא עבות,
 ראה איך ראש ירים בלהט עז;
 וכל רואהו לו ירחש כבוד,
 ולמזרח גביט ברטט הוד.
 הוא מעפיל להררי מרום,
 כעלם-חמד שלחו לא נס,
 ובני-תמותה יראוהו כחלום,
 וישתאו מול נתיבת הפז.
 אך עת משיא כחו יתחיל לרדת,
 כמרובה שתש כחה מלכת,
 כל מי שלו סגד בימי חרפו,
 יפנה מבט ויתרחק מפה.
 וגם עליך עין לא תביט
 בבוא יומך, אם זרע לא תנביט.

Music to hear, why hear'st thou music sadly?
 Sweets with sweets war not, joy delights in joy.
 Why lovest thou that which thou receivest not gladly,
 Or else receivest with pleasure thine annoy?
 If the true concord of well-tuned sounds,
 By unions married, do offend thine ear,
 They do but sweetly chide thee, who confounds
 In singleness the parts that thou shouldst bear.
 Mark how one string, sweet husband to another,
 Strikes each in each by mutual ordering,
 Resembling sire and child and happy mother
 Who all in one, one pleasing note do sing:
 Whose speechless song, being many, seeming one,
 Sings this to thee: 'thou single wilt prove none.'

בְּלֶדֶד רָנָה, וְלָמָּה אֶל הָרֶגֶן
 תִּקְשִׁיב בְּדוֹי? הֵן רֵן בְּרֵן יָגִיל.
 הַנִּפְשֵׁד שׁוֹפֵטֶת וְחוֹנֶנֶת?
 הַלְעָנוּי וְהַנָּאָה אֶתָּה רָגִיל?
 הִיתָכֵן שְׁנַעִימָה כֹּה מִתְאַמֶּת
 אֶת אֲזִנָּד תִּרְצַע בְּבִרִית צְלִילִים?
 תִּשְׁמַע בָּהּ תוֹכַחַה הַמְנַהֶמֶת,
 שֶׁהַבְּדִידוֹת הִיא שְׂוֹא וְהַבָּלִים.
 שׁוֹר, כָּל מִיתֵר רוֹכֵב עַל גַּב מִיתֵר,
 וְרִק יַחְדָּו יִפְּיֶקוּ אֶת הַלַּחַן;
 כָּאֵב וְאֵם שָׂרִים עִם בָּנִם הַשָּׂר,
 וְרֶגֶן כֹּה עָרֵב יִפְּיֶקוּ יַחַד.
 הוּא רַב-קוֹלִי וּבָלִי מְלִים לֵאמֹר:
 גּוֹרֵל עֲרָעַר הִרְיָהּוּ רַע וְמָר.

Is it for fear to wet a widow's eye
 That thou consumest thyself in single life?
 Ah! if thou issueless shalt hap to die.
 The world will wail thee, like a makeless wife;
 The world will be thy widow and still weep
 That thou no form of thee hast left behind,
 When every private widow well may keep
 By children's eyes her husband's shape in mind.
 Look, what an unthrift in the world doth spend
 Shifts but his place, for still the world enjoys it;
 But beauty's waste hath in the world an end,
 And kept unused, the user so destroys it.
 No love toward others in that bosom sits
 That on himself such murderous shame commits.

האם מפחד בכי האלמנה,
 ומיד תכלה בערירות?
 תבל לך תספד – כלת דומה –
 אם יום יבוא ובלי בנים תמות.
 תבל, אלמנתך, עוד תקונן,
 שזכר אחריך לא נותר.
 הן כל אשה תביט בפני הן,
 ופני אישה המת רודפים אותה.
 הן כסף שפזר עובר ושב,
 והעולם רק נהנה ממנו;
 אך לא כן יפי שכלה לשוא –
 יתם, והעולם כלו איננו.
 המכלה עצמו אינו חושב
 על הבריות, רק את עצמו אוהב.

For shame! deny that thou bear'st love to any,
 Who for thyself art so unprovident.
 Grant, if thou wilt, thou art beloved of many,
 But that thou none lovest is most evident;
 For thou art so possess'd with murderous hate
 That 'gainst thyself thou stick'st not to conspire.
 Seeking that beauteous roof to ruinate
 Which to repair should be thy chief desire.
 O, change thy thought, that I may change my mind!
 Shall hate be fairer lodged than gentle love?
 Be, as thy presence is, gracious and kind,
 Or to thyself at least kind-hearted prove:
 Make thee another self, for love of me,
 That beauty still may live in thine or thee.

אֶת הַבְּרִיּוֹת, בּוֹשׁ, לֹא תֵאָהֵב. אֲפֹלוּ
 אֶת עֲצָמְךָ אֵינְךָ אוֹהֵב אוֹלִי.
 הֵם יֵאָהֲבוּךָ בְּלִי סֶפֶק, וְאֵלוּ
 לְבָדְךָ חָלָל, בְּלִי רָגֶשׁ לְוִילָת.
 כִּי צָפַע הַשְּׂנְאָה שׁוֹכֵן בּוֹ קָבַע,
 וְלֹא אַחַת מִכֵּישׁ הוּא גַם אוֹתְךָ.
 לֹא בֵּית מַדּוֹת לָךְ, חַיִּים שֶׁל שְׁפַע,
 יְדִיד יִהְרָסוּ אֶת גַּג בֵּיתְךָ.
 חֲזֹר, רַעִי, וְגַם אֲנִי אֲחֹזֵר בִּי;
 הֲתִבְכַּר בְּמַעוֹן שְׂנְאָה לַחַיּוֹת?
 גַּם לְבְרִיּוֹת גִּלָּה אֶת כָּל הַיָּפִי,
 אֶל עֲצָמְךָ נִסָּה נִלְבָּב לַהֲיִיּוֹת.
 בֶּן בְּדַמוּתְךָ, לְמַעַנִּי, יֵלֵד,
 בּוֹ חֵין פָּנִיד יִשְׁתַּקֵּף לְעַד.

As fast as thou shalt wane, so fast thou growest
 In one of thine, from that which thou departest;
 And that fresh blood which youngly thou bestowest
 Thou mayst call thine when thou from youth convertest.
 Herein lives wisdom, beauty and increase:
 Without this, folly, age and cold decay:
 If all were minded so, the times should cease
 And threescore year would make the world away.
 Let those whom Nature hath not made for store,
 Harsh featureless and rude, barrenly perish:
 Look, whom she best endow'd she gave the more;
 Which bounteous gift thou shouldst in bounty cherish:
 She carved thee for her seal, and meant thereby
 Thou shouldst print more, not let that copy die.

גם אם תבלי, תשוב ותלבלב,
 כי ילדך הן מגופך לקוח,
 ראשית-אונך; תוכל בגדל לב
 לקרוא לו "בניי" בעת יכלה הכח.
 זה סוד הידע, הצמיחה, היפי;
 בלתו – מק וסכלות הכל מלא.
 לו אחרים כמותך נתנו בו דפי,
 תוך שני דורות הנה היקום כלה.
 איש שהטבע לא ברכו בפרי –
 עקר וגס ירד אל בור צלמות,
 ומי שבחסדי האל הפריא,
 את קניניו לא יכלה המות.
 גלופה נתנה לך, הדפס ממנה
 שכל עתקים. עוד רגע היא איננה.

When I do count the clock that tells the time,
 And see the brave day sunk in hideous night;
 When I behold the violet past prime,
 And sable curls all silver'd o'er with white;
 When lofty trees I see barren of leaves
 Which erst from heat did canopy the herd,
 And summer's green all girded up in sheaves
 Borne on the bier with white and bristly beard,
 Then of thy beauty do I question make,
 That thou among the wastes of time must go,
 Since sweets and beauties do themselves forsake
 And die as fast as they see others grow;
 And nothing 'gainst Time's scythe can make defence
 Save breed, to brave him when he takes thee hence.

שְׁעוֹן כִּי יֵד, אֶת רְגָעָיו אֲמַנָּה,
 אַחֲזָה בַּהֶפֶךְ הַיּוֹם לְלֵיל סוּפָה,
 אֶת הַסֵּגֶל בְּקִמְיָלְתּוֹ אֲרָאָה,
 שְׁחוֹר תִּלְתָּלִים שְׁנֵהֶפְכוּ שִׁיבָה,
 אֲרָאָה הַצִּמְרוֹת הָעֲרָמוֹת
 רַק תַּמּוּל שְׁלֹשׁוֹם הֵצְלוּ עֲדָרִים;
 יְבוּל תַּמּוּז מוּבָל בְּאַלְמוֹת
 אֲלֵי בּוֹר קֶבֶר בְּזֻקְנִים סוּמְרִים.
 אֲזִי אֲשָׁאֵל אִם גַּם דְּמוּתְךָ תִּיבֹשׁ,
 וְיִפְיֶךָ בְּבוֹא הַיּוֹם יְגוּעַ,
 בְּעוֹף הַזָּמָן הֵן הִיפְעָה תִּבְאֵשׁ,
 וְתִתְחַלֵּף בִּיפֵי הַדּוֹר הַבָּא.
 מִפְּנֵי חֲרָמֶשׁ הַזָּמָן אֵין כָּל מָנוֹס,
 רַק זֶרְעֶךָ יִהְיֶה לְךָ מְעוֹז

O, that you were yourself! but, love, you are
 No longer yours than you yourself here live:
 Against this coming end you should prepare,
 And your sweet semblance to some other give.
 So should that beauty which you hold in lease
 Find no determination: then you were
 Yourself again after yourself's decease,
 When your sweet issue your sweet form should bear.
 Who lets so fair a house fall to decay,
 Which husbandry in honour might uphold
 Against the stormy gusts of winter's day
 And barren rage of death's eternal cold?
 O, none but unthrifths! Dear my love, you know
 You had a father: let your son say so.

אֱלֹו שְׁלָךְ הָיִיתִי! אֲךָ אֵינִיךָ
 הַבְּעָלִים אֵלָא לְזָמָן קָצוּב.
 עַל קוֹ הַקָּץ, הִכֵּן אֶת זֵיו חֲנֻךְ
 לְהִנְחִילוֹ לְמִישָׁהוּ אֲהוּב.
 הַחַן נִתֵּן בַּחֲכִירָה לָךְ.
 תִּקְפּוּ לֹא פֶגַע, וְכָךְ אֶתָּה תוֹסִיף
 לְהִיּוֹת אֶתָּה גַם אַחֲרֵי מוֹתְךָ,
 עַתָּה אֶת בְּנֶךְ עַל כִּסְאֶךָ תוֹשִׁיב.
 מִי הֵיכָלוֹ יִטֵּשׁ לְאַנְחוֹת,
 וְלֹא יִשְׁקֹד הַיֵּטֵב עַל בְּדֶק בַּיִת,
 מוֹל זַעַף הַיָּמִים וְהַרוּחוֹת,
 מוֹל שְׁמָמוֹת הַמָּוֶת וְהָאֵין?
 זָכַר אֶת אָבִיךָ, אֲהוּבִי, וְתֵן
 לְיִלְדֶךָ לּוֹמֵר "אָבִי" גַם כֵּן.

Not from the stars do I my judgment pluck;
 And yet methinks I have astronomy,
 But not to tell of good or evil luck,
 Of plagues, of dearths, or seasons' quality;
 Nor can I fortune to brief minutes tell,
 Pointing to each his thunder, rain and wind,
 Or say with princes if it shall go well,
 By oft predict that I in heaven find:
 But from thine eyes my knowledge I derive,
 And, constant stars, in them I read such art
 As truth and beauty shall together thrive,
 If from thyself to store thou wouldst convert;
 Or else of thee this I prognosticate:
 Thy end is truth's and beauty's doom and date.

לא אבקש בכוכבים מזל,
 אף שגם לי פתקים מן הרקיע,
 אתמה – מי יהלל או יקלל;
 מי מגפה תדביר, למי הון וגיע?
 לא העתיד לכל פרטיו אגיד,
 את מי יכו ברק, מטור או רוח,
 לא אנבא לשוע או נגיד
 אם לו עתיד מזחיר, או אם גרוע.
 רק מעיניך חכמתי אפיק,
 וכוכבים יתנוצצו ממך,
 אמת וחסן בך יראו אפיק,
 אם תנצנצם עבור צאצאריך.
 אך אם דברי תפר, כך אנחש:
 מותך יבעיר אמת וחסן באש.

When I consider every thing that grows
 Holds in perfection but a little moment,
 That this huge stage presenteth nought but shows
 Whereon the stars in secret influence comment;
 When I perceive that men as plants increase,
 Cheered and cheque'd even by the self-same sky,
 Vaunt in their youthful sap, at height decrease,
 And wear their brave state out of memory;
 Then the conceit of this inconstant stay
 Sets you most rich in youth before my sight,
 Where wasteful Time debateth with Decay,
 To change your day of youth to sullied night;
 And all in war with Time for love of you,
 As he takes from you, I engraft you new.

עת אתבונן בטבע ואתמה
 איך גדוליו שלמים רק להרף עין ;
 איך העולם אינו אלא במה,
 והמזר שולט בו משמים.
 אראה אנוש כציץ נוכל וצמח,
 סיוע או עכוב לו משמים,
 גואה בעסיסו, עד שימד,
 וכל הודו יפוג, יהי לאין.
 עת אהגה בגזר דין החלוף
 את דיוקנך אראה נוטף טללים
 מק וזקנה חורשים לשים לו סוף,
 הקדר יומך באבך ערפלים.
 מול חרמשי הזמן אחשף אזורע
 הם יקצרו, אני אוסיף לזרע.

But wherefore do not you a mightier way
 Make war upon this bloody tyrant, Time?
 And fortify yourself in your decay
 With means more blessed than my barren rhyme?
 Now stand you on the top of happy hours,
 And many maiden gardens yet unset
 With virtuous wish would bear your living flowers,
 Much liker than your painted counterfeit:
 So should the lines of life that life repair,
 Which this, Time's pencil, or my pupil pen,
 Neither in inward worth nor outward fair,
 Can make you live yourself in eyes of men.
 To give away yourself keeps yourself still,
 And you must live, drawn by your own sweet skill.

מול זמן, הרע בְּרוֹדָנִים, רְעִי,
 מִדּוּעַ לֹא תִצָּא בְּיָתֶר עוֹ?
 אֶת נַפְשְׁךָ מִלֵּט בְּאַמְצָעִים
 בְּדוּקִים מִכָּל חֲרוּז שְׁאוֹ שְׁאַחֲרוֹ.
 אִתָּה עוֹמֵד עֲתָה בְּשִׂיא יָמֶיךָ
 וְאִין קֶרְקַע בְּתוֹלָה שְׁלֹא תִתְּאוּ
 לְשִׂאת זְרָעֶיךָ בְּקֶרֶבָּה. פְּנִיךָ
 יָפִים מְשַׁצִּירְתִּי קוֹ לְקוֹ.
 קוֹי חַיִּים שֶׁל צֶלֶם חַי עוֹלָם
 עַל כָּל שְׁאַשְׁרִיטט בָּעֵט טִירוֹן,
 וְאֵת כָּל סִגְלוֹתֶיךָ יְכוּלִים
 לְמַסֵּר מִכָּאן וְעַד דּוֹר אַחֲרוֹן.
 תֵּן עֲצֻמָּךְ, לֹא יִגְרַע דְּבָר,
 דְּמוֹתֶךָ בְּזִיו בְּנִיךָ תִּצְרֶר.

Who will believe my verse in time to come,
 If it were fill'd with your most high deserts?
 Though yet, heaven knows, it is but as a tomb
 Which hides your life and shows not half your parts.
 If I could write the beauty of your eyes
 And in fresh numbers number all your graces,
 The age to come would say 'This poet lies:
 Such heavenly touches ne'er touch'd earthly faces.'
 So should my papers yellow'd with their age
 Be scorn'd like old men of less truth than tongue,
 And your true rights be term'd a poet's rage
 And stretched metre of an antique song:
 But were some child of yours alive that time,
 You should live twice; in it and in my rhyme.

שירי, מי יאמין בם בעתיד,
 אם קלוסיים ושבח ימלאום?
 השיר רק על מקצת חנד יעיד
 כסרקופג לא יגלה מאום.
 לו את יפי עיניך אף תארתי
 ואת חנד בשיר ובמליצה,
 הן לעולם יגידו כי שקרתי:
 קוים כה שמימיים אין בנמצא.
 מוטב גוילי עם השנים יצהיבו
 יהיו לבוז, ללעג ושנינה,
 את סלסולי שבחי זרים יחשיבו
 דבר פייט של זקן חסר בינה:
 אף אם בנד יקרא בהם, אזי
 הן בו תחנה וגם בחרוזי.

Shall I compare thee to a summer's day?
 Thou art more lovely and more temperate:
 Rough winds do shake the darling buds of May,
 And summer's lease hath all too short a date:
 Sometime too hot the eye of heaven shines,
 And often is his gold complexion dimm'd;
 And every fair from fair sometime declines,
 By chance or nature's changing course untrimm'd;
 But thy eternal summer shall not fade
 Nor lose possession of that fair thou owest;
 Nor shall Death brag thou wander'st in his shade,
 When in eternal lines to time thou growest:
 So long as men can breathe or eyes can see,
 So long lives this and this gives life to thee.

האדמה דמותך ליום באב?
 אתה נאה ואף מתון יותר;
 ציצי סיון תחמס סופה ביעף,
 וקנץ אף הוא בא, וכבר עובר.
 יש שתבער עין החמה, תיקד,
 יש שיקהה עין זהבה, יועם,
 אף יש שהיפה יפיו לאבד,
 ביד מקרה או חליפות עולם.
 אף את זיוך הזמן לא יכלה
 אוצרות חנך לא ישמטו מיד,
 המות לא יהין להתהלל,
 כי בשירי תנץ דמותך לעד.
 אם לב יפעם ועין לא תכהה,
 כפון שירי ובו דמותך תחיה.

Devouring Time, blunt thou the lion's paws,
 And make the earth devour her own sweet brood;
 Pluck the keen teeth from the fierce tiger's jaws,
 And burn the long-lived phoenix in her blood;
 Make glad and sorry seasons as thou fleets,
 And do whate'er thou wilt, swift-footed Time,
 To the wide world and all her fading sweets;
 But I forbid thee one most heinous crime:
 O, carve not with thy hours my love's fair brow,
 Nor draw no lines there with thine antique pen;
 Him in thy course untainted do allow
 For beauty's pattern to succeeding men.
 Yet, do thy worst, old Time: despite thy wrong,
 My love shall in my verse ever live young.

עת עריצה, הקהי טלפי ארי,
 שהיקום יבלע צפיעות בפיו;
 תלשי מהנמר ניב אכזרי,
 את עוף החול במו דמיו שרפי.
 כסי את העונות גון, משוש,
 עשי מה שתאבי, קלת אברה,
 לחלד ההולך אלי מסוס;
 רק באחד אל נא תגעי לרע.
 בחרט אל תעזי במצחו
 של אהובי קמטי זקנה שרטיט;
 הניחי לו לחמק, יהיו נצחו
 וכן פניו לדור ודור מופת.
 כי גם אם לו תרעי, דעי כי אז
 חיה הוא בשירי צעיר ועז.

A woman's face with Nature's own hand painted
 Hast thou, the master-mistress of my passion;
 A woman's gentle heart, but not acquainted
 With shifting change, as is false women's fashion;
 An eye more bright than theirs, less false in rolling,
 Gilding the object whereupon it gazeth;
 A man in hue, all 'hues' in his controlling,
 Much steals men's eyes and women's souls amazeth.
 And for a woman wert thou first created;
 Till Nature, as she wrought thee, fell a-doting,
 And by addition me of thee defeated,
 By adding one thing to my purpose nothing.
 But since she prick'd thee out for women's pleasure,
 Mine be thy love and thy love's use their treasure.

פְּנֵי נַעֲרָה לִיצְרֵי הַטֵּבֵעַ
 אָדוֹן וְאֲדוֹנִית אוֹתָךְ בָּרָא ;
 לֵב נַעֲרָה עֲנוּגָה, לֹלֵא הַצָּבֵעַ
 הָעֵז שֶׁלְעֵלְמֵת חוֹן הַדּוֹרָה.
 עֵינֶיךָ בָּרָה מֵעֵין אִשָּׁה עוֹגֶבֶת
 אֶת רֵעֶךָ הִיא תִצְפֶּה זָהָב,
 כָּאִישׁ הִיא אַחֲרֵי צִידָה עוֹקֶבֶת,
 תִּלְכֹּד עֵין גָּבֵר, עֵין אִשָּׁה תִתְּנָאוּ.
 הֵן גּוֹף אִשָּׁה שְׂכִינָה לָךְ הוֹעִידָה,
 אֲגַב בְּרִיאָה לֹא תִמָּה הַמְלֹאכָה,
 וְעוֹד עֲשִׂתָּהּ : עָלֶי תִבּוֹסָה הַמִּיטָה,
 כִּי בַתּוֹסֶפֶת לִי אֵין כָּל בְּרָכָה.
 אֵךְ אִם נוֹצְרֶת לְרָצוֹת נָשִׁים,
 סִפְקוֹן, וּשְׂגִינוֹ אֶהְבָּה נְגָשִׁים.

So is it not with me as with that Muse
 Stirr'd by a painted beauty to his verse,
 Who heaven itself for ornament doth use
 And every fair with his fair doth rehearse
 Making a couplement of proud compare,
 With sun and moon, with earth and sea's rich gems,
 With April's first-born flowers, and all things rare
 That heaven's air in this huge rondure hems.
 O' let me, true in love, but truly write,
 And then believe me, my love is as fair
 As any mother's child, though not so bright
 As those gold candles fix'd in heaven's air:
 Let them say more than like of hearsay well;
 I will not praise that purpose not to sell.

אינני כְּאוֹתוֹ פִּיטוֹן הָעֵט
 לְהַעֲטוֹת פּוֹדָּעַל יָפִי הַטֹּבֵעַ,
 לְתִלּוֹת עָלָיו רִקִּיעַ מְקַשֵּׁט,
 פְּלֵאִי תִבֵּל לְהַאֲדִיר בְּצַבֵּעַ;
 לְמַתַּח קוֹ דְּמִיוֹן לְכּוֹכָבִים,
 לְנִצְנֵי אֲבִיב וּלְכֹל הַיָּתֵר,
 לְאַבְנֵים טוֹבוֹת וּלְעֵבִים
 הַמְּקַפִּים שְׁפָרִיר עֲלִיוֹן וְאַתֶּר.
 בְּתֵם אֶהֱב, בְּתֵם אֶעַל דְּמוּתוֹ
 שֶׁל אֶהוּבִי. רְאוּ, כְּמוֹהוּ אֵין.
 כְּאֵם אֶת בְּנָה הֵן אֶעְרִץ אוֹתוֹ
 גַּם אִם אֵינוֹ מְאוּר שְׁבִשְׁמִים.
 אֵינִי מְכַבִּיר שְׂבָחִי שְׁוֹא כְּתִגֵּר
 כִּי הוּא אֵינוֹ מִצֵּג כָּאֵן לְמִמְכָּר.

My glass shall not persuade me I am old,
 So long as youth and thou are of one date;
 But when in thee time's furrows I behold,
 Then look I death my days should expiate.
 For all that beauty that doth cover thee
 Is but the seemly raiment of my heart,
 Which in thy breast doth live, as thine in me:
 How can I then be elder than thou art?
 O, therefore, love, be of thyself so wary
 As I, not for myself, but for thee will;
 Bearing thy heart, which I will keep so chary
 As tender nurse her babe from faring ill.
 Presume not on thy heart when mine is slain;
 Thou gavest me thine, not to give back again

"זְקֵנְתִּי!" כִּי יֹאמֶר לִי הָרָאִי
 לֹא אֶאֱמִין כָּל עוֹד אֶתָּה צָעִיר.
 כִּי רַק כְּשֶׁתַּעֲלֶה קִמְטִים, רְעִי,
 לַמּוֹת אֶפְלֵל, קִנּוּ אֶעִיר.
 כִּי כָּל הַיָּפִי שֶׁמִּמֶּךָ קוֹרֵן
 הוּא רַק לְבוּשׁ לְבִי שֶׁבְּקֶרְבְּךָ,
 וּלְבָבְךָ חַי בְּקֶרְבִּי; אִם כֵּן,
 הֵיטֵבוּ שְׂאֵהָיָה קָשִׁישׁ מִמֶּךָ?
 מְכַל מִשְׁמֶרֶת אֶת עֲצֻמְךָ נָצַר,
 וְאַנְכִי אֶפְעֵל לְמַעַנְךָ,
 אֲשֶׁא לְבָבְךָ וּפְעָמָיו אֲשֶׁמֶר
 כְּאִם שְׂאֵת יִלְדָּה בְּרֹךְ מִנְחָה.
 אַךְ אֵל תִּדְרֹשׁ לְבָבְךָ בְּמוֹת לְבִי.
 לְנֶצַח נְצָחִים הוּא בְּקֶרְבִּי.

As an unperfect actor on the stage
 Who with his fear is put besides his part,
 Or some fierce thing replete with too much rage,
 Whose strength's abundance weakens his own heart.
 So I, for fear of trust, forget to say
 The perfect ceremony of love's rite,
 And in mine own love's strength seem to decay,
 O'ercharged with burden of mine own love's might.
 O, let my books be then the eloquence
 And dumb presagers of my speaking breast,
 Who plead for love and look for recompense
 More than that tongue that more hath more express'd.
 O, learn to read what silent love hath writ:
 To hear with eyes belongs to love's fine wit.

כְּמוֹ שֶׁחָקוֹן שָׁלְעוּ מְלוֹתָיו,
 וּמֵאִימָה שָׁכַח אֶת תַּפְקִידוֹ;
 כְּפָרִיץ חִיּוֹת שֶׁבַחְמָה נִתְקַף,
 וְכַעֲסוֹ שֶׁתַּק אֶת כָּל מְאוֹדוֹ;
 כֵּן אֲנֹכִי, מִפֶּחַד פֶּן אֶמְעַד,
 שְׁבוּעַת הָאֱהָבָה מִנִּי נִשְׁכַּחַת;
 נִפְשִׁי תִשָּׁח מִכֹּבֵד הַמְשִׁימָה,
 שֶׁתְּרוֹצֵץ אֶת כָּל אוֹנִי עַד שַׁחַת.
 יְהִי אִפּוֹא סִפְרֵי עַד לְלִבִּי,
 וּבְמִקוֹמוֹ אֶת רַחֲשֵׁיו יַבִּיעַ;
 הוּא טוֹב מִן הַמַּלִּים שֶׁאֵין בְּפִי,
 יֵיטִיב מֵהֵן לְדָרֵשׁ וּלְהַשְׁפִּיעַ.
 לִמַּד לְקַרֵּא כְּתַב אֱהָבָה אֶלְמָה;
 וְאִם תֵּאָהֵב – אֶת הַמְּרָאוֹת תִּשְׁמַע.

Mine eye hath play'd the painter and hath stell'd
 Thy beauty's form in table of my heart;
 My body is the frame wherein 'tis held,
 And perspective it is the painter's art.
 For through the painter must you see his skill,
 To find where your true image pictured lies;
 Which in my bosom's shop is hanging still,
 That hath his windows glazed with thine eyes.
 Now see what good turns eyes for eyes have done:
 Mine eyes have drawn thy shape, and thine for me
 Are windows to my breast, where-through the sun
 Delights to peep, to gaze therein on thee;
 Yet eyes this cunning want to grace their art;
 They draw but what they see, know not the heart.

עיני הפכה צִיר, על כֵּן על כֵּן
 לְבִי הִצִּיב הוּא אֶת יְפֵי דְמוּתָךְ.
 גופי מְסַגֶּרֶת לְתִמוּנָה – דְּיוֹקוֹן
 רַב-מַמְדִּים עַל יְרִיעָה שְׁטוּחָה.
 רק רַב-אֶמֶן פָּנִיךָ כָּרְאוּי
 לִפְדּ בְּחֶרֶט דֶּק יְפֵי הַתֶּאֱרָ ;
 וּבִתְוֹךְ סִדְנָת לְבִי דְּיוֹקוֹן תְּלוּי,
 עֵינֶיךָ מְשַׁמְשׁוֹת זְגוּגִית לְצֹהַר.
 זוגות עֵינֵינוּ זֶה לָזֶה מְסִיעִים :
 עֵינֵי צִירוֹ אֶת דְּיוֹקָנְךָ ; מִנְּגֵד
 צֹהֲרֵי עֵינֶיךָ בְּחִזֵּי קְבוּעִים,
 בְּעֶדֶם הַשֶּׁמֶשׁ אֶל גּוֹפְךָ עוֹרָגֶת.
 אֵךְ עֵין לֹא תִרְאֶה כָּלֵל לִלְבָב,
 הִיא רַק תִּצַּר מִלְּבָר כָּל קוֹ וְקוֹ.

Let those who are in favour with their stars
 Of public honour and proud titles boast,
 Whilst I, whom fortune of such triumph bars,
 Unlook'd for joy in that I honour most.
 Great princes' favourites their fair leaves spread
 But as the marigold at the sun's eye,
 And in themselves their pride lies buried,
 For at a frown they in their glory die.
 The painful warrior famoused for fight,
 After a thousand victories once foil'd,
 Is from the book of honour razed quite,
 And all the rest forgot for which he toil'd:
 Then happy I, that love and am beloved
 Where I may not remove nor be removed.

הם שְׂכֹכֵב מְרוֹם לָהֶם קוֹרֵץ,
 בְּתָרִים עֵטוֹר רֹאשָׁם בְּשֹׁפֵעַ רֵב,
 אֲנִי שֶׁהַגּוֹרֵל אוֹתִי רוֹצֵץ,
 אֲמַלְלֶתִי אֶף מֵאִישׁ אֲשֶׁר אֶהֱב.
 רְעִי הַנְּסִיכִים כְּעֵץ נְטוּעַ,
 כְּעֵין הַמְּרַגְנִית לְאוֹר חֶמֶה,
 אֵד בְּתוֹכָם כָּל גְּאוֹנָם יָזוּעַ,
 יוֹם זַעַף – וּפְאָרָם כָּלוּ שְׁמָה.
 אִישׁ חֵיל שֶׁיִּצָּא שְׁמוֹ לְתִהְלָה,
 יֵשׁ שֶׁיִּמְעַד בְּעֲלִילוֹת הַקָּרֵב,
 בְּמַגְלוֹת יִזְכֵּר לְתִהְלָה,
 לְדָרְאוֹן יִכְרוּ מַעַלְלָיו.
 מֶה טוֹב חֶלְקִי : אוֹהֵב וְנֶאֱהָב
 אֲנִי ; וְלֹא עוֹזֵב אוֹ נֶעֱזָב.

Lord of my love, to whom in vassalage
 Thy merit hath my duty strongly knit,
 To thee I send this written embassy,
 To witness duty, not to show my wit:
 Duty so great, which wit so poor as mine
 May make seem bare, in wanting words to show it,
 But that I hope some good conceit of thine
 In thy soul's thought, all naked, will bestow it;
 Till whatsoever star that guides my moving
 Points on me graciously with fair aspect
 And puts apparel on my tatter'd loving,
 To show me worthy of thy sweet respect:
 Then may I dare to boast how I do love thee;
 Till then not show my head where thou mayst prove me.

אֲדוֹן לְבִי, בְּעִבּוֹתוֹת עֲבָדוֹת,
 נִקְשְׁרֵתִי אֶל כְּבוֹדוֹ מִתּוֹךְ אֱמוּנָה.
 שְׁלוּחָהּ פֶּה אֶגְרֵתִי, וּבָהּ עֵדוֹת :
 חֹב עֲמָדִי, וְלֹא חֲדוּד שְׁנוֹן.
 מְלִי כֹה דָלוּ, וּמָה רַב הַחֹב,
 עַד כִּי עָרַם אֵלֶיךָ בְּרֹאשׁ מְרָכּוֹ ;
 אֲשֶׁא עֵינִי וְקִדְקֹדִי אֲכַף,
 אוֹלִי תִתֵּן לוֹ לְאַבְיוֹן מִשְׁכָּן.
 כְּלִי קָרְעִים, עַד שְׁכּוֹכַב מִשְׁחָק
 יֵאִיר דִּרְכִּי וְאֶת גּוּפִי יִכַּס ;
 לֹא בִּבְגָדִים שֶׁל עֵנִי וְשֶׁל דָּחַק,
 אֲזַכֶּה בְּמִבְטֶךְ הַמִּיחָס.
 וְאִזּוֹ אֶעֱז לִוְיָהּ שְׂאֵהֲבֵתִיד.
 אֲקוֹ, אוֹתֶיךָ – הַשּׁוֹעַ – לֹא אֲבִיכָה.

Weary with toil, I haste me to my bed,
 The dear repose for limbs with travel tired;
 But then begins a journey in my head,
 To work my mind, when body's work's expired:
 For then my thoughts, from far where I abide,
 Intend a zealous pilgrimage to thee,
 And keep my drooping eyelids open wide,
 Looking on darkness which the blind do see
 Save that my soul's imaginary sight
 Presents thy shadow to my sightless view,
 Which, like a jewel hung in ghastly night,
 Makes black night beauteous and her old face new.
 Lo! thus, by day my limbs, by night my mind,
 For thee and for myself no quiet find.

רְצוץ-עֵמֶל אֶת יְצוּעֵי אֶפְקֹד,
 חֵלֶץ גּוּפִי הַשָּׁב מִמַּסְעוֹתָיו ;
 בְּעֵינֵי רוּחִי אֲזִי אֵצֶא לְנֶדֶד
 (בְּשִׁקְטְ הַגּוֹף, יִסְעֶר הַלֵּב תַּחֲתָיו).
 אֶלֶיךָ יַעֲלוּ רַעֲיוֹנֵי
 לְרָגֶל. מִמְרַחֵק גָּדוֹל יַעֲוֹרוּ.
 קְרוּעוֹת לְרוּחָה שְׁמוֹרוֹת עֵינֵי
 בַּחֲשָׁךְ בּוֹ עֵינֵי עֲוִירִים יֵאֻרוּ.
 אֶךְ תַּעֲתוּעֵי רוּחִי הַמַּדְמִיִּים
 פּוֹרְשִׁים צֶלֶךְ לְנֶגֶד עֵין סוּמָא.
 כִּי־הַלּוֹם תִּלּוֹי בְּלִיל אֵימִים
 יֵאִיר חֲשֻׁכַת יָמֵי הָעֲגוּמָה.
 גּוּפִי בַיּוֹם, רוּחִי עִם רֶדֶת יוֹם,
 לְשִׁנְיָנוּ לֹא יִתְּנוּ מְנוּחַת חִלּוֹם.

How can I then return in happy plight,
 That am debarr'd the benefit of rest?
 When day's oppression is not eased by night,
 But day by night, and night by day, oppress'd?
 And each, though enemies to either's reign,
 Do in consent shake hands to torture me;
 The one by toil, the other to complain
 How far I toil, still farther off from thee.
 I tell the day, to please them thou art bright
 And dost him grace when clouds do blot the heaven:
 So flatter I the swart-complexion'd night,
 When sparkling stars twire not thou gild'st the even.
 But day doth daily draw my sorrows longer
 And night doth nightly make grief's strength seem stronger.

איכה ישוב אלי תור העסיס?
 שלוח וענג אין לי אף לרגע,
 כי יום את מר-הלילה לא ימיס,
 ויום על ליל יכבד, וכך בלי יגע.
 ואף שהם אויבים פדרבנות,
 חוברים לענותני יום וליל;
 יש בעמל, ויש בקובלנות-
 חנם, שיחיקוד שבעתים.
 אומר ליום, אם חשך יכסו,
 יבוא חנד, יפיץ את ענניו;
 ואלחש ללילה, כי תבוא,
 וקדרותו תהל גם בלי כוכב.
 אבוי, כל יום הצער מתגבר,
 ובילות אגיע עד משבר.

When, in disgrace with fortune and men's eyes,
 I all alone beweepe my outcast state
 And trouble deal heaven with my bootless cries
 And look upon myself and curse my fate,
 Wishing me like to one more rich in hope,
 Featured like him, like him with friends possess'd,
 Desiring this man's art and that man's scope,
 With what I most enjoy contented least;
 Yet in these thoughts myself almost despising,
 Haply I think on thee, and then my state,
 Like to the lark at break of day arising
 From sullen earth, sings hymns at heaven's gate;
 For thy sweet love remember'd such wealth brings
 That then I scorn to change my state with kings.

בִּיד מָזֵר וּבִיד אָדָם מְשָׁפֵל,
 לְבַד אֲבֹכָה עַל מַצְבִּי הָרַע,
 אֲרַגִּיז שְׁחָקִים בְּזַעֲקָה מְרָה,
 אֲבִיט, וּבְפִי קָלָה עַל הַגּוֹרֵל.
 לְהִיּוֹת כְּאַחֲרִים אֲנִי שׁוֹאֵף:
 לָזֶה תִּקְווֹת, מְשֻׁנְהוּ אִישׁ רָעִים,
 לָזֶה פָּרִי נִגַּע, אוֹ חֵלוֹם נָעִים,
 אֲנִי כָּל שְׂאֵהֵב גַּם אֶתְעַב.
 עוֹדִי נָתוֹן בְּהִגִּי קְלוֹנִי,
 עוֹלָה דְמוּתְךָ, נִצְבֶּת מוֹל עֵינִי,
 וְאִזּוּ לְבִי כְּעֶפְרוֹנִי יִרְיעַ,
 שִׁירֵי הַלֵּל בְּשַׁעְרֵי רִקִּיעַ;
 כִּי זִכְרְךָ, רָעִי, אוֹצֵר סִגְלָה,
 שְׂבַעֲטוֹת מַלְכוּת לֹא תִסָּלֵא.

When to the sessions of sweet silent thought
 I summon up remembrance of things past,
 I sigh the lack of many a thing I sought,
 And with old woes new wail my dear time's waste:
 Then can I drown an eye, unused to flow,
 For precious friends hid in death's dateless night,
 And weep afresh love's long since cancell'd woe,
 And moan the expense of many a vanish'd sight:
 Then can I grieve at grievances foregone,
 And heavily from woe to woe tell o'er
 The sad account of fore-bemoaned moan,
 Which I new pay as if not paid before.
 But if the while I think on thee, dear friend,
 All losses are restored and sorrows end.

נחיל של הרהורי דומם את חג הוא
 מעל ראשי, אזכר ימי עבר,
 אבכה על השגים שלא השגו,
 על זמן יקר שנס על לא דבר.
 עיני היבשות דמעה תוצפנה
 על ידידים שמתו באבם ;
 תמונות מן העבר אז תתצבנה,
 נדרים אשר גועו בלא סבה.
 אז אתיסר ביסורים נשכחו,
 במר נפשי, אמןם ללא תכלה,
 וצערם לנצח לא ישך ; הוא
 בכף הקלע את לבי יכלא.
 אך את דמותך, רעי, תעל מאוב,
 אבדן יושב, ולכל הסבל סוף.

Thy bosom is endeared with all hearts,
 Which I by lacking have supposed dead,
 And there reigns love and all love's loving parts,
 And all those friends which I thought buried.
 How many a holy and obsequious tear
 Hath dear religious love stol'n from mine eye
 As interest of the dead, which now appear
 But things removed that hidden in thee lie!
 Thou art the grave where buried love doth live,
 Hung with the trophies of my lovers gone,
 Who all their parts of me to thee did give;
 That due of many now is thine alone:
 Their images I loved I view in thee,
 And thou, all they, hast all the all of me.

חִיקָךְ מִשְׁכּוֹן לְכָל הַלֵּבָבוֹת
 אֲבָדוֹ, וּכְבָר דְּמִיתִי שְׁנִשְׁתּוֹ,
 וּבו יָדוּרוּ כָּל הָאֲהָבוֹת
 וְזָכַר יְדִידֵי אֲשֶׁר נִצְמְתוּ.
 כַּמָּה דְּמָעוֹת קָדְשָׁה וְאַבְלוֹת
 עֵינֵי בְּדָבִיר הָאֲהָבָה שִׁפְכָה,
 בְּכִיתִי מוֹת רָעִים וּמוֹת רָעוֹת,
 בְּלִי דַעַת שֶׁהַכֹּל טָמוּן בָּךְ.
 אַתָּה גִלְעָד שֶׁל אֲהָבָה חַיָּה,
 וְלִרְעֵי צִיוֹן, מִצָּבֶת עַד,
 לָךְ הֵם הַקְדִּישׁוּנִי כְּקִנְיֹן,
 נְחֻלַּת רַבִּים תִּהְיֶה לָּךְ בְּלִבְדִּי.
 כִּי דִּיוֹקָנְךָ אוֹצֵר צִלְמֵי רָעִי,
 אַתָּה כָּלָם, אֲנִי שְׁלָךְ בְּלִי דִי.

If thou survive my well-contented day,
 When that churl Death my bones with dust shall cover,
 And shalt by fortune once more re-survey
 These poor rude lines of thy deceased lover,
 Compare them with the bettering of the time,
 And though they be outstripp'd by every pen,
 Reserve them for my love, not for their rhyme,
 Exceeded by the height of happier men.
 O, then vouchsafe me but this loving thought:
 'Had my friend's Muse grown with this growing age,
 A dearer birth than this his love had brought,
 To march in ranks of better equipage:
 But since he died and poets better prove,
 Theirs for their style I'll read, his for his love.

אם במקרה תחיה אחר מותי,
 ית שר-המנות הגולל יסתם,
 אם בין טורי שירי תפגש אותי,
 את רעד, ש'אהבך עד תם ;
 השוה טורי לאלה הטורים,
 שבנקל כל עט עתה יוצר,
 בזכות אהבתי הם נצורים,
 נפים מהם יפיק כל עט אחר.
 עלי תחשב: הן שברונו כה רב,
 לו את שיריו חבר בזה הזמן,
 היתה ההשראה עליו שורה,
 וכבוד מלכים היה לו מזמן.
 רעי כבר מת. רעיו עולים עליו,
 שירם אוקיר ; שירו – כי הוא אהב.

Full many a glorious morning have I seen
 Flatter the mountain-tops with sovereign eye,
 Kissing with golden face the meadows green,
 Gilding pale streams with heavenly alchemy;
 Anon permit the basest clouds to ride
 With ugly rack on his celestial face,
 And from the forlorn world his visage hide,
 Stealing unseen to west with this disgrace:
 Even so my sun one early morn did shine
 With all triumphant splendor on my brow;
 But out, alack! he was but one hour mine;
 The region cloud hath mask'd him from me now.
 Yet him for this my love no whit disdaineth;
 Suns of the world may stain when heaven's sun staineth.

רִאִיתִי אִיךָ הַבֹּקֶר, רַב-תַּפְאֶרֶת,
 מְגִיחַ בְּכַתְרוֹ הָרִים בָּאוֹר,
 נוֹשֵׁק בְּשֶׁרְבִיטוֹ כְּרִי עֵתֶרֶת,
 קִסְמִי מְרוֹם שׁוֹפֵךְ עָלַי יָאֵר.
 וְכִבֵּר יִתִּיר לַעֲנִנֵי הָאֶפֶל
 פָּנָיו לְהַעֲלִים מִהֶעוֹלָם,
 לְהַעֲכִיר צִלְמוֹ בְּתוֹךְ הָאֲבָךְ,
 וּבְקִלוֹנוֹ יָנוּס הוּא אֵלַי יָם.
 וְגַם אֲנִי אִי פַעַם עָז הֵייתִי,
 כְּתִרִי גְבוּרָה קָשֶׁר לִי מְאוֹר חַיִּי,
 אֲךָ רַק שְׁעָה קִלְחָה לְכָךְ זְכִיתִי,
 וְעַב שְׁחוֹר כְּסָה אֶת כָּל שְׁמִי.
 אֵל יֶאֱשֶׁם! אִם שְׁמֶשׁ-יָה תוֹעֵם,
 אוֹרוֹת שֶׁל שְׁמֶשׁ-אֶרֶץ מֶה כְּחֵם!

Why didst thou promise such a beauteous day,
 And make me travel forth without my cloak,
 To let base clouds o'ertake me in my way,
 Hiding thy bravery in their rotten smoke?
 'Tis not enough that through the cloud thou break,
 To dry the rain on my storm-beaten face,
 For no man well of such a salve can speak
 That heals the wound and cures not the disgrace:
 Nor can thy shame give physic to my grief;
 Though thou repent, yet I have still the loss:
 The offender's sorrow lends but weak relief
 To him that bears the strong offence's cross.
 Ah! but those tears are pearl which thy love sheds,
 And they are rich and ransom all ill deeds

הבטחת לי יום קיץ שטוף חמה,
 על כן יצאתי כך, בלא גלימה.
 חשורת עבים סכלה את המסע,
 וכל חנדך באד עכור כסה.
 גם אם תפרץ מבעד לענן
 למחות מעל פני עקבות הסער,
 כל תרופותיך – מעשה אונן,
 כי אין בך למחות ממני צער.
 גם כלמתך אינה לי למזור,
 לו תנחם – סבלי כלל לא יקל,
 כי חרטת חוטא לא תעזר
 אם צלב היסורים עלי מטל.
 לי מפנינים יקרו דמעות עינך.
 לו יכפרו וישמשו מנחה.

No more be grieved at that which thou hast done:
 Roses have thorns, and silver fountains mud;
 Clouds and eclipses stain both moon and sun,
 And loathsome canker lives in sweetest bud.
 All men make faults, and even I in this,
 Authorizing thy trespass with compare,
 Myself corrupting, salving thy amiss,
 Excusing thy sins more than thy sins are;
 For to thy sensual fault I bring in sense--
 Thy adverse party is thy advocate--
 And 'gainst myself a lawful plea commence:
 Such civil war is in my love and hate
 That I an accessory needs must be
 To that sweet thief which sourly robs from me.

אל תתִּיֶסר על שְׁפַעֲלַת אָוֹן,
 לקוּי חֲמָה זֹרַע מְהוּמָה ;
 קוֹץ יֵשׁ לְגֶרֶד וּבִפְלֵג יוֹן,
 בְּלֵב נָצוֹן טָלוּל תִּשְׁכֹּן רָמָה.
 מִי לֹא יִשְׁגָּה? הֵן גַּם אֲנִי שְׁגִיתִי.
 כִּי אֶצְדִּיקְךָ הֵן צֶדֶק אֶעֱוֶה ;
 דִּרְשָׁתִּי בְזָכוּתְךָ, אֵד לֹא נִקִּיתִי,
 כִּי הַלְבַּנֵּת הַחֲטָא גְרוּעָה מַחֲטָא.
 מוֹסֵר-הַשֶּׁכֶּל מוֹמִי מוֹסֵר אֶלְבִּישׁ,
 לֹא יִרְיֶבְךָ אֶהְיֶה, כִּי אִם פְּרָקְלִיט ;
 אֶפְלִיל עֲצָמִי, תִּבְיַעַה נִגְדִי אֲגִישׁ.
 אֵיבָה אוֹ אֶהְבָּה הִיא? לֹא אֶחְלִיט.
 שִׁתֵּף עָלַי לְהִיּוֹת וּבַעַל בְּרִית
 שֶׁל אִישׁ שֶׁכֵּל הָעֵת הוֹנִי יִכְרִית.

Let me confess that we two must be twain,
 Although our undivided loves are one:
 So shall those blots that do with me remain
 Without thy help by me be borne alone.
 In our two loves there is but one respect,
 Though in our lives a separable spite,
 Which though it alter not love's sole effect,
 Yet doth it steal sweet hours from love's delight.
 I may not evermore acknowledge thee,
 Lest my bewailed guilt should do thee shame,
 Nor thou with public kindness honour me,
 Unless thou take that honour from thy name:
 But do not so; I love thee in such sort
 As, thou being mine, mine is thy good report.

הִבַּה אוֹדָה : אֵינָנו אֶלָּא שְׁנַיִם,
 אֲף שְׂבִינֵינוּ אֶהְבָּה אַחַת.
 וְכֵן אֶשָּׂא לְבַד עַל הַכֶּתְפִים
 כָּל דְּבַר קָלוֹן וְכָל אֲבֵק חֲטָאִת.
 רִתְקוֹנוּ זֶה לָזֶה כְּבִלֵי נְחֹשֶׁת,
 אֲךְ בִּינוֹתֵינוּ חֵץ כָּבֵד גְּבוּהָ,
 הוּא לֹא פָּגַע בְּרוֹךְ הָאֶהְבָּה,
 אֲבָל גֹּזַל רִגְעֵי עֲדֻנָּה וְאֶשֶׁר.
 אֵלֶיךָ אֶתְנַכֵּר בְּתוֹךְ קֹהֶל,
 לְבַל יִדְבֵק בְּךָ אֲבֵק כְּלֻמָּה,
 וְגַם אֶתָּה אֵל תִּכְבְּדֵנִי כָּלֵל,
 פֶּן יִפְגַּע שְׁמִי כְּמֵלֶאכֶּל נִימָה.
 הוּא לֹא! הִרְגֵּשׁ בִּי גּוֹאֵה עַד כִּי
 אֲנִי שׂוֹאֵב מִמֶּךָ אֶת כָּל עֶרְכִּי.

As a decrepit father takes delight
 To see his active child do deeds of youth,
 So I, made lame by fortune's dearest spite,
 Take all my comfort of thy worth and truth.
 For whether beauty, birth, or wealth, or wit,
 Or any of these all, or all, or more,
 Entitled in thy parts do crowned sit,
 I make my love engrafted to this store:
 So then I am not lame, poor, nor despised,
 Whilst that this shadow doth such substance give
 That I in thy abundance am sufficed
 And by a part of all thy glory live.
 Look, what is best, that best I wish in thee:
 This wish I have; then ten times happy me!

כָּאֵב רַפָּה-מִתְנַיִם שִׁשּׁוּשׁ
 בְּבִנוּ הָעֶלֶם, סִמָּל הַשְׂמִיחָה,
 כֹּה גַם אֲנִי, מִכָּה-גּוֹרֵל-אֲנוּשׁ,
 אֶת כָּל אֲשֶׁרִי אֶשְׂאֵב מֵעֶרְכָּךְ.
 בֵּין עֶשֶׂר, חוֹן, יְחוּס אֲבוֹת וְדַעַת,
 חֻלְקָם, כָּלָם, וְעוֹד מִגּוֹן סִגְלוֹת
 טוֹבוֹת וְנִעְלוֹת שֶׁבֶן תִּשְׁלֹט,
 שְׁתִּילִי אֶהְבֵּתִי אֶבְחַר לִטְעַת
 בָּךְ. לֹא אֶהְיֶה נָכָה אוֹ דָּל,
 כִּי בְצִלְךָ אֶשְׁכֵּן וְשִׁרְשִׁי
 יִרְוֶנִי שְׁפַע, אִף שֶׁבְּבִדָּל
 מִן הַתַּפְאֶרֶת שֶׁבָּךְ לִי דִי.
 אֶת מִיטְבְּךָ לָךְ הוּא אֶאֱחָל,
 וּבִזְכוּתְךָ גַם אוֹר חַיִּי יִהְיֶה.

How can my Muse want subject to invent,
 While thou dost breathe, that pour'st into my verse
 Thine own sweet argument, too excellent
 For every vulgar paper to rehearse?
 O, give thyself the thanks, if aught in me
 Worthy perusal stand against thy sight;
 For who's so dumb that cannot write to thee,
 When thou thyself dost give invention light?
 Be thou the tenth Muse, ten times more in worth
 Than those old nine which rhymers invoke;
 And he that calls on thee, let him bring forth
 Eternal numbers to outlive long date.
 If my slight Muse do please these curious days,
 The pain be mine, but thine shall be the praise.

כל עוד אתה בי רוחך נופח,
 היתכן שבת-שירי תחסר
 נושאי כתיבה? הלא כלך שופע
 חמדה אליה כל פיטון נכסף.
 אם פה ושם תמצא בין הטורים
 דבר-מה חדש, ראוי וטוב – אודך,
 כי מי הכסיל שלא ישיר שירים,
 אם את דרכו תאיר לו בהודך?
 גלה אחוה לתשע בנות השיר,
 תיף מאותן שאליהן פיטון
 פונה, וזה אשר אותך יעיר
 שירו לנצח יעמד איתן.
 אם את העת ישדך שירי הדל,
 לך כל התהלה, לי העמל.

O, how thy worth with manners may I sing,
 When thou art all the better part of me?
 What can mine own praise to mine own self bring?
 And what is 't but mine own when I praise thee?
 Even for this let us divided live,
 And our dear love lose name of single one,
 That by this separation I may give
 That due to thee which thou deservest alone.
 O absence, what a torment wouldst thou prove,
 Were it not thy sour leisure gave sweet leave
 To entertain the time with thoughts of love,
 Which time and thoughts so sweetly doth deceive,
 And that thou teachest how to make one twain,
 By praising him here who doth hence remain!

איך את שְׁבַחִיךָ אֶמְלֵל בְּשִׁיר,
 אם אין אתה אֵלָא צְדִי הַטּוֹב?
 מַה טַּעַם שְׁמִינִי שְׁבַחִים אֶכְבִּיר
 כְּמוֹ נַחְתָּם מַעֲיד עַל עֲשָׂתוֹ.
 מוֹטֵב נִפְרָשׁ אִישׁ מִזְרוּעוֹת רַעְהוּ
 וְשׁוֹב לֹא נִהְיָה אַחַדוֹת אַחַת,
 וְכָל מַה שְּׁאַתָּן לָךְ הִרְיָהוּ
 שִׁיךְ לָךְ, וְרַק לָךְ בְּלִבְד.
 כָּאֵב הָאֵין מַה אֶכְזָר הִנְהוּ,
 לוֹיֵא כֶּסֶה הַזְּמַן בְּמִתְק שְׁוֹא:
 בְּהִרְהוּרִים עַל אֶהֱבֵת חֲיִינוּ,
 בְּאַשְׁלִיּוֹת וְהִרְהוּרֵי כָזָב.
 כִּי יִפְאָר אוֹתְךָ שִׁירִי, אֶלְמִד
 אִיךָ יִבְרָאוּ הַשָּׁנִים מֵאַחַד

Take all my loves, my love, yea, take them all;
 What hast thou then more than thou hadst before?
 No love, my love, that thou mayst true love call;
 All mine was thine before thou hadst this more.
 Then if for my love thou my love receivest,
 I cannot blame thee for my love thou usest;
 But yet be blamed, if thou thyself deceivest
 By wilful taste of what thyself refusest.
 I do forgive thy robbery, gentle thief,
 Although thou steal thee all my poverty;
 And yet, love knows, it is a greater grief
 To bear love's wrong than hate's known injury.
 Lascivious grace, in whom all ill well shows,
 Kill me with spites; yet we must not be foes.

קח אהובי אהבותי, קחן.
 היש לך יותר מלפני כן?
 הן אהבה לה נפשך כלתה
 שלך היתה בטורם לקחתה.
 כלל לא אליו אם לאהבתי
 תבויז, תמנע ממני אהבה.
 לא כן אם תזלזל בשבועתי,
 תפר בריתך, נכנע לתאוה.
 מוחל אני, שודד רם ואהוב,
 גם אם ידיך שדדו רישי;
 אף שידוע כי נקמת עלוב
 קשה לשאת גם ממכות ששים.
 הו, אנא, חן מפקר, זרע תועבה
 הרגני נא, אך בלי טפת איבה.

Those petty wrongs that liberty commits,
 When I am sometime absent from thy heart,
 Thy beauty and thy years full well befits,
 For still temptation follows where thou art.
 Gentle thou art and therefore to be won,
 Beauteous thou art, therefore to be assailed;
 And when a woman woos, what woman's son
 Will sourly leave her till she have prevailed?
 Ay me! but yet thou mightest my seat forbear,
 And chide thy beauty and thy straying youth,
 Who lead thee in their riot even there
 Where thou art forced to break a twofold truth,
 Hers by thy beauty tempting her to thee,
 Thine, by thy beauty being false to me.

אהבה־ביד ושאר חטאותיך
 (גם זה יקרה כשאניך אוהב)
 נאים ליפניך, לרד שנותיך,
 עת הפתוי לך בכל אורב.
 ענג אתה וקל להשגה,
 נפה אתה ונח לפתוי.
 תצודיך אשה – התציגה
 ככלי-אין-חפץ ריק, בלי כסוי?
 חוסה עלי; ואנא, מול כסאי
 שמר עלומיך, שלט ביצרים,
 לבל שטוף תאונה ועלוסים
 תפר בלית בררה שני נדרים:
 את נדריה, כי אותך הדיחה;
 את נדרי, כי את לבך הסיחה.

That thou hast her, it is not all my grief,
 And yet it may be said I loved her dearly;
 That she hath thee, is of my wailing chief,
 A loss in love that touches me more nearly.
 Loving offenders, thus I will excuse ye:
 Thou dost love her, because thou knowst I love her;
 And for my sake even so doth she abuse me,
 Suffering my friend for my sake to approve her.
 If I lose thee, my loss is my love's gain,
 And losing her, my friend hath found that loss;
 Both find each other, and I lose both twain,
 And both for my sake lay on me this cross:
 But here's the joy; my friend and I are one;
 Sweet flattery! then she loves but me alone.

היא בחיקך – אך לא על כף אַצֵּר,
 גם אם לא אֶכְחַד שְׁאַהֲבָתִיךָ.
 על שְׁאַתָּה שְׁלָה לְבִי יָמָר;
 בְּכָךְ אֶת מְצוּלוֹת נַפְשִׁי תִרְתִּיחַ.
 עוֹלָבִי וְאַהוּבִי, אֶתְכֶם אֶצְדִּיק:
 אַתָּה אוֹתָהּ תֵּאָהֵב כִּי אֶהְבֶּנָּה,
 וְהִיא לְבָהּ שְׁלָךְ, וְלִי תִצְדִּיק;
 וּלְמַעַנִי, רַעִי, תִּרְחִיק עַד הֵנָּה.
 אִם לִי תֵאבֹד, הֵן הַשְׁלַל שְׁלָה הוּא.
 אִם אֶאֱבֹדָה, הִרִי כְּלָה שְׁלָךְ.
 אִם אֶאֱבֹד שְׁנִיכֶם, מַעִי יִחְמְרוּ,
 אֲשֶׁא הַצֶּלֶב עַל שְׁכֶם וְאַלְכָה.
 אֲךְ אֲנֹכִי וְהוּא שְׁלוּבִים כָּלִיל,
 וְכֹךְ אֶהְבֶּתָּה כְּלָה שְׁלִי.

When most I wink, then do mine eyes best see,
 For all the day they view things unrespected;
 But when I sleep, in dreams they look on thee,
 And darkly bright are bright in dark directed.
 Then thou, whose shadow shadows doth make bright,
 How would thy shadow's form form happy show
 To the clear day with thy much clearer light,
 When to unseeing eyes thy shade shines so!
 How would, I say, mine eyes be blessed made
 By looking on thee in the living day,
 When in dead night thy fair imperfect shade
 Through heavy sleep on sightless eyes doth stay!
 All days are nights to see till I see thee,
 And nights bright days when dreams do show thee me.

בַּעֲפָעִפִּים דְּבוֹקִים אֵיטִיב לְרֹאוֹת.
 הֵן כָּל הַיּוֹם אֶרְאֶה דְּבָרִים בְּטָלִים.
 כִּי צֶלְמָךְ אֶרְאֶה, עֵינֵי אוֹרוֹת,
 בְּאוֹר לֵילִי תִזְהַרְנָה אֶת לֵילִי.
 אֶתָּה שֶׁמִּצְלָךְ צִלְלִים יַחֲוֶרֹו,
 צֶלֶם צֶלֶךְ עַד מָה יִהְיֶה זֹהָר,
 לוֹ בְּאוֹר יוֹם נָצַב, וְלוֹ יִנְהַר הוּא,
 כִּי בְּכַחוֹ לִפְקֹחַ עֵין עוֹר.
 עַד מָה הָיוּ עֵינֵי מְאֻשָּׁרוֹת
 אֱלוֹ רְאוֹ דְּמוּתְךָ בְּאוֹר מְלֵא;
 אִם צֶל דְּמוּתְךָ יִבְקִיעַ אֲשֵׁמוֹרוֹת,
 וּבִזְכוּתוֹ הַשֹּׁחַר יַעֲלֶה.
 בְּעֵת תִּדְּדוּד, יִהְיֶה יוֹמִי לְשֹׁחַר;
 וְאִם תּוֹפִיעַ – שֹׁחַר לֵילִי יֵאוֹר.

If the dull substance of my flesh were thought,
 Injurious distance should not stop my way;
 For then despite of space I would be brought,
 From limits far remote where thou dost stay.
 No matter then although my foot did stand
 Upon the farthest earth removed from thee;
 For nimble thought can jump both sea and land
 As soon as think the place where he would be.
 But ah! thought kills me that I am not thought,
 To leap large lengths of miles when thou art gone,
 But that so much of earth and water wrought
 I must attend time's leisure with my moan,
 Receiving nought by elements so slow
 But heavy tears, badges of either's woe.

כָּנַף רוּחַ לוֹ הֵיטָה לִי, לֹא גִידִים,
 הֵייתִי מְרַחֲקִים גּוֹמָא עֲדִידָ,
 מְקַצֶּה תֵּבֵל, מְדַרְךְ הַנְּדוּדִים
 חוֹפֹז הֵייתִי לְכַנֵּף אֶהְלֶךְ.
 אַחַת הִיא לִי אִם בְּמִקּוֹם נָדָח
 אֶהְיֶה בְּעֵת רוּחִי תִרְחַף אֵלַיָּךְ;
 חִישׁ קַל הָרַעְיוֹן יִתְפַּח; יִפְסַח
 עַל הָרָר וְעַל תְּהוֹם, יִפְצִיר בִּי: "לָכֶה".
 אָבוּי, אֵינֶנִּי רַעְיוֹן אוֹ רוּחַ,
 וּבִמְרַחֵב אֵינִי יָכוֹל לָנַחַת.
 הִנֵּנִי מִיָּם וְעַפְרֵי תַּחִיחַ,
 וְכָל יָמִי אֲשַׁמֵּיעַ אֲנָחוֹת.
 מָה בָּצַע לִי בִּיסוּדוֹת לָאִים,
 שָׂרָק יוֹסִיפוּ לִי בְּכִי וּנְכָאִים.

The other two, slight air and purging fire,
 Are both with thee, wherever I abide;
 The first my thought, the other my desire,
 These present-absent with swift motion slide.
 For when these quicker elements are gone
 In tender embassy of love to thee,
 My life, being made of four, with two alone
 Sinks down to death, oppress'd with melancholy;
 Until life's composition be recured
 By those swift messengers return'd from thee,
 Who even but now come back again, assured
 Of thy fair health, recounting it to me:
 This told, I joy; but then no longer glad,
 I send them back again and straight grow sad.

ושְׁנֵי הָאַחֲרִים – אֲוִיר דָּק, אֵשׁ
 מִצָּרֶף – שֶׁלֶדֶת הֵם לְעוֹלָם וָעֶד
 (הֵם רוּחַ הַגּוֹתִי, אֵשׁ תְּשׁוּקָתִי),
 תְּכּוּפוֹת הֵם נוֹכְחִים וְנִפְקָדִים.
 בְּצֵאת שְׁנֵי הִיסוּדוֹת קִלִּי רַגְלִים,
 אֵלֶיךָ – שְׁגִירִים שֶׁל אֲהָבָה –
 וְבִי נוֹתְרוּ מֵאַרְבָּעָה רַק שְׁנַיִם,
 וְשָׁחוּ הֵם עַד עֶפֶר בְּדָאָבָה.
 עַד שֶׁהִפָּלַס יָאֵזֶן חַיִּי,
 בָּשׁוּב אֵלַי שְׁלִיחִי בְּמַהֲרָה,
 וּבְפִיהֶם זְמוּרָה וְגַם בְּשׁוּרָה :
 שְׁלוֹם לָךְ, וְקִלּוֹ נִכְאֵי.
 דִּבֵּר בְּשׁוּרָתָם מֵרָנִיו, אַךְ לֹלֵא שְׁהִי,
 שׁוֹב אֶשְׁלַחֵם, אֶשְׁקַע שְׁנִית בְּנָהִי.

Mine eye and heart are at a mortal war
 How to divide the conquest of thy sight;
 Mine eye my heart thy picture's sight would bar,
 My heart mine eye the freedom of that right.
 My heart doth plead that thou in him dost lie--
 A closet never pierced with crystal eyes--
 But the defendant doth that plea deny
 And says in him thy fair appearance lies.
 To 'cide this title is impaneled
 A quest of thoughts, all tenants to the heart,
 And by their verdict is determined
 The clear eye's moiety and the dear heart's part:
 As thus; mine eye's due is thy outward part,
 And my heart's right thy inward love of heart.

לְבִי לְקָרֵב מֵרַעַל שְׁלֵלֶךְ יוֹצֵא
 לְשֹׁמֵר עַל זֵיו פְּנִיךָ מִכָּל עֵין ;
 אֵךְ זֹוג עֵינַי, מֵאִידֶךָ גִּיסָא, רוֹצָה
 בֵּין לְבוֹתֵינוּ לְהִגְבִּיהַ חֵץ.
 לְבִי, מִשְׁמַע הִתְא שָׁבוּ תִשְׁכֹּן,
 לֹא הִבְקִיעוּ עַד כֹּה עֵין אֶלְגָּבִישׁ.
 הָעֵין מִכְחִישָׁה : זֶה לֹא נִכּוֹן !
 רַק בִּי יִכָּר מְלֵא יָפִיו שֶׁל אִישׁ.
 לְהַכְרַעַת הַדִּין זְמָנָה לְהַקָּה
 וּבִה דְּרֵי לְבִי. הֵם הִרְהָרוּ ;
 וְגַם פִּסְקוֹ לָעֵין אֶת חֲלָקָה,
 וְאַף זְכוּיוֹת הַלֵּב כָּלֵל לֹא גָרְעוּ :
 לָעֵין נִתּוּנָה זְכוּת עַל מְרֹאוֹת ;
 הַלֵּב זִכָּאִי אֶהְבֵּתוּ הַמְּרֹאוֹת.

Betwixt mine eye and heart a league is took,
 And each doth good turns now unto the other:
 When that mine eye is famish'd for a look,
 Or heart in love with sighs himself doth smother,
 With my love's picture then my eye doth feast
 And to the painted banquet bids my heart;
 Another time mine eye is my heart's guest
 And in his thoughts of love doth share a part:
 So, either by thy picture or my love,
 Thyself away art resent still with me;
 For thou not farther than my thoughts canst move,
 And I am still with them and they with thee;
 Or, if they sleep, thy picture in my sight
 Awakes my heart to heart's and eye's delight.

עיני ולבבי ערכו חוזה
 עכשו רעים הם, וידם רוחצת;
 גם כשהלב נחנק, אותך רוצה,
 גם כשהעין מערנה נוצצת.
 כאשר עיני חוגגת צלמד,
 לבי גם הוא לחגיגה יזמן;
 וכשלבבי בנשף כף ימחא,
 יזמין גם את עיני להזינן.
 כך, בדמותך או באהבתי
 תמיד תהיה בי, אף כי לא תראני,
 הן לא תוכל לנוס ממחשבותי.
 כך הנה, אף לא תרפה ממני.
 וכי תנום, דמותך הן תקיצה,
 וגם לבי יעור אז בדיצה.

How careful was I, when I took my way,
 Each trifle under truest bars to thrust,
 That to my use it might unused stay
 From hands of falsehood, in sure wards of trust!
 But thou, to whom my jewels trifles are,
 Most worthy of comfort, now my greatest grief,
 Thou, best of dearest and mine only care,
 Art left the prey of every vulgar thief.
 Thee have I not lock'd up in any chest,
 Save where thou art not, though I feel thou art,
 Within the gentle closure of my breast,
 From whence at pleasure thou mayst come and part;
 And even thence thou wilt be stol'n, I fear,
 For truth proves thievish for a prize so dear.

עד מה נזהרתי בצאתי לדרך,
 לשים בריחים על כל דבר שטותי.
 לבל יראה בו הפורץ דבר ערך,
 וכשאשוב, יהיה הוא ברשותי.
 ורק בך, שמפניני תיקר,
 משוש חיי, ראש יגוני, עקר
 דאגתי, נהגתי בטפשות,
 והפקרתיך לכל גנב פשוט.
 במטמונים הן לא אבה שימך,
 כי רק במקום סתרים שבו אשאף
 להחזיקך: לבי! בו בשמחה
 תבוא, תצא, ככל אשר תתאו;
 ואף משם אחשש פן תגזל,
 כי במחירך גם ישר יסתולל.

Against that time, if ever that time come,
 When I shall see thee frown on my defects,
 When as thy love hath cast his utmost sum,
 Call'd to that audit by advised respects;
 Against that time when thou shalt strangely pass
 And scarcely greet me with that sun thine eye,
 When love, converted from the thing it was,
 Shall reasons find of settled gravity,--
 Against that time do I ensconce me here
 Within the knowledge of mine own desert,
 And this my hand against myself uprear,
 To guard the lawful reasons on thy part:
 To leave poor me thou hast the strength of laws,
 Since why to love I can allege no cause.

כְּנֶגֶד אוֹתוֹ יוֹם – בֶּל יְבוֹאֵנִי,
 בּוֹ דָּפִי בִּי תִמְצָא, לֹלֵא מִתּוֹם,
 בּוֹ סוֹף פְּסוּק תִּשְׁכַּח, לֹא תִּתְּנֵנִי,
 בְּשִׁקּוּלִים קָרִים חֲשׁוֹן תַּחֲתֵם ;
 כְּנֶגֶד אוֹתוֹ יוֹם שְׁבוּ תַחֲלֹף
 כֶּזֶר ; לֹא תִבְרַכְנִי כְּמִקְדָּם,
 עֵת אֶהְבֶּה מִשְׁנֶה לִּי תִּתְּנֵנִי,
 וְהִקְדְּרוֹת עַל הַיְצָרִים יוֹרְדֵת ;
 כְּנֶגֶד אוֹתוֹ יוֹם אֶמְצָא מַחֲסֶה,
 אֶף כִּי אֲדַע עֶרְכִּי, אֶרֶם יָדִי,
 וּבִדְעָה צְלוּלָה זֹאת אֶעֱשֶׂה :
 אֶתְמַךְ בְּךָ גַּם בְּצִאתְךָ נִגְדִי.
 עַל פִּי כָּל דִּין תּוֹכַל אוֹתִי לְנִטֵּשׁ.
 שֶׁתִּתְּנֵנִי – לֹא אוֹכַל לְדַרֵּשׁ.

How heavy do I journey on the way,
 When what I seek, my weary travel's end,
 Doth teach that ease and that repose to say
 'Thus far the miles are measured from thy friend!'
 The beast that bears me, tired with my woe,
 Plods dully on, to bear that weight in me,
 As if by some instinct the wretch did know
 His rider loved not speed, being made from thee:
 The bloody spur cannot provoke him on
 That sometimes anger thrusts into his hide;
 Which heavily he answers with a groan,
 More sharp to me than spurring to his side;
 For that same groan doth put this in my mind;
 My grief lies onward and my joy behind.

מָה רַב הַדָּוִי, וּמָה רַבָּה הַדֶּרֶךְ,
 לְמַחֲזֵז חֶפְצִי אֲשֶׁאֶף מִמָּסָעִי.
 לְהוֹתִי, בְּעִלוֹתִי עַל עָרֶשׁ,
 אֵדַע: מִיֵּלִין בֵּינִי לְבֵין רֵעִי.
 סוֹסִי שֶׁנִּתְיַגֵּעַ מִיגוֹנִי,
 אֵט מִתְנַהֵל לֵאמֹר, נוֹשֵׂא בְעַל.
 כְּמוֹ אוֹתָתוֹ חוֹשִׁיוֹ לוֹ שֶׁאֲנִי
 מִמֶּדֶד לְהַפְרִיד אִינִי יָכוֹל.
 לֹא תִמְרִיצֵנּוּ גַם מִכַּת הַמוֹט,
 בְּמָרִי רוּחִי לְצִלְעוֹתָיו אֲדַחֵף,
 וּבִסְבֵּלוֹ רַק אֲנַחָה יִפְלֹט,
 אֲדָּ זֶה לֵלֵב עֲשָׂרוֹת מוֹנִים תִּכְאֹב.
 כִּי לִי תִלְחַשׁ דּוּמָם הָאֲנַחָה:
 אֵידֶד מִגִּיעַ, פֶּסֶחַ הַשְּׂמֵחָה.

Thus can my love excuse the slow offence
 Of my dull bearer when from thee I speed:
 From where thou art why should I haste me thence?
 Till I return, of posting is no need.
 O, what excuse will my poor beast then find,
 When swift extremity can seem but slow?
 Then should I spur, though mounted on the wind;
 In winged speed no motion shall I know:
 Then can no horse with my desire keep pace;
 Therefore desire of perfect'st love being made,
 Shall neigh--no dull flesh--in his fiery race;
 But love, for love, thus shall excuse my jade;
 Since from thee going he went wilful-slow,
 Towards thee I'll run, and give him leave to go.

כך תתגרץ אהבתי כלפיד
 את חטא סוסי המתנהל לאט,
 מה טעם שינוס מהר ממך,
 אם בשובו בפרסותיו ישעט?
 אך מה תרוץ תמצא בפי סוס בער,
 אם גם השעט יחשב אטי
 בעת אטוס אליך? על כנף סער
 אחוש, ובנפשי דבר תשוקתי.
 תשוקה זו שום חיה לא תדביקנה,
 פרי אהבה היא, וכלה כלולה
 צהלת הרגש. בהמית איננה,
 גם אטיות הסוס כבר מחולה.
 אם עת פרדה דדה לו לאטו,
 כשלקראתך ארוץ, אֶזנח אותו.

So am I as the rich, whose blessed key
 Can bring him to his sweet up-locked treasure,
 The which he will not every hour survey,
 For blunting the fine point of seldom pleasure.
 Therefore are feasts so solemn and so rare,
 Since, seldom coming, in the long year set,
 Like stones of worth they thinly placed are,
 Or captain jewels in the carcanet.
 So is the time that keeps you as my chest,
 Or as the wardrobe which the robe doth hide,
 To make some special instant special blest,
 By new unfolding his imprison'd pride.
 Blessed are you, whose worthiness gives scope,
 Being had, to triumph, being lack'd, to hope.

אֲנִי כְּשׁוֹעַ זֶה שֶׁבִּידוֹ
 הַמִּפְתָּחוֹת לְהוֹן סְמוּי מַעֲיִן.
 הוּא לֹא יִרְבֶּה לִפְתָּח תִּבְתּוֹ,
 לְבַל יִקְהֶה אֲשֶׁרוֹ, יִהְיֶה לְאִין.
 וְכֵךְ כְּטַפַּח, רַק זְעִיר פֶּה זְעִיר שֵׁם,
 פְּזוּרִים הַמוֹעֲדִים עַל פְּנֵי הַלּוֹחַ
 בֵּין יָמֵי חֲלִין פְּשׁוּטִים נוֹסֵס רָאשׁם
 כִּי־הַלּוֹם בֵּין אֲבָנִים זְרוּעַ.
 כֵּן, גַּם אוֹתָךְ הָרִי הַזֶּמֶן יִלִּיט
 בְּתוֹךְ תִּבְיָה שְׂבֵה גָלוּם הַגָּלוּם,
 שֶׁיִּנְצֹרְךָ כִּנְצָר סִגְלָה פְּלֵאִית,
 עַד תִּחְשֹׁף בְּמֵלֶאחַן חֲנֹךְ בְּאוֹר יוֹם.
 בְּרוּךְ הוּא שֶׁחֲנּוּ תִּמְיֵד שְׁנָה
 גִּיל לְקִרְוָבִיו, לְרַחוּקִים תִּקְוָה.

What is your substance, whereof are you made,
 That millions of strange shadows on you tend?
 Since every one hath, every one, one shade,
 And you, but one, can every shadow lend.
 Describe Adonis, and the counterfeit
 Is poorly imitated after you;
 On Helen's cheek all art of beauty set,
 And you in Grecian tires are painted new:
 Speak of the spring and foison of the year;
 The one doth shadow of your beauty show,
 The other as your bounty doth appear;
 And you in every blessed shape we know.
 In all external grace you have some part,
 But you like none, none you, for constant heart.

מַה מֵהוּתֶךָ, מִמָּה גּוֹפֶךָ עָשׂוּי,
 שֶׁשֶּׁבֶל רַבּוּת צִלִּים תִּגָּרֶר?
 הֵן לְכָל צֶלֶם צֶל אֶחָד נָטוּי,
 כִּמְמֹךְ כָּל צֶלֶם אֶת צֵלוֹ יִגְזֹר.
 צִיר אֶת פָּנֶי אַדוֹנִיס! הַצִּיּוֹר
 אֵינוֹ אֶלָּא צֶל-צִלְמֶךָ הַדָּל.
 עַל לַחְיֵי הֶלֶנִּי שִׁים אֶפֹּר,
 אַתָּה הוּא זֶה בְּטוֹגָה וְסִנְדֵּל!
 סִפֵּר עַל הָאֶבִּיב, עַל הָאֶסִּיף.
 אֶת חֹן פְּנֶיךָ הִרְאֵשׁוֹן יִזְכִּיר,
 וְהַשְׁנִי שֶׁבַחִי אוֹנֶךָ יוֹסִיף;
 בְּכָל גִּלְגּוּל נָאוֹת אוֹתֶךָ נִכְיֹר.
 אֲכֹ, חֹן קִלְסַתְּךָ הוּא בְּלִי רַבָּב,
 אֲךְ אֵין כְּמוֹתֶךָ נֶאֱמָן וְבֵר לִבִּב.

O, how much more doth beauty beauteous seem
 By that sweet ornament which truth doth give!
 The rose looks fair, but fairer we it deem
 For that sweet odour which doth in it live.
 The canker-blooms have full as deep a dye
 As the perfumed tincture of the roses,
 Hang on such thorns and play as wantonly
 When summer's breath their masked buds discloses:
 But, for their virtue only is their show,
 They live unwoo'd and unrespected fade,
 Die to themselves. Sweet roses do not so;
 Of their sweet deaths are sweetest odours made:
 And so of you, beauteous and lovely youth,
 When that shall fade, my verse distills your truth.

כַּמָּה יִיטִיב לְהִרְאוֹת הַיָּפִי,
 אִם יַעֲזֹד טַבַּעַת אֲמוֹנִים.
 יָפָה הוּא הַשּׁוֹשָׁן, וְאִין בּוֹ דָּפִי,
 כִּי בֵין עָלְיוֹ נִיחוּחַ כֹּה נָעִים.
 וְרֹדֵי הַבֶּר צִבְעָם כֹּה חֲנָנִי
 כָּעֵין שׁוֹשָׁן. כָּמוֹתוֹ נוֹתְנִים הֵם רִיחַ.
 וְגַם לָהֶם פְּרָצִי צָחוּק רַעֲנָנִים,
 עֵת קִיץ בְּנִשְׁיָקָה אוֹתָם פּוֹקֵחַ.
 אֲדָּ מַעֲלוֹתָיו יְמוּגוֹ כְּעָשָׁן,
 כִּי אֶת בְּתוּלָיו יִשְׁמֹר, וְעֲרִירִי
 יָמוּת; וּמַעֲלָיו שֶׁל הַשּׁוֹשָׁן
 יִכְיֶקוּ נִיחוּחוֹת נְהַדָּרִים.
 וּלְעֵת תִּבֵּל, רַעִי הַטּוֹב, אוֹלִי
 נִיחוּחַ תָּם יִבְקַע מִבֵּין טוֹרִי.

Not marble, nor the gilded monuments
 Of princes, shall outlive this powerful rhyme;
 But you shall shine more bright in these contents
 Than unswept stone besmear'd with sluttish time.
 When wasteful war shall statues overturn,
 And broils root out the work of masonry,
 Nor Mars his sword nor war's quick fire shall burn
 The living record of your memory.
 'Gainst death and all-oblivious enmity
 Shall you pace forth; your praise shall still find room
 Even in the eyes of all posterity
 That wear this world out to the ending doom.
 So, till the judgment that yourself arise,
 You live in this, and dwell in lover's eyes.

לא שיש המצבות, זהב כותרים
 יחיו כמו שירי בדור הבא.
 אתה תשרד באלה הטורים
 עת תתגולל האבן באשפה.
 והיה כי בסערת קרבות תמוט
 אנדרטה; אש תאכל עמל בנאי,
 לא אש, לא חרב מרס יוכלו למחות,
 את זכרך מקרב חרוזי.
 מול נשיה ומות גא תדרך,
 יונף שמך על במתי עולם,
 יודוך מבלי כל הדורות,
 תהי תהלתך בפי כלם;
 ועד שלתחיה מלא און תכון
 תחיה בשיר, בלב אוהב תשכון.

Sweet love, renew thy force; be it not said
 Thy edge should blunter be than appetite,
 Which but to-day by feeding is allay'd,
 To-morrow sharpen'd in his former might:
 So, love, be thou; although to-day thou fill
 Thy hungry eyes even till they wink with fullness,
 To-morrow see again, and do not kill
 The spirit of love with a perpetual dullness.
 Let this sad interim like the ocean be
 Which parts the shore, where two contracted new
 Come daily to the banks, that, when they see
 Return of love, more blest may be the view;
 Else call it winter, which being full of care
 Makes summer's welcome thrice more wish'd, more rare.

חֲדָשִׁי אוֹנִיָּךְ, אֶהְבֶּה, לְבַל
 יִגְדֶּךָ שְׁלֵהֲבֶךָ קָהָה. רָעַב
 שְׂאֵךְ הָאֵכִילוּהוּ וְאָכַל,
 מָחָר יָשׁוּב, וְגִבֵּר בְּעֵצָם רַב.
 כֶּךָ, אֶהְבֶּה, גַּם אִם הַיּוֹם מִלֵּאת
 אֶת אוֹר עֵינֶיךָ עַד שְׂבֻעָה וְרָדָם,
 מָחָר אוֹתָן פִּקְחִי, מִבְּלִי לָתֵת
 לְנִשְׁמָתְךָ אֶל בּוֹר יָגוֹן לָרֹדֶת.
 תִּהְיֶה זֶה הַפּוּגָה מִלֵּאת תּוּגָה,
 כַּיֵּם שְׁבִין הָאוֹהֲבִים יִפְרִיד,
 וְאֶל חוֹפֵיו בָּאִים הֵם בְּדֹאגָה,
 לְרֹאוֹת אִם יֵשׁ לְאַהֲבָתָם שְׂרִיד.
 מִשְׁתַּדָּמָה לְחֶרֶף מֵר וָקָר,
 יִהְיֶה הַקִּיץ פִּי שְׂבֻעָה זָקָר.

Being your slave, what should I do but tend
 Upon the hours and times of your desire?
 I have no precious time at all to spend,
 Nor services to do, till you require.
 Nor dare I chide the world-without-end hour
 Whilst I, my sovereign, watch the clock for you,
 Nor think the bitterness of absence sour
 When you have bid your servant once adieu;
 Nor dare I question with my jealous thought
 Where you may be, or your affairs suppose,
 But, like a sad slave, stay and think of nought
 Save, where you are how happy you make those.
 So true a fool is love that in your will,
 Though you do any thing, he thinks no ill.

הֲרִינִי עֲבָדְךָ. נָכוֹן אֲנִי
 צֹוֶיךָ לְמַלֵּא בְּלֹא גְבוּלוֹת.
 אֲכַף רֹאשִׁי, לְךָ נָתוֹן זְמַנִּי,
 אֲסוּר לְמִרוֹתֶיךָ, יָדִי כְּבוֹלוֹת.
 גַּם לֹא אֶקְבֵּל עֵת אַחֲכָה עַד בּוֹשׁ.
 לְבוֹאֶיךָ, אֲדוֹן, עֵינֵי כָּלָה.
 לֹא אֶתְמַרְמֵר עָלֶיךָ עֵת תִּטֹּשׁ
 אוֹתִי, אֶת עֲבָדְךָ, בְּלֹא מֶלֶךְ.
 שְׁאֵלוֹת קִנְיָה לֹא תַעֲלִינָה כָּלֵל:
 הֵיכֵן אֶתָּה? מָה עֲנִינֶיךָ שָׁם?
 וְאַךְ, כְּעֶבֶד מֶדֶד, אֲשֵׁב דּוֹמָם,
 אֲחֻשֵׁב אֵיךְ תַּעֲנֵג אֶת הַזּוֹלָת.
 הָאֲהָבָה הִיא אֲוִילָה, וּבִכּוֹן,
 עֲשֵׂה מָה שֶׁתִּרְצֶה, הִיא לֹא תִמָּחָה.

That god forbid that made me first your slave,
 I should in thought control your times of pleasure,
 Or at your hand the account of hours to crave,
 Being your vassal, bound to stay your leisure!
 O, let me suffer, being at your beck,
 The imprison'd absence of your liberty;
 And patience, tame to sufferance, bide each cheque,
 Without accusing you of injury.
 Be where you list, your charter is so strong
 That you yourself may privilege your time
 To what you will; to you it doth belong
 Yourself to pardon of self-doing crime.
 I am to wait, though waiting so be hell;
 Not blame your pleasure, be it ill or well.

יְשָׁמַר הַשֵּׁם, שְׁאֵת אֲזַנִּי רָצַע
 לְמִשְׁקוּפָּךְ, פֶּן פְּרוֹטוֹקוֹל אֲדַרֵּשׁ
 עַל מַעֲלָלֶיךָ בְּהִלּוּלָה פְּרוּצָה,
 אֲנִי אֶךְ עֶבֶד, וְלֹא אֶרִימָה רֹאשׁ.
 אֶלְמָד הַצִּדֵּק אֶת הַיּוֹתֵךְ רְחוּק
 (דָּרוֹר עֲבוּרֶךְ, וְעֲבוּרֵי בֵּית כָּלָא).
 שְׁלֹט בִּיצָרִי אֶלְמָד, קִבֵּל דְּבַר חוֹק,
 מִבְּלִי לִקְבֹּל עַל מַעֲשֶׂיךָ אֵלֶּה.
 בַּחֲרֵךְ דִּרְכֶּךָ לִפִּי רְאוּת עֵינֶיךָ,
 שְׁלַל זְכוּיוֹתֶיךָ כְּבָר עַל קֶלֶף נְחֹרֶת.
 אַתָּה רִשְׁאִי לְשֹׁלֵט בְּעִתּוֹתֶיךָ,
 לְעֶצְמְךָ לְסַלֵּחַ עַל חַטָּאת.
 אֲמַתִּין, הִגֵּם שְׁהִשְׁהוּת לִי וּתְפֹת,
 וּבִגְנוּנֶיךָ לֹא אֶטִּיל כָּל דָּפִי.

If there be nothing new, but that which is
 Hath been before, how are our brains beguiled,
 Which, labouring for invention, bear amiss
 The second burden of a former child!
 O, that record could with a backward look,
 Even of five hundred courses of the sun,
 Show me your image in some antique book,
 Since mind at first in character was done!
 That I might see what the old world could say
 To this composed wonder of your frame;
 Whether we are mended, or whether better they,
 Or whether revolution be the same.
 O, sure I am, the wits of former days
 To subjects worse have given admiring praise.

אם אין חדש, הכל בלה מזקן,
 מדוע את עצמי אוליך שולל,
 את חדושי אוביל אפוא אל שקת,
 שבִּרְיָה כָּל הַפֶּלֶת עוֹלָל.
 לוֹ אֵךְ יִכְלָתִי לְהַפְנוֹת מִבֶּט
 אֶל הָעֶבֶר, לִפְנֵי יוֹבְלוֹת עֶשְׂרֵת,
 לְרֹאוֹת דְּמוּתֶךָ עַל מַגֵּלָה רַבַּת
 שָׁנִים, וְהִיא עוֹדָה אוֹתוֹת עוֹטָרֶת.
 לְרֹאוֹת אֵיךְ אֲנָשִׁים בָּנִי הָעֶבֶר
 הָיוּ מִיָּפִי דְמוּתֶךָ מִתְפַּעֲלִים,
 הֲאֵם הַכֹּל מֵאִזֹּ אוֹתוֹ דָּבָר,
 אוֹ שָׁמָּה הֵם עַל כָּל חֲדוּשׁ עוֹלָם?
 לִי אֵין סִפֵּק, חֲכָמֵי הַקֶּדְמוֹנִים
 גַּם לְזוּטוֹת הָיוּ שִׁבְחִים מוֹנִים.

Like as the waves make towards the pebbled shore,
 So do our minutes hasten to their end;
 Each changing place with that which goes before,
 In sequent toil all forwards do contend.
 Nativity, once in the main of light,
 Crawls to maturity, wherewith being crown'd,
 Crooked elipses 'gainst his glory fight,
 And Time that gave doth now his gift confound.
 Time doth transfix the flourish set on youth
 And delves the parallels in beauty's brow,
 Feeds on the rarities of nature's truth,
 And nothing stands but for his scythe to mow:
 And yet to times in hope my verse shall stand,
 Praising thy worth, despite his cruel hand.

בְּרוֹץ גָּלִים אֵלֵי סְלָעִים בַּחוּף,
 כָּךְ רָגַעִינוּ אֶל קֶצֶם אֲצִים.
 כָּל יוֹם יִחַלֶּיף יוֹם תְּמוּל שִׁיחֲלֵף,
 וְכָךְ כָּלָם מִבְּלִי עֶצֶר רָצִים.
 עוֹלָל, שְׂאֵךְ נִכְנָס לְנִתִּיב הָאוֹר,
 זוֹחֵל אֵלֵי בְּגָרוּת; וְרֵק הוּא גָח,
 וְכִבֵּר יַעֲיֵב חַיּוֹ לְקוֹי מְאוֹר:
 אֶת שְׁנִיתָנָה הָעֵת, הָעֵת תִּקַּח.
 יוֹבִישׁ הַזְּמַן אֶת זֵיו הָעֲלוּמִים,
 תִּלְמִים יַחְרֹשׁ בַּמִּצַּח הַצָּעִיר;
 יִזּוֹן מִן הַיָּפִים, הַמְּשַׁלְמִים,
 וְאֵין מִי שְׁיֻכַּל לוֹ בַּיּוֹם קָצִיר.
 תִּהְלֶתֶךָ אוֹסִיף וְאַמְלֵל,
 גַּם אִם הַזְּמַן יִכֶּה וַיִּתְעַלֵּל.

Is it thy will thy image should keep open
 My heavy eyelids to the weary night?
 Dost thou desire my slumbers should be broken,
 While shadows like to thee do mock my sight?
 Is it thy spirit that thou send'st from thee
 So far from home into my deeds to pry,
 To find out shames and idle hours in me,
 The scope and tenor of thy jealousy?
 O, no! thy love, though much, is not so great:
 It is my love that keeps mine eye awake;
 Mine own true love that doth my rest defeat,
 To play the watchman ever for thy sake:
 For thee watch I whilst thou dost wake elsewhere,
 From me far off, with others all too near.

האם תאבה שֶׁעֲפֵפִי אֶפְקח,
 כִּי צִלְמִי יִגְזַל שְׁנָה מִמֶּנִּי?
 אם רְצוֹנְךָ שְׁכָל שְׁלֹוה אֶשְׁכַּח,
 צִלְךָ יִרְדֹּף, לְלַעַג יַעֲשֵׂנִי?
 הַרוּחְךָ הִיא שֶׁתִּשְׁלַח אֵלַי
 מִמְּרוֹחֲקִים, בְּמַעֲשֵׂי לְבַלֵּשׁ?
 הֵטֵל בִּי דָפִי, מְנוֹת כָּל מְחַדְלִי?
 הַכֵּל פְּרִי קִנְיָתְךָ, הֲלֹא תִבוֹשׁ!
 הוּא לֹא! הָרִי אֵינְךָ כֹּה מְאֹהֵב,
 אֲהַבְתִּי הִיא שֶׁמְנוּחָה תִּשְׁבִּית,
 אֲהַבֵּת אֶמֶת שְׁכָל שְׁנָה תִּכְרִית,
 כְּשֶׁל שׁוֹמֵר שְׁאֵת צִלְךָ יִשְׁאַף.
 דְּמוּתְךָ הֵן מִרְחוֹק תִּמְיֵד אֶצֶר,
 תַּעֲוֹר עִם אֲחֵרִים, אֵךְ לֹא אֶטֶר.

Sin of self-love posseseth all mine eye
 And all my soul and all my every part;
 And for this sin there is no remedy,
 It is so grounded inward in my heart.
 Methinks no face so gracious is as mine,
 No shape so true, no truth of such account;
 And for myself mine own worth do define,
 As I all other in all worths surmount.
 But when my glass shows me myself indeed,
 Beated and chopp'd with tann'd antiquity,
 Mine own self-love quite contrary I read;
 Self so self-loving were iniquity.
 'Tis thee, myself, that for myself I praise,
 Painting my age with beauty of thy days.

כָּל אֲשִׁיּוֹתַי אַחַז כְּבִתְנוּפָה
 חֲטָא אֲהַבָּה עֲצָמִית, מִנִּי וּבִי הוּא,
 וּלְזֶה הַחֲטָא לֹא תִמְצָא תְרוּפָה,
 כִּי כֹה עֲמֻק מִשְׁרָשׁ בְּתוֹךְ לְבִי הוּא.
 אֵין כְּדָמוּתִי לְנוֹי, כִּדְ אֶתְבָּרֵךְ,
 דְּבָרִי בְּסֻלֵּעַ, חֲטוּבִי מִשְׁלֵם,
 כְּשֶׁאֶת שְׂבָחִי עֲצָמִי אֲנִי עוֹרֵךְ,
 בְּמַעֲלֹת הָרִי עֲלִיתִי עַל כָּלֶם.
 אֵד עֵת מִן הַמֶּרְאָה אֵלַי נִשְׁקָפֶת
 דְּמוּתִי-שְׁלִי בְּלָה וּמִבְקָעָה,
 בְּאֲהַבָּה עֲצָמִית שׁוּב אֵין לִי חִפְץ,
 יְתְרוֹנוֹתִי אֲצִיג לְהוֹקְעָה.
 אֵד אֶת צְלִי אוֹסִיף וְאַהֲלֵל
 עַדִּי חֲרָפִי יָמֵי בְלוּתִי זֶהֱל.

Against my love shall be, as I am now,
 With Time's injurious hand crush'd and o'er-worn;
 When hours have drain'd his blood and fill'd his brow
 With lines and wrinkles; when his youthful morn
 Hath travell'd on to age's steepy night,
 And all those beauties whereof now he's king
 Are vanishing or vanish'd out of sight,
 Stealing away the treasure of his spring;
 For such a time do I now fortify
 Against confounding age's cruel knife,
 That he shall never cut from memory
 My sweet love's beauty, though my lover's life:
 His beauty shall in these black lines be seen,
 And they shall live, and he in them still green.

הן יום יבוא, וגם רעי ידעך,
 לשחוק יהיה ביד זמן ידונית.
 שחרית-חיו לא לעולם תזרח,
 ועל מצחו – תלמים ומענית.
 ירד משיא ימיו אל בור זקנה,
 וכל אוצרות חיו שבים משל
 ביד רמה – ללעג, לשנינה –
 ואף מאביבו הוא ינשל.
 לקראת אותו היום חומה אבנה,
 מול מאכלת זמן, גזרות השמד,
 מנשיה את אהובי תפדה.
 וגם אם לא תפדהו מכל איד,
 יפיו יצהר באותיות שחורות
 לעד תחינה. בן יפיו שרד.

When I have seen by Time's fell hand defaced
 The rich proud cost of outworn buried age;
 When sometime lofty towers I see down-razed
 And brass eternal slave to mortal rage;
 When I have seen the hungry ocean gain
 Advantage on the kingdom of the shore,
 And the firm soil win of the watery main,
 Increasing store with loss and loss with store;
 When I have seen such interchange of state,
 Or state itself confounded to decay;
 Ruin hath taught me thus to ruminare,
 That Time will come and take my love away.
 This thought is as a death, which cannot choose
 But weep to have that which it fears to lose.

לַעֲת אַרְאָה אֵיךְ יָד הַזְמָן נוֹגֶשֶׁת
 בַּהֲדָר יָמָיו שֶׁל דּוֹר גָּאָה נִכְחָד,
 אַרְאָה מְגֻדָּל נְטוּי, אַרְאָה אֵיךְ עֲשֵׂת
 פֶּר תִּתְפַּוֵּר וְכָל כֹּחַה נִשְׁחַת.
 וְכִי אַרְאָה אֵיךְ יָם זוֹעֵף יִשִּׁיג
 גְּבוּל הַמִּישׁוֹר, לָבוֹז אֶת נַחְלָתוֹ;
 וּמִמְצוּלוֹת יַעַל הַחוֹף, יִשִּׁיג
 חֲמֻדַּת יָמִים (שֶׁכָּרוּ בַּהֶפְסֵדוֹ).
 וְכִי אַרְאָה קִיּוֹם שְׁמֵתָעֲרֶער
 וְהוּא עֲצָמוֹ כָּלוּ מְלֵא רַמָּה,
 אֲשֶׁב בֵּין חֲרָבוֹת וְאַהֲרָהָר
 שְׁגָם אֶהוּב לִבִּי כֹצֵל יָמָח.
 הֲרָהוּר כְּמִנּוֹת הוּא : לְבָבוֹת נוֹעֵד
 עַל הָאֶהוּב הַחַי שְׁחִישׁ יֵאבֵד.

Since brass, nor stone, nor earth, nor boundless sea,
 But sad mortality o'er-sways their power,
 How with this rage shall beauty hold a plea,
 Whose action is no stronger than a flower?
 O, how shall summer's honey breath hold out
 Against the wreckful siege of battering days,
 When rocks impregnable are not so stout,
 Nor gates of steel so strong, but Time decays?
 O fearful meditation! where, alack,
 Shall Time's best jewel from Time's chest lie hid?
 Or what strong hand can hold his swift foot back?
 Or who his spoil of beauty can forbid?
 O, none, unless this miracle have might,
 That in black ink my love may still shine bright.

אם מר המות בעז-אפו יחריב
 גם, אדמה, סלעים, הררי זהב;
 איך ילחם היפי ביריב,
 וכל כחו כשל עלה נדף?
 איכה תמצא נשמת עסיס הקיץ
 מפני אילי העת את מפלטה?
 אם הם יעוטו על סלעים כעיט,
 שערי ברזל יפלו מחמתם?
 הרהור נורא ואכזרי! היכן תטמן
 פנינת הזמן מפני תבת הזמן?
 אי כח את השעט יעצר?
 ומי על שד היפי יאסר?
 אהה, אין איש, ורק בדרך נס,
 ינצח רעי, בדיו שמו יתנוסס.

Tired with all these, for restful death I cry,
 As, to behold desert a beggar born,
 And needy nothing trimm'd in jollity,
 And purest faith unhappily forsworn,
 And guiled honour shamefully misplaced,
 And maiden virtue rudely strumpeted,
 And right perfection wrongfully disgraced,
 And strength by limping sway disabled,
 And art made tongue-tied by authority,
 And folly doctor-like controlling skill,
 And simple truth miscall'd simplicity,
 And captive good attending captain ill:
 Tired with all these, from these would I be gone,
 Save that, to die, I leave my love alone.

הו, מנות בוא, נלאו עיני מראות :
 איש מעלה לבוש בלויי אביון!
 ריק ופוחז עטוי במחלצות!
 איכה יתן כבוד לאיש קלון!
 איכה תפקר לזנות תמית בתולים!
 איכה לתם ירע השלטון,
 ומוט מושלים יהיה להתולים!
 איכה תרדה שררה באמנות!
 איכה סכל ישים עצמו מבין!
 אמת פשוטה תוצג כפשטנות,
 והשבוי ישפט את הקצין!
 הו, בואה מנות, מה חיי אנוש!
 אך אם אמות, הן את רעי אטש.

Ah! wherefore with infection should he live,
 And with his presence grace impiety,
 That sin by him advantage should achieve
 And lace itself with his society?
 Why should false painting imitate his cheek
 And steal dead seeing of his living hue?
 Why should poor beauty indirectly seek
 Roses of shadow, since his rose is true?
 Why should he live, now Nature bankrupt is,
 Beggar'd of blood to blush through lively veins?
 For she hath no exchequer now but his,
 And, proud of many, lives upon his gains.
 O, him she stores, to show what wealth she had
 In days long since, before these last so bad.

הוֹי לָמָּה זֶה יַחֲיָה עִתָּהּ, בָּעֵת
 בְּכָל יִפְשָׁה רֶקֶב, אֹר יוֹם יִקְדָּר?
 הֵן בְּעֵטִיו עֲכָשׁוּ יִטְהַר הַחֲטָא,
 וּבְחִבְרַת רֵעֵהוּ יִתְהַדָּר.
 וְלָמָּה הַכָּזָב יִבְחַר לַעֲטוֹת
 עָלֵי לַחֲיוֹ צִבְעוֹ שֶׁל סִמָּק מֵת?
 וַיִּפִּי דַל מִדּוּעַ זֶה יִשְׁדָּד
 צֶל-הַוִּירָדִים, בְּעוֹד וְרָדִיו אֲמֵת?
 הוֹי, לָמָּה זֶה יַחֲיָה בָּעֵת תִּבֵּל
 תִּפְשֹׁט רִגְלָהּ, תִּשְׁמַט אֶת כָּל אֲשֶׁר לָהּ?
 כִּי זוֹלָתוֹ דָּבָר הִיא לֹא תִאָּבֵה,
 אֵף לֹא תִאָּסֵף שׁוֹם עֲשֶׂר הַחֲסֵר לָהּ.
 רַק לוֹ תִּשְׁאַף תִּבֵּל: הַפְּגוֹ הוֹנָה,
 אֲשֶׁר הָיָה לָהּ טָרָם הַתְרוֹקְנָה.

Thus is his cheek the map of days outworn,
 When beauty lived and died as flowers do now,
 Before the bastard signs of fair were born,
 Or durst inhabit on a living brow;
 Before the golden tresses of the dead,
 The right of sepulchres, were shorn away,
 To live a second life on second head;
 Ere beauty's dead fleece made another gay:
 In him those holy antique hours are seen,
 Without all ornament, itself and true,
 Making no summer of another's green,
 Robbing no old to dress his beauty new;
 And him as for a map doth Nature store,
 To show false Art what beauty was of yore.

על לחייו מפת ימי עבר,
 ית חי ומת החן כציץ גנים ;
 לפני שחן-בלי-אב אליו חבר,
 בעז מצחו הרים ראש על פנים.
 לפני שמחלפות פז, שעפר
 אמור הנה לכסותן בקבר,
 על ראש התנוססו ברב הדר,
 ואת גזת המת הפכו לנזר.
 ואלו בו קדשת ימים מקדם,
 בלי כל קשוט, כלו אמת צרופה,
 ואביבו לא יתהדר בכתר
 זר ושואל, מורשת פאר תקופה.
 הטבע ישמרו דוגמה לעד,
 יראו הנלוזים מה שאבד.

Those parts of thee that the world's eye doth view
 Want nothing that the thought of hearts can mend;
 All tongues, the voice of souls, give thee that due,
 Uttering bare truth, even so as foes commend.
 Thy outward thus with outward praise is crown'd;
 But those same tongues that give thee so thine own
 In other accents do this praise confound
 By seeing farther than the eye hath shown.
 They look into the beauty of thy mind,
 And that, in guess, they measure by thy deeds;
 Then, churls, their thoughts, although their eyes were kind,
 To thy fair flower add the rank smell of weeds:
 But why thy odour matcheth not thy show,
 The solve is this, that thou dost common grow.

צְדִידָה הַגְּלוּיִים – כְּעֵין חֲמָה.
 יָפִים מֵהֶם לֹא יִבְקֹשׁ הַלֵּב.
 יְהַלְלֵם כָּל פֶּה – קוֹל הַנִּשְׁמָה –
 אֲמַת הַיָּא, לֹא יִכְפֹּר בָּהּ אֶף אוֹיֵב.
 חֵן מֵרָאֶד נִשָּׂא בְּפִי כָל, אוֹלָם,
 כִּי יִדְרְשׁוּ בּוֹ, בְּדַבָּרִם חֲבוּי
 גַּם צָלִיל צוּרִם, רוֹמֵז הוּא לְכֻלָּם,
 שֶׁהָאֲמַת טְמוּנָה לֹא בִּגְלוּי.
 בְּתוֹךְ לִבָּד, מַעֲבֵר לְכָל הַחוֹ,
 כִּי תִמְדֹּד בְּפִלֵּס הַגִּיוֹן,
 הֵן טִיב מַעֲלָלִיד יִבְחוּ,
 וּלְפָרְחִיד – רִיחַ קִקְיוֹן.
 אֶף שְׂיִפִּית, צַחֲנָה תִלְוֹד
 תִּדְבֹּק בָּד מִחֲבֵר מֵרַעִיד.

That thou art blamed shall not be thy defect,
 For slander's mark was ever yet the fair;
 The ornament of beauty is suspect,
 A crow that flies in heaven's sweetest air.
 So thou be good, slander doth but approve
 Thy worth the greater, being woo'd of time;
 For canker vice the sweetest buds doth love,
 And thou present'st a pure unstained prime.
 Thou hast pass'd by the ambush of young days,
 Either not assail'd or victor being charged;
 Yet this thy praise cannot be so thy praise,
 To tie up envy evermore enlarged:
 If some suspect of ill mask'd not thy show,
 Then thou alone kingdoms of hearts shouldst owe.

כי יגנוף – לא בך הדפי.
 אבק חשד תמיד הן יערם.
 רואי שחורות יראו תכופות בלפי,
 עורב עף בשמיים, יעבירם.
 את אמתך נצר! דוקא הלעז
 יטהרך בלב הדור מחטא.
 מבחר הנצנים תבחר תולעת,
 אך תכלת תמתך לא תשחת.
 ממאבק הנעורים יצאת
 בלי פגע, לא אחת אף כמנצח;
 אך הקנאה הזעומה נצתה,
 אז דבתך יצאה ותתלקח.
 לולא עותו דמותך ללכלכה,
 ממלכת הלבבות כלה לך.

No longer mourn for me when I am dead
 Then you shall hear the surly sullen bell
 Give warning to the world that I am fled
 From this vile world, with vilest worms to dwell:
 Nay, if you read this line, remember not
 The hand that writ it; for I love you so
 That I in your sweet thoughts would be forgot
 If thinking on me then should make you woe.
 O, if, I say, you look upon this verse
 When I perhaps compounded am with clay,
 Do not so much as my poor name rehearse.
 But let your love even with my life decay,
 Lest the wise world should look into your moan
 And mock you with me after I am gone.

אל תבכני, אחרי מותי
 תשמע קול פֶּעֶמוֹן. תדע, הדיו את
 שִׁבְרוֹן לְבִי יוֹדִיעוֹ וְאֶת לִכְתִּי
 מְגִיא צִלְמוֹת אֶל רַמַּת הַמָּוֶת.
 וכִּשְׁתִּקְרָא אֶת אֱלֹה הַשּׁוּרוֹת,
 אֶת זְכְרוֹנִי מִחַה כָּלִיל מֵלֵב;
 הֵן לֹא אֲבָה שְׂכָאֵב זְכָרִי וְשִׁרְט
 רְעִי אֲשֶׁר אוֹתוֹ עוֹדִי אוֹהֵב.
 אִם בְּשִׁירִי תִּבְיט אַחֲרֵי מוֹתִי
 עֵת אֶהְיֶה עֶפֶר שׁוֹכֵן עֶפֶר,
 מוֹטֵב לְךָ שֶׁלֹּא תִזְכִּיר אוֹתִי
 וְאַהֲבָתְךָ עִם צֵל-זְכָרִי תִגּוֹעַ.
 פֶּן תִּהְיֶה לְשֹׁחוֹק בְּפִי הַמּוֹן
 שֶׁבַחֵי גִרְדְּנִי אֶל קִלּוֹן.

O, lest the world should task you to recite
 What merit lived in me, that you should love
 After my death, dear love, forget me quite,
 For you in me can nothing worthy prove;
 Unless you would devise some virtuous lie,
 To do more for me than mine own desert,
 And hang more praise upon deceased I
 Than niggard truth would willingly impart:
 O, lest your true love may seem false in this,
 That you for love speak well of me untrue,
 My name be buried where my body is,
 And live no more to shame nor me nor you.
 For I am shamed by that which I bring forth,
 And so should you, to love things nothing worth.

בל ישאלוך מהן סגלותי,
 שבי מצאת ואהבת בי,
 ביום מותי, שכח כל מעלותי,
 גם את זכרי נשה, אהוב לבי.
 אלא אם כן כזב חסוד תבדה,
 נאה הרבה יותר משמגיע,
 ששום אמת עלי לא תעדה
 בלי הגביהני עד גבהי רקיע.
 לבל יאשימוך בשקרים,
 כי תשבחני בלי מצא תרפה,
 קבר שמי לצד גוי, בין הפגרים,
 וכך תגל משנינו החרפה.
 כי חרפתי מוטלת בין טורי,
 וחרפתך היא אהבת שירי.

That time of year thou mayst in me behold
 When yellow leaves, or none, or few, do hang
 Upon those boughs which shake against the cold,
 Bare ruin'd choirs, where late the sweet birds sang.
 In me thou seest the twilight of such day
 As after sunset fadeth in the west,
 Which by and by black night doth take away,
 Death's second self, that seals up all in rest.
 In me thou see'st the glowing of such fire
 That on the ashes of his youth doth lie,
 As the death-bed whereon it must expire
 Consumed with that which it was nourish'd by.
 This thou perceivest, which makes thy love more strong,
 To love that well which thou must leave ere long.

הֵבֵט בִּי, וְתִכְּיֹר אוֹתָהּ עוֹנָה,
 שְׁבָה עָלַיִם קַמְלִים, נוֹשְׁרִים בְּלֹאט,
 עֲרִיט זְרָדִים תִּרְעַד מִכַּת צָנָה,
 חֲרָבוֹת בָּמָה בָּה רוֹן זְמִירִים שְׁבַת.
 תִּרְאֶה בִּי דְמָדוּמִים, בְּגוֹעַ אוֹר
 בַּמַּעֲרָב, אַחֵר שְׁקִיעַת חֲמָה;
 עַת שֶׁהוֹלֵךְ וּמִתְגַּבֵּר הַשְּׁחֹר,
 בֶּן-דְּמוּת הַמָּוֶת, חוֹתֵמוֹ דְּמָמָה.
 תִּרְאֶה בִּי אֵשׁ לוֹחֶשֶׁת, עוֹמָמָה,
 לוֹחֶכֶת נְעוּרֶיהָ הָאוֹבְדִים,
 תִּכְלָה וּתֵאָכֵל בְּאֵבֶד חֲמָה,
 תִּדְעַד בְּדֶשֶׁן, רִמְץ וְאוֹדִים.
 מִשְׁתַּרְאֲנִי הֵן תֵּאָהֵב בְּכָל לֵב
 אֶת שְׁתוּתִיר מָחָר אַחֵר הִגּוּ.

But be contented: when that fell arrest
 Without all bail shall carry me away,
 My life hath in this line some interest,
 Which for memorial still with thee shall stay.
 When thou reviewest this, thou dost review
 The very part was consecrate to thee:
 The earth can have but earth, which is his due;
 My spirit is thine, the better part of me:
 So then thou hast but lost the dregs of life,
 The prey of worms, my body being dead,
 The coward conquest of a wretch's knife,
 Too base of thee to be remembered.
 The worth of that is that which it contains,
 And that is this, and this with thee remains.

אֶדְ אֵל תִּרְגֵּן אִם גָּזַר דִּין הַחֲלוּף
 יִגְרַר אוֹתִי מִמָּד בְּלִי חֲנִינָה ;
 כִּי בְּשִׁירֵי חוֹתֶם חַי צָרוּף
 וְעִבּוּרָד – מְזַכֶּרֶת מִנְּגִינָה.
 לְכַשְׁתִּקְרָא בּוֹ שׁוֹב וְשׁוֹב תִּלְמֵד
 כִּי הַמֵּיטֵב שָׁבוּ לָךְ הַקִּדָּשׁ,
 עֶפֶר יָשׁוּב אֶל הָעֶפֶר לָעַד,
 אֲבָל רוּחִי לָךְ קִנְיִן חָדָשׁ.
 וְכִי אָמוּת, יֵאבֵד לָךְ בְּדָל
 שֶׁל פֶּגֶר נִמְבֹּזָה, מֵאֲכָל רֶמָּה.
 שְׁמִפְגִּיוֹן נָבֵל נָפַל חָלָל,
 נִקְלָה מִנְּצָר אוֹתוֹ בְּנִשְׁמָה.
 הַשִּׁיר עָרְכוּ בְּמָה שָׁבוּ אֶצְק,
 וְהוּא שְׁלָךְ – וְבוֹ הַחֲזֵק חֲזָק.

So are you to my thoughts as food to life,
 Or as sweet-season'd showers are to the ground;
 And for the peace of you I hold such strife
 As 'twixt a miser and his wealth is found;
 Now proud as an enjoyer and anon
 Doubting the filching age will steal his treasure,
 Now counting best to be with you alone,
 Then better'd that the world may see my pleasure;
 Sometime all full with feasting on your sight
 And by and by clean starved for a look;
 Possessing or pursuing no delight,
 Save what is had or must from you be took.
 Thus do I pine and surfeit day by day,
 Or gluttoning on all, or all away.

להגיגי אתה כמן לנפש,
 וכגשמי ברכה לאדמה,
 ובגללך בי מלחמה נטשת,
 כבלב כילי שאת הונו טמן.
 עתה סחרחר ראשי מן המטמון,
 חושש פן החלוף אותו יגזל,
 בל יראה אשרנו בלב המון,
 לבד נמצנו, לא לעיני כל.
 יש שכלי צמא למאור עיניך,
 מרעב עד כלות, ולו גם למבט,
 ומשתוקק לזיק מזיו פניך,
 משאר אוצרות תבל לי לא אכפת.
 כך, חליפות, בין אשר לבין סבל,
 יום אתהולל, ויום אתהפס באבל.

Why is my verse so barren of new pride,
 So far from variation or quick change?
 Why with the time do I not glance aside
 To new-found methods and to compounds strange?
 Why write I still all one, ever the same,
 And keep invention in a noted weed,
 That every word doth almost tell my name,
 Showing their birth and where they did proceed?
 O, know, sweet love, I always write of you,
 And you and love are still my argument;
 So all my best is dressing old words new,
 Spending again what is already spent:
 For as the sun is daily new and old,
 So is my love still telling what is told.

הִיתַנְכֹּר שִׁירִי לְרֹהֵב הַחֲדוּשׁ?
 מִדּוּעַ קֹץ בְּשִׁנּוּיֵי אֶפְנֶה?
 בְּחִלְפֹת הָעֵת הֵן לֹא אֲחוּשׁ
 אֶל בָּרֶק שְׁטוֹת שֶׁצָּצוּ לְעוֹנָה?
 מִדּוּעַ זֶה כְּמִימִים יְמִימָה?
 אֲזַנֵּחַ אֶת הַחִידוֹת, הַחֲדוּדִים,
 עַד כָּל מַלְאָךְ טְבוּעָה בְּחוֹתָמִי; מַה
 מְקוֹר שְׁרָשָׁה אֲדַע, שֶׁבִּיל הַנְּדוּדִים.
 הֲרִי בְּלִי סוֹף אֶכְתֵּב עַל נִפְלְאוֹת
 הָאֱהָבָה וְעַל נֶס הִרְעוּת,
 אֲלִבֵּישׁ אֶת הַיָּשׁוֹן בְּמַחְלָצוֹת,
 וְשׁוֹב וְשׁוֹב אֲשׁוֹב לֹלֵא לְאוֹת.
 הַשֶּׁמֶשׁ חֲדָשָׁה הִיא וַיִּשְׁנָה,
 וְאֶהְבֵּתִי חוֹזֶרֶת וְשׁוֹנָה.

Thy glass will show thee how thy beauties wear,
 Thy dial how thy precious minutes waste;
 The vacant leaves thy mind's imprint will bear,
 And of this book this learning mayst thou taste.
 The wrinkles which thy glass will truly show
 Of mouthed graves will give thee memory;
 Thou by thy dial's shady stealth mayst know
 Time's thievish progress to eternity.
 Look, what thy memory can not contain
 Commit to these waste blanks, and thou shalt find
 Those children nursed, deliver'd from thy brain,
 To take a new acquaintance of thy mind.
 These offices, so oft as thou wilt look,
 Shall profit thee and much enrich thy book.

הָרָאִי יוֹכִיחַ שְׁחִנָּךְ הוֹעֵם.
 הָאוֹרְלוֹגִין יִרְאֶה בְּלִית הַזְּמַן.
 וְסֵפֶר זֶה דָּפִיו יִשְׁאוּ חוֹתָם-
 הַגִּיּוֹן-לִבִּי, לָךְ הוּא מְזֻמָּן.
 קִמְטִים שֶׁבָּרָאִי לָךְ מִזְכָּרַת
 לָפֶה פָּעוֹר שֶׁל קֶבֶר רַעְנָן,
 הָאוֹרְלוֹגִין יַעֲיֵד אֵיךְ בַּמַּחְתָּרַת
 חוֹמֶק הַזְּמַן אֶל נֶצַח כְּגִנְבָה.
 וַיֵּמָּה שְׁזָכְרוֹנָךְ לֹא יִשְׁמְרוּ
 חֲתָם בְּסֵפֶר, עַל חִלְקַת הַדָּף.
 כָּךְ אֶל לִבְךָ תֵּשׁוּב לְהַכִּירוּ
 בְּגִמְלַת פְּרִי רוּחְךָ אֲשֶׁר נִקְטַף.
 וְאִם תִּשְׁמַר אֶת הַכְּלָלִים הַלֵּלוּ,
 שְׁכַרְךָ מִבְּטָח וּפְרִי עֵטְךָ יִגְדֵּל הוּא.

So oft have I invoked thee for my Muse
 And found such fair assistance in my verse
 As every alien pen hath got my use
 And under thee their poesy disperse.
 Thine eyes that taught the dumb on high to sing
 And heavy ignorance aloft to fly
 Have added feathers to the learned's wing
 And given grace a double majesty.
 Yet be most proud of that which I compile,
 Whose influence is thine and born of thee:
 In others' works thou dost but mend the style,
 And arts with thy sweet graces graced be;
 But thou art all my art and dost advance
 As high as learning my rude ignorance.

לא פָעַם קָרָאתִיךָ בְּשִׁירִי
 לְהַעֲלוֹת בְּאוֹב מִבְּחַר טוֹרִי,
 עַד שְׁחָקָה אוֹתָם כָּל עֵט נְכָרִי;
 וַחֲרוּזִים יְפִיץ מִתּוֹךְ שִׁירִי.
 עֵינֶיךָ שֶׁלְּמַדּוֹ אֵלֶם רָנָה,
 וַיְכַסִּיל לְמַדּוֹ כִּי־צַד לְפָרֶשׁ כָּנָף,
 נוֹצוֹת הִצְמִיחוּ לְכָנָף הַבִּינָה,
 וְגַם לִיפִי נוֹי-מְשֻׁנָּה נוֹסֶף.
 אַךְ לוֹ מִפְּרִי עֵטִי יִרְחַב לִבְךָ,
 כִּי כָל יִלְדֵי רוּחִי הֵם יִלְדֶיךָ,
 מִי שֶׁמִּמֶּךָ יִקַּח כָּלִי מְלֶאכֶה,
 פֶּרְחֵי שִׁירִיו יִנְצוּ בְּחֶסֶדְךָ.
 אַתָּה אֶמְנוּתִי, וּבִזְכוּתְךָ
 בּוֹרוֹת שְׁבִי הוֹפֶכֶת לְבִרְכָּה.

Whilst I alone did call upon thy aid,
 My verse alone had all thy gentle grace,
 But now my gracious numbers are decay'd
 And my sick Muse doth give another place.
 I grant, sweet love, thy lovely argument
 Deserves the travail of a worthier pen,
 Yet what of thee thy poet doth invent
 He robs thee of and pays it thee again.
 He lends thee virtue and he stole that word
 From thy behavior; beauty doth he give
 And found it in thy cheek; he can afford
 No praise to thee but what in thee doth live.
 Then thank him not for that which he doth say,
 Since what he owes thee thou thyself dost pay.

שְׁעָה שָׂרַק קוֹלִי לְךָ שְׂוֹעַ,
 רַק עַל שִׁירִי שָׁרָה חֲנֻךְ הַזֶּה ;
 עֲכָשׁוּ מִשְׁשִׁירִי קָמַל, גִּוַעַ,
 שִׁיר זֶר יוֹרְשׁוֹ, וּבֵת-שִׁירִי תִּדְח.
 אוֹדָה, אֶהוּב לְבִי, לְךָ יָאֵה
 פְּרִי קִלְמוֹסוֹ שֶׁל מְשׁוֹרֵר מְזַהִיר,
 אֵךְ דַּע שְׂמָה שְׁפִיטָנְךָ יְבַדָּה
 יִשְׁדֹּד מִמֶּךָ, וּלְכִיסֶּךָ יַחְזִיר.
 צִדְקָה לְךָ שְׁוֹה? הִרְעִיוֹן
 נִגְזַל מִמֶּךָ ; וְאֵת הַחֵן גָּלָה
 עַל לְחִידְךָ? אֵין לוֹ טַפַּת דְּמִיוֹן!
 מִמֶּךָ יִשְׁאֵב כָּל שֶׁבַח וּתְהַלָּה.
 עַל אֶמְרִיו אֵל נָא תוֹדָה לָרַע.
 אֵת חוּבוֹתָיו הִרִי אֶתָּה פּוֹרַע.

O, how I faint when I of you do write,
 Knowing a better spirit doth use your name,
 And in the praise thereof spends all his might,
 To make me tongue-tied, speaking of your fame!
 But since your worth, wide as the ocean is,
 The humble as the proudest sail doth bear,
 My saucy bark inferior far to his
 On your broad main doth wilfully appear.
 Your shallowest help will hold me up afloat,
 Whilst he upon your soundless deep doth ride;
 Or being wreck'd, I am a worthless boat,
 He of tall building and of goodly pride:
 Then if he thrive and I be cast away,
 The worst was this; my love was my decay.

כַּמָּה רַפִּיתִי בְּדַרְשִׁי שְׂבַחֲךָ
 מֵאֵז יָדַעְתִּי טוֹב מִמֶּנִּי שֶׁר
 תִּהְלֶךְ. לְבוֹ רוּחֲךָ אֶלֶיךָ.
 עַל כֵּן אָדָם, וְלֹא אֶכְתֵּב דְּבָר.
 אֲבָל אֶתָּה כֵּים, וְעַל גִּלְיוֹ
 מִרְחֵב יָשׁ גַּם לִגָּא, גַּם לְצָנוּעַ,
 בּוֹ מִפְּרָשִׁי, שְׁאֵין כָּחוֹ כֵּה רַב,
 אַף הוּא בְּתַעֲוֹזָתוֹ נוֹעַ יָנוּעַ.
 אִם רַק תּוֹשִׁיט יָדְךָ, אוֹכֵל לְצוּף,
 בְּעוֹד יָרִיבִי עֲלֶיךָ בְּדִהְרָה,
 כִּי אֶתְנַפֵּץ, אֲנִי מִפְּרָשׁ עֲלוּב,
 וְהוּא רֵם-תֵּרֶן וְרַב-תִּפְאָרָה.
 אִם תִּשְׁלִיכֵנִי, וְהוּא יִשְׁגָּה אֶל עַל
 אֵין רַע בְּכֶךָ: אֶהֱבָה עַד שְׁאֶכְשֵׁל.

Or I shall live your epitaph to make,
 Or you survive when I in earth am rotten;
 From hence your memory death cannot take,
 Although in me each part will be forgotten.
 Your name from hence immortal life shall have,
 Though I, once gone, to all the world must die:
 The earth can yield me but a common grave,
 When you entombed in men's eyes shall lie.
 Your monument shall be my gentle verse,
 Which eyes not yet created shall o'er-read,
 And tongues to be your being shall rehearse
 When all the breathers of this world are dead;
 You still shall live--such virtue hath my pen--
 Where breath most breathes, even in the mouths of men.

אם במוֹתִי אֶדְרֹשׁ בְּשִׁבְחִי,
 וְאִם תִּחְיֶה עֵת אֶלְחָךְ עֶפֶר,
 הַמָּוֶת לֹא יִמָּחֶה אֶת זְכָרִי;
 אֲנִי כִּמְוֹץ בְּרוּחַ אֶסָּע.
 לַתְּהִלָּתְךָ צְפוּיִים חַיֵּי עוֹלָם
 בְּעוֹד שְׁאֲנֹכִי אֶחָדֵל לַחַיּוֹת.
 הֵם יִקְבְּרוּנִי בֵּין דְּלֵי הָעֵם,
 אֲתָה טָמוֹן בְּעֵין כָּל הַבְּרִיּוֹת.
 שִׁירִי לְךָ גִּלְעָד, וַיִּמְעַתָּה
 יִצְפָּה בָהֶם גַּם מִי שֶׁלֹּא נוֹלָד;
 בְּפִי הַדּוֹר הַבֹּא שִׁבְחָם יִגַּד,
 עַד שֶׁהַחֲלָד יִהְפֹּךְ בָּתָּה.
 תוֹסִיף לַחַיּוֹת (עֵטִי הֵן לֹא יִשָּׁבֵת)
 בְּפִי כָּל חַי וּבִנְשָׁמַת אֶפֶן.

I grant thou wert not married to my Muse
 And therefore mayst without attaint o'erlook
 The dedicated words which writers use
 Of their fair subject, blessing every book
 Thou art as fair in knowledge as in hue,
 Finding thy worth a limit past my praise,
 And therefore art enforced to seek anew
 Some fresher stamp of the time-bettering days
 And do so, love; yet when they have devised
 What strained touches rhetoric can lend,
 Thou truly fair wert truly sympathized
 In true plain words by thy true-telling friend;
 And their gross painting might be better used
 Where cheeks need blood; in thee it is abused.

אֶתָּה וּבֵת-שִׁירִי אֵינְכֶם קְשׁוּרִים,
 עַל כֵּן, בַּל אֶכְחָד, אֵין כָּל עֲלָה,
 שְׁלֹא תַחַן שִׁירִי מְשׁוּרָרִים,
 שְׁלֹא שֶׁדְּקוֹשְׁרִים כְּתִירִי תַהֲלָה.
 לָךְ חֵן וְחֻכְמָה, וּמָה אוֹנִי
 לְמִנּוֹת שְׁבַחֲדִיד? הֵן דָּרוֹשׁ עֲכָשׁוּ
 יַעַט שֶׁל פִּיטוֹן חֲדָשׁ וְחִיוֹנִי,
 בְּקִי בְּרָזִי הַדּוֹר וּבְחִדּוֹשָׁיו.
 לוֹ כָּךְ יְהִי, אֵד בְּחִלּוֹף הַזְּמָן,
 תִּמְאַסׁ בְּסָרֵק, בְּבִרְק הַמְּלִיצוֹת,
 דְּבָרֵי אֶמֶת שֶׁל רַע נֶאֱמָן
 בְּתוֹךְ שִׁירֵי הַזֶּדֶךְ תּוֹכַל לְמַצֵּא.
 כִּי סִמֵּק עַז דָּרוֹשׁ לוֹ לַחֲוֹר,
 לָךְ – צְבָעֵי הַטֶּבַע – לֹא יוֹתֵר.

I never saw that you did painting need
 And therefore to your fair no painting set;
 I found, or thought I found, you did exceed
 The barren tender of a poet's debt;
 And therefore have I slept in your report,
 That you yourself being extant well might show
 How far a modern quill doth come too short,
 Speaking of worth, what worth in you doth grow.
 This silence for my sin you did impute,
 Which shall be most my glory, being dumb;
 For I impair not beauty being mute,
 When others would give life and bring a tomb.
 There lives more life in one of your fair eyes
 Than both your poets can in praise devise.

גִּדְעֵתִי : אֵין אֶתָּה זְקוּק לְסִמָּק,
 וְצָבַע לֹא הוֹסֵפְתִּי לְתַפְאֶרֶת.
 מָצָאתִי – כִּךְ חֲשַׁבְתִּי לִי – שֶׁעֲמֵק
 דְּמוּתְךָ לֹא יַעֲלוּ מִכְחַל וְחֶרֶט.
 נִרְפִּיתִי, וְשִׁיר הַלֵּל כָּלֵאָה עֲטִי,
 עַד קִיּוּמְךָ יִהְיֶה מוֹפֵת וְאוֹת,
 לְכִךְ שְׂכַל עֵט דָּל הוּא וְאֲטִי
 מִשְׁיׁוּכַל תְּהִלּוֹת חֲנֹךְ לְמִנּוֹת.
 אֶת שְׁתִּיקוֹתִי זְקַפְתָּ לְגִנּוּתִי,
 בְּעוֹד הָאֵלֶם רֹאשׁ מַעֲלוֹתִי,
 כִּי לֹא אֲשַׁחִית שׁוֹם חֵן בְּאֵלֶם פִּי,
 וְאַחֲרִים הֵן יִקְבְּרוּהוּ חִי.
 עֵינֶךָ תִּפְיֵק חַיִּים וְנַעֲוִרִים
 מִשִּׁסְכִּינוּ שְׁנֵי מְשׁוֹרְרִים.

Who is it that says most? which can say more
 Than this rich praise, that you alone are you?
 In whose confine immured is the store
 Which should example where your equal grew.
 Lean penury within that pen doth dwell
 That to his subject lends not some small glory;
 But he that writes of you, if he can tell
 That you are you, so dignifies his story,
 Let him but copy what in you is writ,
 Not making worse what nature made so clear,
 And such a counterpart shall fame his wit,
 Making his style admired every where.
 You to your beauteous blessings add a curse,
 Being fond on praise, which makes your praises worse.

הלל גדול מזה אין בתבל
 מדבר שבחי, שרק אתה – אתה.
 בך טבועה תבנית, שעוד תהיה
 מופת לנבראים בדוגמתה.
 עלוב העט שלא ידע שוות
 הדר-מה למבחר נושאי שירו,
 השר עליך לו יאמר רק זאת:
 "אתה – אתה", וכבר שירו ירם.
 די שילכד מה שלך נתן,
 ובמתת שמים לא יפגם;
 כבוד ויקר יתן לו הדיוקן,
 יוציא שמו לתהלה בכל מקום.
 אך לשבחיה תתלנה קללה:
 רוך כבוד לא לו התהלה.

My tongue-tied Muse in manners holds her still,
 While comments of your praise, richly compiled,
 Reserve their character with golden quill
 And precious phrase by all the Muses filed.
 I think good thoughts whilst other write good words,
 And like unletter'd clerk still cry 'Amen'
 To every hymn that able spirit affords
 In polish'd form of well-refined pen.
 Hearing you praised, I say "Tis so, 'tis true,'
 And to the most of praise add something more;
 But that is in my thought, whose love to you,
 Though words come hindmost, holds his rank before.
 Then others for the breath of words respect,
 Me for my dumb thoughts, speaking in effect.

עֲטִי בַעֲדֵינוֹת דָּם יְאֵלִם,
 שְׁעָה שְׁמִסְבִּיבָךְ נֶעְרָמִים
 תִּלִּי שְׁבָחִים וּשְׁאֵר דְּבָרֵי הַלֵּל
 שְׁבִנוּצַת זָהָב כְּתָבוֹם זָרִים.
 הֵם מִיִּטְיָבִים לְכֹתֵב, אֲנִי לַחֲשֹׁב,
 עַל כֵּן אוֹמֵר "אֱמֵן" כְּמוֹ חֲשָׁמוֹ,
 עַל כָּל הַמְנוֹן שֶׁקְּלֻמוֹסָם יְכַתֵּב,
 בְּסִגְנוֹנָם הַקָּל, הַמֵּיָּמֶן.
 "אֶמֶת!", אֵמֵר אִם שְׁבַחְךָ יִגַּד,
 וְאֵת לְבִי אֶתֵּן לָךְ בְּשִׁקְטִי.
 בְּרֹאשׁ תִּצְעַד אֶהְבְּתִי, וּלְאֵט
 שִׁירַת חַיִּי בְּעֶרְףְּ מִשְׁתַּרְכֶּת.
 בְּזָכוֹת בָּרֵק הַמְּלִיצָה כִּבֵּד אוֹתָם,
 אוֹתִי – עַל דְּמִית לְבִי הֵתָם.

Was it the proud full sail of his great verse,
 Bound for the prize of all too precious you,
 That did my ripe thoughts in my brain inhearse,
 Making their tomb the womb wherein they grew?
 Was it his spirit, by spirits taught to write
 Above a mortal pitch, that struck me dead?
 No, neither he, nor his compeers by night
 Giving him aid, my verse astonished.
 He, nor that affable familiar ghost
 Which nightly gulls him with intelligence
 As victors of my silence cannot boast;
 I was not sick of any fear from thence:
 But when your countenance fill'd up his line,
 Then lack'd I matter; that enfeebled mine.

הָאֵם סְפִינַת שִׁירָיו בְּמֵלֶא הוֹדֵם,
 תִּפְלִיג אֶלֶיךָ כָּאֵל אוֹצְרָה?
 שִׁירִי, בְּתוֹךְ מַחִי, הִיא שְׁקִבְרָתָם.
 קִבְרָם – הָרַחֵם שְׁאוֹתָם הָרָה.
 הָאֵם רוּחוֹ, שְׁהֲרוּחוֹת אֶלְפוֹהַ
 לְכָתֵב כִּבְנֵי-מָרוֹם, שִׁירִי חֲנֻקָּה?
 לֹא הוּא, אֵף לֹא רָעִיו שְׁרָדְפוֹהַ,
 אֶת בֵּת שִׁירִי, בְּאֶפֶל, עַד שְׁתָּקָה.
 לֹא הוּא, אֵף לֹא אוֹתוֹ שֶׁד רָפָאִים,
 הַמְלַעִיטוּ בְּלִיל חֲכָמָה זָרָה,
 יוֹכְלוּ לְהִתְרַבֵּרֵב, כְּמִתְנַגָּאִים
 שְׁפִי נִסְתָּם וּבִי הֵטַל מוֹרָא.
 אֵךְ עֵת דְּמוֹתֶיךָ אֶת חֲרוּזָיו מְלַאָּה,
 נוֹתַרְתִּי רִיק, וְשִׁירְתִּי – לֵאָה.

Farewell! thou art too dear for my possessing,
 And like enough thou know'st thy estimate:
 The charter of thy worth gives thee releasing;
 My bonds in thee are all determinate.
 For how do I hold thee but by thy granting?
 And for that riches where is my deserving?
 The cause of this fair gift in me is wanting,
 And so my patent back again is swerving.
 Thyself thou gavest, thy own worth then not knowing,
 Or me, to whom thou gavest it, else mistaking;
 So thy great gift, upon misprision growing,
 Comes home again, on better judgment making.
 Thus have I had thee, as a dream doth flatter,
 In sleep a king, but waking no such matter.

שְׁלוֹם! בְּמַחִיר הָאֵל אוֹכֵל עֵמֶד;
 אַתָּה הוּא עֶרְכְּךָ הַיָּטֵב יוֹדֵעַ.
 לְךָ רְשׁוּת יֵשׁ כְּרֻצֹנְךָ עֲשׂוֹת,
 וְאֵלּוּ תְּבִיעוֹתַי תִּקְפֹּן פּוֹקֵעַ.
 אֵיכָה לְזָכוֹת בְּחֶסֶדְךָ אוֹכֵל,
 וְאֵין לִי שְׂטֵר קִנְיָן אוֹ בַּעֲלוּת?
 עַל כֵּן אֵינִי רָאוּי לְךָ בְּכָלֵל,
 וַיְמָה יִקְנֶה לִי חֲזָקָה אוֹ זְכוּת?
 אוֹתְךָ הִגַּשְׁתָּ לִּי כְּשֵׁי בְּלִי דַעַת,
 לִפְנֵי שְׁטוּב וְרַע הִבְחֵן יִדְעָתָ.
 עַתָּה תַּחֲלִיט הַמַּתְנָה לְטַעַת,
 בְּחִיק נוֹתֵן הַשִּׁי, וְכָךְ נְטַעַתָּ.
 הֵייתָ לִי חֵלוֹם; בְּלִילָה – מֶלֶךְ;
 הַקְצַתִּי – וְאֵינִי אֶלָּא הֶלֶךְ.

When thou shalt be disposed to set me light,
 And place my merit in the eye of scorn,
 Upon thy side against myself I'll fight,
 And prove thee virtuous, though thou art forsworn.
 With mine own weakness being best acquainted,
 Upon thy part I can set down a story
 Of faults conceal'd, wherein I am attainted,
 That thou in losing me shalt win much glory:
 And I by this will be a gainer too;
 For bending all my loving thoughts on thee,
 The injuries that to myself I do,
 Doing thee vantage, double-vantage me.
 Such is my love, to thee I so belong,
 That for thy right myself will bear all wrong.

אם תעלב בי ותרמס כבודי,
 ואם תחליט לראות בי בן-בליעל,
 הן לצדך אצא לקרב נגדי,
 ובך אתמך, גם אם מעלת מעל.
 מאחרים איטיב פגמי הכר,
 ואת סתרי מומיך לגולל,
 דומני שאלי אם תתנכר,
 עוד יזמרו לך שירי הכל.
 ואף אני אצא נשכר מכך,
 כי הרהורי נסבו רק עליך,
 ולך רק הצלחה מזה תצמח,
 הנזקים עלי, על איש חלכה.
 לבי לך נתון, אדע אהב,
 למענך אני מוכן לרעב.

Say that thou didst forsake me for some fault,
 And I will comment upon that offence;
 Speak of my lameness, and I straight will halt,
 Against thy reasons making no defence.
 Thou canst not, love, disgrace me half so ill,
 To set a form upon desired change,
 As I'll myself disgrace: knowing thy will,
 I will acquaintance strangle and look strange,
 Be absent from thy walks, and in my tongue
 Thy sweet beloved name no more shall dwell,
 Lest I, too much profane, should do it wrong
 And haply of our old acquaintance tell.
 For thee against myself I'll vow debate,
 For I must ne'er love him whom thou dost hate.

אמר שעזבתני בגלל חטא,
 אוֹדָה, ואֲדַבֵּר בִּי רַק סָרָה.
 "פֶּסַח" קרא – תַּצְלַע רַגְלִי וְתֵט,
 וְלֹא אֶכְחִישׁ גְּנוּתְךָ לְהַסִּירָה.
 וְאִם תִּפְרַר בְּרִיתְךָ עָמִי, אֶסְכִּים.
 אֶפְלוּ אֲנִימָךְ זֹאת טוֹב מִמֶּךָ.
 אֶהְיֶה לְךָ כְּזֶר, וְלֹא אֶסְגִּיר
 אֶת דְּבַר אֶהְבְּתִנּוּ עַד הָרָגֵעַ.
 אֲדִיר עֲצָמִי מִמְקוֹמְךָ. עַל דֵּל
 שְׁפַתִּי שְׁמֶךָ לְעַד לֹא יִפְקֹד.
 לְבַל בְּלִי דַעַת שֵׁם זֶה יִחַלֵּל,
 וּלְחָלוּם-חֵלוֹף יִהְיֶה הוּא עַד.
 לְמַעַנְךָ אֶצֵּא נֶגְדִי לְקָרֵב.
 אֶת שְׂאֵתָה שׁוֹנֵא הֵן לֹא אֶהֱב.

Then hate me when thou wilt; if ever, now;
 Now, while the world is bent my deeds to cross,
 Join with the spite of fortune, make me bow,
 And do not drop in for an after-loss:
 Ah, do not, when my heart hath 'scoped this sorrow,
 Come in the rearward of a conquer'd woe;
 Give not a windy night a rainy morrow,
 To linger out a purposed overthrow.
 If thou wilt leave me, do not leave me last,
 When other petty griefs have done their spite
 But in the onset come; so shall I taste
 At first the very worst of fortune's might,
 And other strains of woe, which now seem woe,
 Compared with loss of thee will not seem so.

אם ברצונך לשנא, שְנֵאֲנִי נָא
 עַכְשָׁו, בְּעוֹד כָּלֶם שׁוֹטְמִים אוֹתִי.
 הֵךְ בִּי, כְּגוֹרְלִי, בְּלִי חֲנִינָה,
 אַךְ אֵל תַּחַג אֶתֶם אַחֵר מוֹתִי.
 עֲתֵה לְבִי מִן הַמְשָׁבֵר יָנוּחַ,
 וּבֵל יִכָּה מַעֲרָף; הוּא חֲלָשׁ.
 יִהְיֶה זֶה לַיִל גֶּשֶׁמִּים אַחֵר לַיִל רוּחַ,
 שֶׁבְּסוּפָה גֹזֵל כְּבֶשֶׁת הָרֶשׁ.
 אֲתֵה נוֹטְשֵׁנִי? אֵל תִּהְיֶה אַחֲרוֹן,
 מִשְׁכָּלֶם כָּלוּ בִּי חֲמַתָּם,
 בּוֹא בְחָטָף, הַכֵּנִי. אֶת שִׁבְרוֹן
 הַלֵּב אַחוּשׁ; אֲדַע, הַכֵּל כָּבֵר תִּם.
 כִּי כָּל מָה שֶׁנֶּחֱשֵׁב לִי לְכָאֵב,
 כְּאִין הוּא מוֹל אֲבִדְנָךְ לֵלֵב.

Some glory in their birth, some in their skill,
 Some in their wealth, some in their bodies' force,
 Some in their garments, though new-fangled ill,
 Some in their hawks and hounds, some in their horse;
 And every humour hath his adjunct pleasure,
 Wherein it finds a joy above the rest:
 But these particulars are not my measure;
 All these I better in one general best.
 Thy love is better than high birth to me,
 Richer than wealth, prouder than garments' cost,
 Of more delight than hawks or horses be;
 And having thee, of all men's pride I boast:
 Wretched in this alone, that thou mayst take
 All this away and me most wretched make.

יֵשׁ יְתֵהֵל בְּטִיב מַעֲלָיו,
 יֵשׁ גַּא בְּהוֹן, בְּסֹפֶר יַחֲסִיו,
 בְּאוֹן גּוֹפוֹ, בְּבִגְד שְׁעָלָיו,
 אוֹ שְׂמָא בְּכָלָבִים, נְצִים, סוּסִים.
 וְכָל אֶחָד מִפִּיק מִן הַנָּאָה
 מִיִּתְרוֹנוֹ עַל פְּנֵי הָאַחֲרִים,
 אֲדָ לִי הַהִתְהַדְּרוֹת אֵינָה נְאֻה,
 עֲנֵן אֶחָד אוֹקִיר, בְּלִי מִתְחָרִים.
 אֶהְבֶּתְךָ תִּיקָר מִכָּל יְחוּס,
 תִּיטֵב מֵהוֹן וּמִבְּגָדֵי תִפְאָרֶת,
 אֶעֱדִיפָה עַל פְּנֵי כָל נֶץ וְסוּס,
 שְׁלִי אֶתָּה, וְאֵין גְּדֻלָּה אַחֲרֶת.
 כָּל חֲשָׁשִׁי הוּא פֶן תִּטַּל כָּל זֹאת,
 וְדַל תִּבְחַר מִמֶּנִּי לַעֲשׂוֹת.

But do thy worst to steal thyself away,
 For term of life thou art assured mine,
 And life no longer than thy love will stay,
 For it depends upon that love of thine.
 Then need I not to fear the worst of wrongs,
 When in the least of them my life hath end.
 I see a better state to me belongs
 Than that which on thy humour doth depend;
 Thou canst not vex me with inconstant mind,
 Since that my life on thy revolt doth lie.
 O, what a happy title do I find,
 Happy to have thy love, happy to die!
 But what's so blessed-fair that fears no blot?
 Thou mayst be false, and yet I know it not.

אם רע מכל יקרה, ונתחמק,
 שלי תהיה עד בוא חליפתי;
 כי ים אהבתנו כה עמק,
 שעל חופו יגיע יום מותי.
 רע לא אירא, כי חטא של מה בכך
 הופך חיי לגיהנם ושחת;
 אך כך מוטב מהיות תלוי בדך,
 וכך להדרדר מפח אל פחת.
 חיי עתה גוזז, ואותי
 תהפוכות לבד לא תיראנה;
 טובים חיי, וטוב לי במותי,
 רק אשר ושמחה עיני תראינה.
 היש חמדה תמימה, בלי מעידה?!
 אולי שקרית לי, ולא אדע?!

So shall I live, supposing thou art true,
 Like a deceived husband; so love's face
 May still seem love to me, though alter'd new;
 Thy looks with me, thy heart in other place:
 For there can live no hatred in thine eye,
 Therefore in that I cannot know thy change.
 In many's looks the false heart's history
 Is writ in moods and frowns and wrinkles strange,
 But heaven in thy creation did decree
 That in thy face sweet love should ever dwell;
 Whate'er thy thoughts or thy heart's workings be,
 Thy looks should nothing thence but sweetness tell.
 How like Eve's apple doth thy beauty grow,
 if thy sweet virtue answer not thy show!

אוֹסִיף לַחַיּוֹת כְּבַעַל מְרֻמָּה,
 כְּאֵלוֹ לֹא רָמָה. הָאֲהָבָה
 תּוֹלִיד אוֹתִי שׁוֹלֵל כְּמִדָּמָה;
 אֶתָּה בְּנִפְשִׁי, לִבִּי כְּכֹר עֲזָבָה:
 אֵךְ בְּעֵינַיִךְ לֹא תִשְׁכַּח שְׂנְאָה,
 אֶת תְּהַפּוּכוֹת לִבִּי אֵינְנִי חֹשׁ.
 יֵשׁ אֲנָשִׁים שֶׁגִּוְרָלָם מִנָּה
 לָהֶם מְרָאָה בּוֹ כָּל תְּמוּרָה תִּרְגָּשׁ,
 אֵךְ מִשְׁמִים לָךְ נִתֵּן קִלְסֶתֶר,
 שָׁרֵק טוֹב, אֲהָבָה וְזֶךְ קוֹרֵן הוּא;
 אַחַת הִיא מָה מְזֻמָּה בּוֹ תִסְתַּתֵּר,
 מִעֲתִיר הוּא מְתִיקוֹת עַל כָּל רוֹאֶהוּ.
 כְּפָרִי פְתוּי אָדָם חִנֵּךְ יִגְדֵּל,
 אֵךְ זִיו פְּנִיךָ לֹא יִסְגִּיר זֹאת כָּלֵל.

They that have power to hurt and will do none,
 That do not do the thing they most do show,
 Who, moving others, are themselves as stone,
 Unmoved, cold, and to temptation slow,
 They rightly do inherit heaven's graces
 And husband nature's riches from expense;
 They are the lords and owners of their faces,
 Others but stewards of their excellence.
 The summer's flower is to the summer sweet,
 Though to itself it only live and die,
 But if that flower with base infection meet,
 The basest weed outbraves his dignity:
 For sweetest things turn sourest by their deeds;
 Lilies that fester smell far worse than weeds.

שְׂבִיכָחַם לְזוּלָתָם הָרַע,
 אֵדֶּי יִכְבְּשׁוּ יִצְרָם, מֵרַע יִרְחֲקוּ,
 אֶת הַלְּבָבוֹת אֲמָנָם יוֹכְלוּ הִנֵּעַ,
 אֵדֶּי לְבָבָם כְּאַבֶּן-צֹר חֲזָק הוּא.
 רַק הוּא, שְׁלוֹ יָאִים חֲסִדֵי מָרוֹם,
 יִנָּצַר אוֹצְרוֹת הַטֵּבַע מֵאַבְדֹן;
 רַבּוֹן לְגוֹף, לְגוֹרְלוֹ אֲדוֹן,
 רָעִיו – רַק שְׂרָתִים הֵם לְעַבְדָּם.
 הַפֶּרַח קֶצֶר-חַיִּים, אֵדֶּי שִׂיא תַּפְאֶרֶת –
 חֲמִדָּת יְמֵי הַתָּם וְחָם הַקִּיץ,
 אֵדֶּי אִם מִקַּיִסָּה עָלֶי כוֹתֶרֶת,
 טוֹבִים מִמֶּנּוּ אֵף שְׁמִיר וְשִׁית.
 הַמֶּתֶק אֶת מִקַּח חֲטָאִיו יִבְלִיט,
 רִקְב שׁוֹשֹׁן יִבְאִישׁ מִכָּל יִבְלִית.

How sweet and lovely dost thou make the shame
 Which, like a canker in the fragrant rose,
 Doth spot the beauty of thy budding name!
 O, in what sweets dost thou thy sins enclose!
 That tongue that tells the story of thy days,
 Making lascivious comments on thy sport,
 Cannot dispraise but in a kind of praise;
 Naming thy name blesses an ill report.
 O, what a mansion have those vices got
 Which for their habitation chose out thee,
 Where beauty's veil doth cover every blot,
 And all things turn to fair that eyes can see!
 Take heed, dear heart, of this large privilege;
 The hardest knife ill-used doth lose his edge.

עד מה תמתיק, רעי, את הכלמה,
 שפתולע בורד ריחני
 פרחי תהלתך היא מכתימה,
 ועונך תלביש גלימת שני?
 הפה, שקורותיך מגולל,
 עליך מתגולל בלשון זמה.
 בחללו נמצא הוא מהלל:
 שמך יכון וכל דבה תמח.
 איזה ארמון בחר לו העון
 אשר אנה אותך לו למעון.
 היפי על כל פגם בו מכסה,
 והנגלה יפה בו נעשה.
 לאט רעי, בנצלך זכות זו.
 הטוב בתערים לאבד חדו.

Some say thy fault is youth, some wantonness;
 Some say thy grace is youth and gentle sport;
 Both grace and faults are loved of more and less;
 Thou makest faults graces that to thee resort.
 As on the finger of a throned queen
 The basest jewel will be well esteem'd,
 So are those errors that in thee are seen
 To truths translated and for true things deem'd.
 How many lambs might the stem wolf betray,
 If like a lamb he could his looks translate!
 How many gazers mightst thou lead away,
 If thou wouldst use the strength of all thy state!
 But do not so; I love thee in such sort
 As, thou being mine, mine is thy good report.

מוֹמֶד – אוֹמְרִים – הַיָּצָר, הָעֲלֹמִים,
 וַיֵּשׁ אוֹמְרִים: בָּהֶם חֲנֹךְ שׁוֹכֵן.
 יוֹדוֹךְ עַל חֲנֹךְ, עַל הַמּוֹמִים,
 כִּי רַק אֶתָּה הוֹפֵךְ הַמּוֹם לְחֵן.
 עַל אֶצְבַּע הַמַּלְכָּה תִכְשִׁיט פָּשׁוּט
 הֵן יִחָשֵׁב עָדִי כֵּלֹו תִפְאֶרֶת,
 וְכֹךְ גַּם לְגַבִּיךְ, כָּל דְּבַר שְׁטוּת,
 נִרְאֶה כְּוֹדֹאוֹת כֹּה נִהְדָּרֶת.
 כַּמָּה כְּבָשִׁים הָיוּ לְזֹאֵב שְׁלָל
 אֱלוֹ עֶטָה עָלָיו פָּרוּה שֶׁל שָׂה;
 כַּמָּה בְּרִיּוֹת מוֹלִיךְ אֶתָּה שׁוֹלָל,
 אִם רָשָׁמְךְ אֵינְנוּ מַעֲשֶׂה.
 אֵל תַּעֲשֶׂה כֵן. כָּל כֹּךְ אוֹהֶבְךְ,
 כְּשֶׁבֶר־שׁוֹתִי אֶתָּה, שְׁלִי שְׁמֶךְ.

How like a winter hath my absence been
 From thee, the pleasure of the fleeting year!
 What freezings have I felt, what dark days seen!
 What old December's bareness every where!
 And yet this time removed was summer's time,
 The teeming autumn, big with rich increase,
 Bearing the wanton burden of the prime,
 Like widow'd wombs after their lords' decease:
 Yet this abundant issue seem'd to me
 But hope of orphans and unfather'd fruit;
 For summer and his pleasures wait on thee,
 And, thou away, the very birds are mute;
 Or, if they sing, 'tis with so dull a cheer
 That leaves look pale, dreading the winter's near.

ימי פֶּרֶדָה היו לי כימי כְּפֹר ;
 אֶתָּה מְשֹׁשׁ הַזְמָן הִגְזוּ בִיעָף,
 גְּלִידֵי צָנָה נִתְּלוּ, הַכֹּל אָפֵר !
 סְבִיבֵי דְצֶמְכֶּר קָר וְנֶעֱצַב !
 אַף שֶׁהָיָה זֶה קִיץ שְׁטוּף זֶהָב,
 עֹנֵת אֲסִיף דְּשָׁנָה בִּיבּוּלִיָּה,
 וְסִתּוֹ שֶׁנִּתְעַבֵּר בַּעֲלוּמִיו,
 כְּאַלְמָנָה בְּמוֹת אִישָׁה עָלֶיהָ :
 שֶׁפָּעַת הַמְּגִדִּים הַזֹּאת דְּמִתָּה
 לְאֶמֶן לֵב יְתוֹם, לִפְרִי בְּלֹא אָב ;
 כִּי לְךָ הַקִּיץ וְכָל הַחֲמִידָה,
 תִּרְחַק – יְדָמוּ בַּעֲלֵי כָנָף ;
 לוֹ רִנָּנוּ הָיָה שִׁירָם כִּה דָל,
 עַד כִּי יַחַת מֵחֶרֶף כָּל עֲלָעַל.

From you have I been absent in the spring,
 When proud-pied April dress'd in all his trim
 Hath put a spirit of youth in every thing,
 That heavy Saturn laugh'd and leap'd with him.
 Yet nor the lays of birds nor the sweet smell
 Of different flowers in odour and in hue
 Could make me any summer's story tell,
 Or from their proud lap pluck them where they grew;
 Nor did I wonder at the lily's white,
 Nor praise the deep vermilion in the rose;
 They were but sweet, but figures of delight,
 Drawn after you, you pattern of all those.
 Yet seem'd it winter still, and, you away,
 As with your shadow I with these did play.

מִמֶּנִּי רָחֳקָתִי כָּל יְמוֹת אֲבִיב,
 בְּעוֹד אֶדָּר גּוֹאֵה בְּהֶדְרִיו,
 וְרוּחַ רוּחוֹת שׁוֹפֵךְ הוּא מִסְבִּיב,
 יָרְגוּ סִטוֹרָן בְּחִיוּךְ רָחֵב.
 אֵךְ לֹא רֵן צִפְרִים, וְאֵף לֹא שֶׁלֶל
 צִבְעֵי כִרְחִים בִּגְן וְנִיחוּחַם
 יִרְצוּ שְׁאֵגֶדֶת הַקִּץ תְּגוּלָּל,
 עַד יִקְטְפוּ מִחִיק גֶּנֶם הַחֵם;
 לֹא אֶסְפֵּר שְׂבָחִי חֲבָצִלוֹת,
 וְאֶדָּם הַוֶּרְדִּים לֹא אֶקְלֵס;
 כָּל אֵלֶּה דְמוּיִים לְהִתְלוֹת
 בִּיכִי דְמוּתְךָ הַמְשַׁמֵּשׁ לִי נֶס.
 וְכֵן הִפְרַדָּה עָלַי צִנָּה עָטָה,
 צִלְךָ אֶחָמֵד כְּאֵלוֹ הוּא אֶתָּה.

The forward violet thus did I chide:
 Sweet thief, whence didst thou steal thy sweet that smells,
 If not from my love's breath? The purple pride
 Which on thy soft cheek for complexion dwells
 In my love's veins thou hast too grossly dyed.
 The lily I condemned for thy hand,
 And buds of marjoram had stol'n thy hair:
 The roses fearfully on thorns did stand,
 One blushing shame, another white despair;
 A third, nor red nor white, had stol'n of both
 And to his robbery had annex'd thy breath;
 But, for his theft, in pride of all his growth
 A vengeful canker eat him up to death.
 More flowers I noted, yet I none could see
 But sweet or colour it had stol'n from thee.

גערתי בסגל חצוף : מאין
 גזלת בשמך, שוודד חביב?
 הבל שפתיך של אהובי תדיף?
 והשני על לחיך מנין?
 בדם רעי הן מכחלך טבל.
 שושן גזל את לבן זרועך,
 ונצני מרוה – חמדת תלתל.
 ורדים על קוציהם בגן – איכה
 צמחו? אחד סמוק אחד ענו,
 והשלישי – גזל את שני גוניו,
 ובשמך הוסיף על הגזלה.
 חטאו שלם : עודו בשיא אוניו,
 תולעת הנקם אותו אכלה.
 פרחים ראיתי. אין בהם בכלל
 אחד שאת אונך לא גזל.

Where art thou, Muse, that thou forget'st so long
 To speak of that which gives thee all thy might?
 Spend'st thou thy fury on some worthless song,
 Darkening thy power to lend base subjects light?
 Return, forgetful Muse, and straight redeem
 In gentle numbers time so idly spent;
 Sing to the ear that doth thy lays esteem
 And gives thy pen both skill and argument.
 Rise, resty Muse, my love's sweet face survey,
 If Time have any wrinkle graven there;
 If any, be a satire to decay,
 And make Time's spoils despised every where.
 Give my love fame faster than Time wastes life;
 So thou prevent'st his scythe and crooked knife.

אֵינָה אֶת מוֹזָה, זֶה מִכְבָּר הָעוֹ
 אָבֵד לָךְ, אֵי מְקוֹר אוֹנֵךְ?
 אֶת לְהִטֵּךְ כְּלִית עַל שִׁיר נְלוֹז,
 עַל עֲנִינִים נְקָלִים – אֶת כָּל הוֹנֵךְ?
 חֲזְרִי, בֵּת-שִׁיר יֵאָה, חֲסֶרֶת עֲצָה,
 גִּאֲלִי הָעֵת שֶׁהִשְׁחִיתָה רַפְיוֹן;
 הַמְבִינִים יוֹדוּ לָךְ; לְנוֹצָה
 תִּנִּי כְּשֶׁר יִצִּירָה וְרַעְיוֹן.
 אֶת פְּנֵי רַעִי, בֵּת-שִׁיר נִרְפִּית, בְּדָקִי,
 אִם קָמַט כְּלָשְׁהוּ חֲרָתָה הָעֵת,
 וְאִם חֲרָתָה – אֶת לַעְגֶךָ שֶׁכָּכִי;
 הַכִּכִּיָּה לְשִׁנִּינָה וּלְרוֹעֵץ.
 כִּי בְטָרָם מוֹת, רַעִי בָךְ יִהְלֵל;
 יִשְׁבִּית חֲרַמֵּשׁ הַזְמָן הַמְקַלֵּל.

O truant Muse, what shall be thy amends
 For thy neglect of truth in beauty dyed?
 Both truth and beauty on my love depends;
 So dost thou too, and therein dignified.
 Make answer, Muse: wilt thou not haply say
 'Truth needs no colour, with his colour fix'd;
 Beauty no pencil, beauty's truth to lay;
 But best is best, if never intermix'd?'
 Because he needs no praise, wilt thou be dumb?
 Excuse not silence so; for't lies in thee
 To make him much outlive a gilded tomb,
 And to be praised of ages yet to be.
 Then do thy office, Muse; I teach thee how
 To make him seem long hence as he shows now.

התכפרי בת-שיר רפת כנף,
 על שנטשתי אמת בלולה בחן?
 שניהם תלויים באיש אשר אהב,
 ובזכותם גם מצבך הכן.
 עניני נא! אולי תאמרי: הפחל
 זר לאמת העירמה?! מכחול
 של צירים לה מיתר בכלל!
 ייטב לה לא בבלי, רק במכלול!
 התחשי כי הוא אינו זקוק
 לתהלתך!! איזה תרוץ דחוק!
 הן בכחך להאדיר כחו,
 ודור שלא נולד וְשיר שבחו.
 אל המלאכה, בת-שיר! אורך פיצד
 לנצר את פני רעי לעדי עד.

My love is strengthen'd, though more weak in seeming;
 I love not less, though less the show appear:
 That love is merchandized whose rich esteeming
 The owner's tongue doth publish every where.
 Our love was new and then but in the spring
 When I was wont to greet it with my lays,
 As Philomel in summer's front doth sing
 And stops her pipe in growth of riper days:
 Not that the summer is less pleasant now
 Than when her mournful hymns did hush the night,
 But that wild music burthens every bough
 And sweets grown common lose their dear delight.
 Therefore like her I sometime hold my tongue,
 Because I would not dull you with my song.

גְּבִרָה אֶהְבֵּתִי, גַּם אִם תּוֹפִיעַ
 בְּרַפְיוֹנָהּ. כִּחָה בְּשִׂיא עֵזוֹ.
 אוֹהֵב שְׁאֵת אֶהְבֵּתוֹ יוֹדִיעַ –
 תִּגְרַע עִם מְרַכְּלָתוֹ בְּרֹאשׁ חוּצוֹת.
 בְּאַבִּיב אֶהְבֵּתֵנוּ, כַּמּוּבָן,
 בְּקִשְׁתִּי בְּשִׁירֵי קִיֵּץ פְּנִיָּה,
 כִּי־זָמִיר יִפְצַח בְּפֶרֶס סִיּוֹן,
 יָדָם בָּבוֹא עוֹנֵת חֹם לְשִׁלְהִיָּה.
 לֹא שֶׁהִקְנִיץ הוּא פְּחוֹת נָעִים
 מִיּוֹם שֶׁקִּינּוּתָיו הִשְׁלִיטוּ דָם;
 אֲךְ שִׁירָתוֹ פָּרְעָה הֶעֱפָאִים,
 וְלֵב יִקּוּץ בְּמִמְתַּקֵּי יוֹם-יוֹם.
 כַּמוֹ הַזָּמִיר אַחֲרִישׁ מַעַת לָעֵת
 לִבִּל תִּכְרַח כָּעַל שִׁירֵי לִשְׁאֵת.

Alack, what poverty my Muse brings forth,
 That having such a scope to show her pride,
 The argument all bare is of more worth
 Than when it hath my added praise beside!
 O, blame me not, if I no more can write!
 Look in your glass, and there appears a face
 That over-goes my blunt invention quite,
 Dulling my lines and doing me disgrace.
 Were it not sinful then, striving to mend,
 To mar the subject that before was well?
 For to no other pass my verses tend
 Than of your graces and your gifts to tell;
 And more, much more, than in my verse can sit
 Your own glass shows you when you look in it.

אָבוי, פֿרי דל הניבה בת-השיר,
 וְלֹא נִסְתָּה עוֹד מַחְצִית דְּרָכֶיהָ,
 יָפָה הִיא עַת אֶת צְעִיפָה אָסִיר,
 וְלֹא אֲשִׁים עָלֶיהָ כָּסוֹת שְׂבָחֶיהָ.
 אַל תִּרְשָׁיעַנִי אִם כָּחִי דָלָל,
 בְּרָאִי הֵבֵט, וּבּוֹ נִבֵּט קִלְסָתָר,
 אֲשֶׁר יֵשִׁים אֶת פְּרִי רוּחִי לָאֵל,
 נִבְאִישׁ טוֹרִי וְאֶת כְּבוֹדִי יִסְתֵּר.
 הָאִין הוּא חֲטָא לְטָרַח וּלְשֹׁפֵר,
 אֵד לַעֲוֹת דְּבַר מַה זֶד וְשָׁלֵם?
 שִׁירִי אֶת כָּל שְׂבָחֶיךָ לְסִפֵּר
 נוֹעַד. פִּעְלֶיךָ הוּא יְהַלְלֵם.
 שִׁירִי דל מִהְכִּיל חֲנֹד, רַעִי,
 יִיטִיב מִמֶּנּוּ לְסִפֵּר הָרָאִי.

To me, fair friend, you never can be old,
 For as you were when first your eye I eyed,
 Such seems your beauty still. Three winters cold
 Have from the forests shook three summers' pride,
 Three beauteous springs to yellow autumn turn'd
 In process of the seasons have I seen,
 Three April perfumes in three hot Junes burn'd,
 Since first I saw you fresh, which yet are green.
 Ah! yet doth beauty, like a dial-hand,
 Steal from his figure and no pace perceived;
 So your sweet hue, which methinks still doth stand,
 Hath motion and mine eye may be deceived:
 For fear of which, hear this, thou age unbred;
 Ere you were born was beauty's summer dead.

לְדִידִי הִנֵּה צֶעִיר, זָדִיד זָקֵר,
 מִמֶּשׁ כְּבִיּוֹם פְּגִשְׁתִּיד רִאשׁוֹנָה.
 מֵאֵז שְׁלֹשׁ פְּעָמִים הִקָּר עָקֵר
 גָּאוֹן קִיץ, וְהִכָּהוּ בְּצִנָּה.
 שְׁלֹשׁ פְּעָמִים, בְּהִפָּךְ אָבִיב לְסִתּוֹ
 בְּחִלּוּפֵי עוֹנוֹת, חֲזָתָה עֵינִי
 פָּרַחִי נִיסָן כִּמְשׁוֹ בְּחֹדֶשׁ אָב,
 וְרַק אֶתָּה – צֶעִיר וְחֲנָנִי.
 אוֹיָהּ, הִלְפִי כִּמּוֹ מְחוּג שְׁעוֹן
 מִהֲשָׁעָה חוּמָק בְּאֵין רוּאָה;
 וְכֵךְ אוֹלִי, מִבְּלִי מִשִּׁים, גַּם גּוֹן
 פָּנִיד גֹּז, וְהִמְרָאָה מְטָעָה.
 בֶּן-דוֹר-יְבוּא, יָרָא-נָא וְהִסְכַּת!
 בְּטָרָם בָּאתִי, יְפִי הִקִּיץ מֵת.

Let not my love be call'd idolatry,
 Nor my beloved as an idol show,
 Since all alike my songs and praises be
 To one, of one, still such, and ever so.
 Kind is my love to-day, to-morrow kind,
 Still constant in a wondrous excellence;
 Therefore my verse to constancy confined,
 One thing expressing, leaves out difference.
 'Fair, kind and true' is all my argument,
 'Fair, kind, and true' varying to other words;
 And in this change is my invention spent,
 Three themes in one, which wondrous scope affords.
 'Fair, kind, and true,' have often lived alone,
 Which three till now never kept seat in one.

חשקי איננו עבודה זרה,
 ואהובי בל יחשב אליל;
 כי רק אליו חליתי בשירה,
 אליו, ורק אליו, תמיד אוהיל.
 טוב אהובי היום, וטוב מחר,
 ללא שנוי נותרו מעלותיו,
 על כן שירי בקבעון בחר,
 ולא יחליף במלותיו אף תו.
 יפה, טוב, כן – זה כל הרעיון.
 טוב, כן, יפה – בחלופי גרסה,
 ובשנוי גלום כל הדמיון –
 שלשה קוים שייד אחת עושה.
 יפה, טוב, כן – שוכנים הם לבדד,
 וכאן ידורו בכפיפה אחת.

When in the chronicle of wasted time
 I see descriptions of the fairest wights,
 And beauty making beautiful old rhyme
 In praise of ladies dead and lovely knights,
 Then, in the blazon of sweet beauty's best,
 Of hand, of foot, of lip, of eye, of brow,
 I see their antique pen would have express'd
 Even such a beauty as you master now.
 So all their praises are but prophecies
 Of this our time, all you prefiguring;
 And, for they look'd but with divining eyes,
 They had not skill enough your worth to sing:
 For we, which now behold these present days,
 Had eyes to wonder, but lack tongues to praise.

כְּשֶׁבִּגְוִילִים הֶעֱתִיקִים אֲמָצָא
 תִּיאֹר שֶׁל אֲבִירִים כְּלִילֵי הָדָר,
 יָפִים חֲרוֹת בְּשִׁיר וּמְלִיצָה
 עַל פְּרָשִׁים, גְּבִירוֹת שׁוֹכְנוֹת עֶפֶר.
 וּמוֹל כָּל הַפֶּאֶר הַמְצָיָר:
 זֶרֶע וְרָגֶל, פֶּה, עַפְעָף, קֶדְקֶד,
 אֲבִין שָׁרֵק מְשׁוֹרְרֵי עֶבֶר
 יִדְעוּ חֵן כְּשֶׁלֶד בָּעֵט לִלְכֹּד.
 לְזֶמֶן הַזֶּה כְּוִנּוּ הֵם בְּחִזּוֹן,
 חֲנֹךְ נִבֵּט לָהֶם – אוֹת מְשָׁמִים;
 אֶת קִלְסִתְרָךְ רָאוּ הֵם בְּדַמְיוֹן,
 אֶדְ לְהַבִּין זֹאת לֹא יִדְעוּ עֲדִין.
 תִּבְּיֵט הָעֵין בְּמַבֵּט שׁוֹאֵל:
 אֵיכָה נִכְרַת מִפִּינוּ הַהֶלֶל.

Not mine own fears, nor the prophetic soul
 Of the wide world dreaming on things to come,
 Can yet the lease of my true love control,
 Supposed as forfeit to a confined doom.
 The mortal moon hath her eclipse endured
 And the sad augurs mock their own presage;
 Incertainties now crown themselves assured
 And peace proclaims olives of endless age.
 Now with the drops of this most balmy time
 My love looks fresh, and death to me subscribes,
 Since, spite of him, I'll live in this poor rhyme,
 While he insults o'er dull and speechless tribes:
 And thou in this shalt find thy monument,
 When tyrants' crests and tombs of brass are spent.

לא חיל לבבי, לא חזיונות לבו
 של היקום – רואי עתיד לבוא,
 נגידו כי אהבתי צפונה
 לזמן קצוב – למות וכליה.
 אך תם לקוי גרם – ומיד,
 הידעוני על הנבואה ילעג.
 ברי, יאמר, לא שמא. והמית
 יונה עם זית יבשרו שלום-עד.
 בעת כזו אהבתי בטל
 שקוניה, ואת המות לא אירא.
 אני אחיה לי בשירי הדל,
 והוא לקהל הנבערים ירע.
 שירי לך גלעד לעדנים,
 במוט אנדרטאות של רוזנים.

What's in the brain that ink may character
 Which hath not figured to thee my true spirit?
 What's new to speak, what new to register,
 That may express my love or thy dear merit?
 Nothing, sweet boy; but yet, like prayers divine,
 I must, each day say o'er the very same,
 Counting no old thing old, thou mine, I thine,
 Even as when first I hallow'd thy fair name.
 So that eternal love in love's fresh case
 Weighs not the dust and injury of age,
 Nor gives to necessary wrinkles place,
 But makes antiquity for aye his page,
 Finding the first conceit of love there bred
 Where time and outward form would show it dead.

מָה עוד אוֹצֵר מִחֵי שְׁלֹא נִכְתָּב?
 שְׁלֹא יֵצֵק לְקֶרֶבֶךָ רוּחִי?
 הֵיטֵב עוֹד נִיב חֲדָשׁ, צִיוֹן אוֹ תוֹ,
 שִׁיפְאָרְךָ, אוֹ יִסְפֵּר שְׁבַחִי?
 לֹא, אֵין רַעִי! אֶךְ כְּתִפְלֶת-תְּמִיד,
 אַחֲזֹר וְאַשְׁנֶן יוֹם-יוֹם בְּלִי הֶרֶף,
 "אַתָּה – שְׁלִי! אֲנִי – שְׁלֶךְ!" כָּל עֶרֶב,
 כְּבִתְחִלָּה, וְזֶה כָּל עוֹלָמִי.
 אֶהְבֶּת עוֹלָם עוֹטָה שְׁלֵמַת אוֹרָה,
 כְּאֵין לָהּ פְּגָעִים וְאַבֶּק הַזִּמּוֹן,
 כְּאֵין לָהּ קִמְטִים שְׁבַעוֹרָה,
 וּבִזְקָנָה תִשְׁלֹט בְּיַד רָמָה.
 שֶׁם אֶת מוֹצֵא הָאֶהְבָּה תִּמְצָא,
 בְּעוֹד הַכֹּל סְבוּרִים שֶׁהוּא מְצָה.

O, never say that I was false of heart,
 Though absence seem'd my flame to qualify.
 As easy might I from myself depart
 As from my soul, which in thy breast doth lie:
 That is my home of love: if I have ranged,
 Like him that travels I return again,
 Just to the time, not with the time exchanged,
 So that myself bring water for my stain.
 Never believe, though in my nature reign'd
 All frailties that besiege all kinds of blood,
 That it could so preposterously be stain'd,
 To leave for nothing all thy sum of good;
 For nothing this wide universe I call,
 Save thou, my rose; in it thou art my all.

אל נא תאמר שֶׁלִּבִּי בּוֹגֵד,
 הִגֵּם שֶׁהֲרַחֵק מִיָּתוֹן הִלֵּחַט;
 לִי מַעֲצָמִי יִקַּל לְהִפָּרֵד,
 וְלֹא מִנַּפְשִׁי שֶׁבָּדָה מִבְּלַעַת.
 אֶל קוֹן אֶהְבֵּתִי, אֲשׁוּב כָּעֵת,
 גַּם אִם תַּעֲיִיתִי וְהִרְחַקְתִּי נְדוּד.
 בְּלִי שׁוּם אוֹתוֹת שֶׁל יָעַת, שָׁב לְמוֹעֵד,
 לִי מִים בְּכָלִי כְּתָמִים לְמַחוּת.
 אֵל תֵּאֱמִין, גַּם אִם חֲלָשׁוֹת אֶנּוּשׁ
 שׁוֹנוֹת קֶנָן יִשְׁכִּינּוּ בְּקִרְבִּי,
 שִׁכָּה נוֹאֲלָתִי שֶׁאֲחַלִּיט לְנִטֵּשׁ
 אֶת כָּל הַטּוֹב הַזֶּה, מְשׁוֹשׁ לִבִּי.
 כִּי רַק אַתָּה קַיָּם. הַשָּׁאֵר – לֹא כְּלוּם.
 וּבִלְעָדֶיךָ אֵין לִיקוּם קִיּוּם.

Alas, 'tis true I have gone here and there
 And made myself a motley to the view,
 Gored mine own thoughts, sold cheap what is most dear,
 Made old offences of affections new;
 Most true it is that I have look'd on truth
 Askance and strangely: but, by all above,
 These blenches gave my heart another youth,
 And worse essays proved thee my best of love.
 Now all is done, have what shall have no end:
 Mine appetite I never more will grind
 On newer proof, to try an older friend,
 A god in love, to whom I am confined.
 Then give me welcome, next my heaven the best,
 Even to thy pure and most most loving breast.

אָמֶת, כָּל נְתִיבַת חַיִּי עֲוֹתָהּ,
 וּכְמִקְיוֹן נִקְלָה דַּרְכִּי שִׁרְכָתִי,
 יָלַדִי רוּחִי מְכָרְתִּי בְּפְרוּטָה,
 וּרְגָשׁוֹת לְעֶלְבוֹנוֹת הִפְכָתִי.
 אָמֶת, הַפְרָתִי לְעֵתִים הַבְּרִית.
 לֹא אֶכְחָד, פְּזָלְתִּי לֹא אַחַת.
 אֵךְ לְפִיכָךְ נִיצוֹץ חֲדָשׁ נָצַת,
 הָאִיד הַצְמִיחַ אֶהְבָּה כְּפָרִי.
 הַכֹּל עָבַר. קִבְּלֵנִי בְּלִי תִנְאִים.
 כָּבֹר לֹא אֶשְׁאַף נְסוֹת לְבָבְךָ לְשׁוֹא.
 שְׂכָךְ תִּאְבֹּנִי לְתוֹפִינִים.
 אֶסִּיר אֶהְבָּתְךָ לְהִיּוֹת אֶשְׁאַף.
 חֲבִיבִי – וְחִיקָךְ יִהְיֶה לִּי עֵדוֹ.
 וְבוֹ אֶשְׁבֵּת מִעַמְלִי עַד רָדָם.

O, for my sake do you with Fortune chide,
 The guilty goddess of my harmful deeds,
 That did not better for my life provide
 Than public means which public manners breeds.
 Thence comes it that my name receives a brand,
 And almost thence my nature is subdued
 To what it works in, like the dyer's hand:
 Pity me then and wish I were renew'd;
 Whilst, like a willing patient, I will drink
 Potions of eisel 'gainst my strong infection
 No bitterness that I will bitter think,
 Nor double penance, to correct correction.
 Pity me then, dear friend, and I assure ye
 Even that your pity is enough to cure me.

הֵהָ, קוֹבֵלָנָה הַטַּח כְּלָפִי שְׁמִים,
 הֵם הָעֵלָה לְכָל הַקְלָקְלוֹת.
 לֹא כִלְכְּלוֹנִי אֶלָּא מִי אֶפְסִים,
 וְאִף אֶלְפוֹנִי הִלִּיכוֹת נִקְלוֹת.
 וּמִשּׁוּם כֵּךְ הֵן שְׁמִי הִרַע לִי בָּא,
 וְכֵךְ עֲצַב מִזְגִּי הַמְסַעֵר;
 דָּבַק בָּהֶם רָבֵב כְּבֻכָּף צָבָע,
 חוּס נָא עָלִי, אֲשׁוּבָה וְאַטְהֵר.
 אֲזִי כְחוֹלָה צִיתָן אֶסְכִּים לְגִמְעַ
 מִי לַעֲנָה הַמַּדְבִּירִים זֶהוּם,
 שׁוּם מֵר לִי לֹא יִמַּר. לְהוֹי יְדוּעַ:
 שׁוּם כִּפֹּל קִנְס לֹא יִהְיֶה אִיוֹם.
 חֲמַל עָלִי, רַעִי, חוּס עַל שְׁבָרִי,
 לְבָד יִנְחַמְנִי וְאַבְרִיא.

Your love and pity doth the impression fill
 Which vulgar scandal stamp'd upon my brow;
 For what care I who calls me well or ill,
 So you o'er-green my bad, my good allow?
 You are my all the world, and I must strive
 To know my shames and praises from your tongue:
 None else to me, nor I to none alive,
 That my steel'd sense or changes right or wrong.
 In so profound abysm I throw all care
 Of others' voices, that my adder's sense
 To critic and to flatterer stopped are.
 Mark how with my neglect I do dispense:
 You are so strongly in my purpose bred
 That all the world besides methinks are dead.

אֶהְבֶּתְךָ וְחִמְלֶתְךָ יִמְחוּ
 תוֹ הַקָּלוֹן הַטֵּבֵעַ עָלַי מִצָּחִי,
 כִּי מָה אִם הֵם בְּדֹפֵי יִשְׁמְחוּ,
 אִם בִּי תִבְטַח וּתְסַפֵּר שְׂבָחִי?
 הֵן רַק אֶתָּה תִּדְוֹן, אֶתָּה תִּבְרָא
 כָּל עוֹלָמִי. שְׂבָחִי, גְּנוּתִי תִאֲשֹׁר.
 אֲנִי נֶחֱשֵׁב כְּמֵת. אֵין לִי אַחֵר
 שְׁאֵת לְבִי יִשְׁפֹּט – מְטוֹב עַד רָע.
 לְתִהְיוֹם אֲשַׁלִּיךְ אֶת דַּעַת הַקָּהֵל,
 אֶאֱטֹם אֲזִנִּי לְשִׁבַּח וּלְגִנְאִי
 כְּפִתָּן. אֵף אֲשִׁים כָּלֶם לְאֵל.
 אָמֹר, אֵיכָּה אֶצְדִּיק אֶת מַעֲשֵׂי?
 דְּמוּתְךָ עַל עוֹלָמִי תִשְׁלִיט אֶמֶת,
 עַד כִּי כָּל הָעוֹלָם הוּא לִי כְּמֵת.

Since I left you, mine eye is in my mind;
 And that which governs me to go about
 Doth part his function and is partly blind,
 Seems seeing, but effectually is out;
 For it no form delivers to the heart
 Of bird of flower, or shape, which it doth latch:
 Of his quick objects hath the mind no part,
 Nor his own vision holds what it doth catch:
 For if it see the rudest or gentlest sight,
 The most sweet favour or deformed'st creature,
 The mountain or the sea, the day or night,
 The crow or dove, it shapes them to your feature:
 Incapable of more, replete with you,
 My most true mind thus makes mine eye untrue.

מיִּיּוֹם פָּרַדְהָ נוֹתְרוּ עֵינֵי הָרוּחַ,
 וְעֵין זוֹ, שֶׁתִּפְקִידָהּ הִנְחוּת,
 כְּבִתָּהּ, וְאַף שֶׁעֲפֵעָפָה פְּקוּחַ,
 נוֹתְרָה בְּסִמָּאוֹן לְאַנְחוּת.
 וְאִם תִּלְכֹּד מִרְאֵה צִפּוֹר אוֹ פֶּרֶחַ,
 לֵלֵב הִיא לֹא תִבִּיא אֶת מְלִקוּחָהּ,
 הָרוּחַ לֹא תִקַּח מִמֶּנּוּ פֶּלֶחַ,
 וְעֵין לֹא תִשָּׂאב מִנּוּ כֹחָה.
 וְכִי תִרְאֶה מִרְאֵה גֶס אוֹ עָרֵב,
 כָּלִיל הַשְּׁלֵמוֹת אוֹ סִמֵּל הַכַּעוֹר,
 הַר-גִּים, יוֹם-לַיְלָה, אוֹ יוֹנָה-עוֹרֵב,
 הִיא אֶת כָּלֶם בְּצִלְמָד תַּצּוֹר.
 מִבְּלִי הֵבֵא הִתְבָּן לְעַפְרִים,
 לְבִי הַטּוֹב יִכְחִישׁ מִרְאֵה עֵינַיִם.

Or whether doth my mind, being crown'd with you,
 Drink up the monarch's plague, this flattery?
 Or whether shall I say, mine eye saith true,
 And that your love taught it this alchemy,
 To make of monsters and things indigest
 Such cherubins as your sweet self resemble,
 Creating every bad a perfect best,
 As fast as objects to his beams assemble?
 O, 'tis the first; 'tis flattery in my seeing,
 And my great mind most kingly drinks it up:
 Mine eye well knows what with his gust is 'greeing,
 And to his palate doth prepare the cup:
 If it be poison'd, 'tis the lesser sin
 That mine eye loves it and doth first begin.

הָאֵם לְבִי, שֶׁהִכְתִּירְתִּיו זָהָב
 שְׁתֵּה סֵם מְלָכִים – דְּבָרֵי חֲנָף?
 הָאֵם בְּמָקוֹם אֲמַת אֶרְאָה כְּזָב,
 וְאֶלְפִתְנִי כָּכָה לְכַשֵּׁף?
 שֶׁכֵּל יִצוֹר גְּלָמִי, שִׂיא זַעְוָה,
 יִהְיֶה מִלְאֲךָ בְּצִלָּם תְּבַנִּיתָךְ,
 וְכָל מְאוּס – רְצוּף בְּאַהֲבָה,
 כְּשֶׁאֲךָ תִפְגַּע בּוֹ קֶרֶן מַעֲיִנְךָ!
 וְכֹאמֹר, מִמֶּסֶךְ דְּבָרֵי חֲנָף
 מִשְׁקָה הָעֵין וְשׁוֹתָהּ הַלֵּב.
 עֵינִי יוֹדַעַת מַה לְבִי יִתְאוּ,
 וְלַחֲכִי מִגִּשֵׁת סֵם בְּסֹף.
 אֲכֹן תִּרְעִיל, אֲךָ אֵין לְתַעֲבָה,
 הִיא רֹאשׁוֹנָה לְגִמָּה, וּמֵאַהֲבָה.

Those lines that I before have writ do lie,
 Even those that said I could not love you dearer:
 Yet then my judgment knew no reason why
 My most full flame should afterwards burn clearer.
 But reckoning time, whose million'd accidents
 Creep in 'twixt vows and change decrees of kings,
 Tan sacred beauty, blunt the sharp'st intents,
 Divert strong minds to the course of altering things;
 Alas, why, fearing of time's tyranny,
 Might I not then say 'Now I love you best,'
 When I was certain o'er uncertainty,
 Crowning the present, doubting of the rest?
 Love is a babe; then might I not say so,
 To give full growth to that which still doth grow?

שִׁקְרוּ טוֹרֵי שִׁירֵי כְּאֶשֶׁר הִצְהִירוּ,
 שְׁלֹא אוֹכֵל לְאַהֲבָה יוֹתֵר ;
 עֲתָה חֲשִׁקִי בּוֹעֵר, אוֹרוֹ בְּהִיר הוּא,
 מִדּוּעַ? זֶה חִידָה לָהּ אֵין פּוֹתֵר.
 אֵךְ זָמַן צִיָּקוֹן, גְּדוּשׁ רַב־בוֹת מְקָרִים
 כָּל נוֹי יִשְׁחִית, הִגִּיוֹן לֵב יִשְׁבֹּשׁ,
 יִשְׁבֵּר מִטָּה מְלָכִים, יִפֹּר נְדָרִים,
 חֲכָמָה יִטָּה אֶלִי נְתִיב עֲקֹשׁ ;
 אוֹתוֹת עֲרִיצוֹתוֹ אוֹתֵי הַכְּחִידוֹ,
 חֲשַׁשְׁתִּי פֶן אוֹדָה שְׁאֵין כְּמוֹךְ,
 מִה גַּם שְׁמִנְהִיגִי כָּלֶם הַעִידוֹ :
 בְּרִי וְשִׁמָּא לִי בָּנוּ מְבוֹךְ,
 אוֹדָה, הָאֲהֲבָה הִיא כְּעוֹלָל,
 תִּנֵּי לָהּ מְרֻחָב וְהִיא תִשְׁגָּה אֶל עַל.

Let me not to the marriage of true minds
 Admit impediments. Love is not love
 Which alters when it alteration finds,
 Or bends with the remover to remove:
 O no! it is an ever-fixed mark
 That looks on tempests and is never shaken;
 It is the star to every wandering bark,
 Whose worth's unknown, although his height be taken.
 Love's not Time's fool, though rosy lips and cheeks
 Within his bending sickle's compass come:
 Love alters not with his brief hours and weeks,
 But bears it out even to the edge of doom.
 If this be error and upon me proved,
 I never writ, nor no man ever loved.

מוטב לא אֶתְכַחַשׁ לְבְרִית אֶמֶת,
 הָאֶהְבָּה לֹא תִיף אִם כָּל הָעֵת
 תִּתּוֹר אַחֵר תִּמּוֹרָה, תִּחַפֵּץ שְׁנוֹי,
 תִּתְאַרֵב לִפְתֹּחַ וּלְכָל פְּתוּי:
 הוֹ, לֹא! הִיא כְּמִגְדָּל לְעֵד יְכוֹן
 מוֹל זַעַף הַיָּמִים יַעֲמֵד קְבוּעַ;
 לְכָל סֶפֶן תוֹעָה – כּוֹכֵב צָפוֹן,
 עֶרְכוֹ בְּלִי גְבוּל אֵף שֶׁגִּבְהוֹ יָדוּעַ.
 לֹא יִכְלוּהָ זְמַן וְחֶרֶם־שׁוֹי,
 הִגֵּם שְׂאֵדֶם לָחִי לֹא יִשְׁרָד;
 יָמִים רַבִּים בָּהּ לֹא יִתְּנוּ רֶבֶב,
 עַד פִּי הַקָּבֶר רֹאשׁ תִּשָּׂא בְהוּד.
 וְאִם לֹא יִדְקָתִי, נוֹצָתִי תִשָּׁבֵת,
 אִישׁ לֹא אֶהְבֵּ, וְלֹא כִּתְבֹתִי אוֹת.

Accuse me thus: that I have scanted all
 Wherein I should your great deserts repay,
 Forgot upon your dearest love to call,
 Whereto all bonds do tie me day by day;
 That I have frequent been with unknown minds
 And given to time your own dear-purchased right
 That I have hoisted sail to all the winds
 Which should transport me farthest from your sight.
 Book both my wilfulness and errors down
 And on just proof surmise accumulate;
 Bring me within the level of your frown,
 But shoot not at me in your waken'd hate;
 Since my appeal says I did strive to prove
 The constancy and virtue of your love.

אוֹדָה, בִּי הָאֵשׁ. יָדִי קִפְצָתִי,
 וְלֹא פָרַעְתִּי אֶת חוּבִי בְּדִין.
 אֶת עֲתוּתִי הָאֲהָבָה הַחֲמִצָּתִי,
 אֶף שֶׁלְבִי קָשׁוּר בָּהֶן תְּדִיר.
 תְּכוּפוֹת חֲבָרְתִּי אֶל דְּגֵי רֶקֶק,
 וּבִזְכִּיּוֹת בְּכוֹרָה פּוֹרְתָא לֹא דִקְתִּי,
 אֶת מִפְרָשֵׁי פְרָשְׁתִּי לְמֶרְחָק,
 וּמִמָּרְאֵה עֵינֶיךָ הַתְּנַתְּקָתִי.
 פִּקְדָה כָּל מְשׁוּגָה עָלִי, עוֹלָה אוֹ חֲטָא,
 וּמִנָּה אוֹתָם, שִׁימָם בְּרִשׁוּמוֹת,
 שְׁלַח חֲרוֹן אַפֶּךָ, תִּלְהֶה קוֹן אֲשָׁמוֹת,
 אֲךָ אֵל תִּשְׁלַח אֵלַי שְׁנָאָה בְּחֶץ.
 כִּי לִזְכוּתִי אֶטָעַן : כָּל זֶה נוֹעַד
 לְבַחֵן אֲהָבָתְךָ. הַתְּחִי לַעֲד?

Like as, to make our appetites more keen,
 With eager compounds we our palate urge,
 As, to prevent our maladies unseen,
 We sicken to shun sickness when we purge,
 Even so, being tuff of your ne'er-cloying sweetness,
 To bitter sauces did I frame my feeding
 And, sick of welfare, found a kind of meetness
 To be diseased ere that there was true needing.
 Thus policy in love, to anticipate
 The ills that were not, grew to faults assured
 And brought to medicine a healthful state
 Which, rank of goodness, would by ill be cured:
 But thence I learn, and find the lesson true,
 Drugs poison him that so fell sick of you.

כָּאִישׁ שִׁיעוֹרֵר הַתְּאֵבוֹן
 בְּצִרּוּפֵי תִבְלִים מִכֻּלָּפִּים,
 וּלְמַנִּיעֵת חָלִי שְׂבִד־מִיּוֹן,
 נִגְבִּיר אֶת תַּחֲלוּאָיו בְּמִשְׁלָשָׁלִים ;
 עַל מִתְקָד, לֹא אֲשַׁבְּעוּ לָעַד,
 בְּמֵאֲכָלִי מִסִּכְתִּי לַעֲנָה,
 וְהִנְנִי חוֹלָה מְטוֹב. אֶלְמַד,
 כִּי הַחֲלִי נְחוּץ כִּהְגִּנָּה.
 וְזֶהוּ סוּד הָאֶהָבָה : חֲשָׁשׁ
 חָלִי חִישׁ יִהְפֹּד לְשִׁבְרוֹן לֵב ;
 וְלִרּוּפָא בְּלִי שׁוּם סִבָּה יוֹחֵשׁ
 אֲדָם בָּרִיא, יִמָּצָא מְזוּר בְּכָאֵב.
 מוֹסֵר הַשֶּׁכֶּל : הַסֵּם הוּא תִרְעָלָה
 לְאִישׁ אֲשֶׁר רַק בְּגִלְלָד חָלָה.

What potions have I drunk of Siren tears,
 Distill'd from limbecks foul as hell within,
 Applying fears to hopes and hopes to fears,
 Still losing when I saw myself to win!
 What wretched errors hath my heart committed,
 Whilst it hath thought itself so blessed never!
 How have mine eyes out of their spheres been fitted
 In the distraction of this madding fever!
 O benefit of ill! now I find true
 That better is by evil still made better;
 And ruin'd love, when it is built anew,
 Grows fairer than at first, more strong, far greater.
 So I return rebuked to my content
 And gain by ill thrice more than I have spent.

אינזה שקוי השקוני בנות הים
 באביקי הגיהנם טבל!
 איום ביהב ויהב במאים,
 מנחיל תבוסה, אך באמת משפל.
 כמה משגים עשה לבי הכן,
 בעת חשב לאור רוחו מגעת! !
 איכה נצאו עיני מחוריהן
 מטלטלת הנפש והדעת! !
 הו, שכר הרע! רק עתה אבין:
 כי טוב יפגש ברע, אך ישביח.
 כשמעפר יקומו אוהבים,
 צרופים יהיו מכל חלצה ופית.
 וכך אשוב ארוה מטל שמים,
 ממכאובי הן אשתכר כפלים.

That you were once unkind befriends me now,
 And for that sorrow which I then did feel
 Needs must I under my transgression bow,
 Unless my nerves were brass or hammer'd steel.
 For if you were by my unkindness shaken
 As I by yours, you've pass'd a hell of time,
 And I, a tyrant, have no leisure taken
 To weigh how once I suffered in your crime.
 O, that our night of woe might have remember'd
 My deepest sense, how hard true sorrow hits,
 And soon to you, as you to me, then tender'd
 The humble slave which wounded bosoms fits!
 But that your trespass now becomes a fee;
 Mine ransoms yours, and yours must ransom me.

בַּעֲנוּתְךָ עָתָה לְבִי יִשְׁמַח.
 הִהָ, אֶלְמָלֵא הִרְבִּיתָ בִּי לִפְגַּע,
 כִּי עַל פֶּשַׁעִי עָתָה נִפְשִׁי תִשָּׁח,
 וְעַצְבִּי הֵן לֹא יִדְעוּ מְרֻגָּע.
 אִם בְּגִלְלִי, כְּמוֹנִי, הִתְעַנִּיתָ,
 אֲכֹן חֳוֹיתָ יְסוּרִים קָשִׁים,
 אַךְ בְּקִשְׁיוֹת לְבִי, אֵף לֹא לָרַגַע
 טָרַחְתִּי סִבֵּל עַל מִשְׁקַל לָשִׁים.
 אָמַת, לוֹ לֵיל שִׁבְרָנוּ לֹא שָׁכַח
 מִכֶּת הָאֱהָבָה הָאֲכֻזָּרִית,
 כְּמוֹךְ הֵן אַחוּשׁ אֶלֶיךָ : קַח
 לְרוּחַ נִכְאָה מְנַת צָרִי.
 אִם עוֹנוֹךְ הוֹפֵךְ לְתִגְמוּלִי,
 שְׁלָלִי שְׁלָךְ, שְׁלָלְךָ יְהֵא שְׁלִי.

'Tis better to be vile than vile esteem'd,
 When not to be receives reproach of being,
 And the just pleasure lost which is so deem'd
 Not by our feeling but by others' seeing:
 For why should others false adulterate eyes
 Give salutation to my sportive blood?
 Or on my frailties why are frailer spies,
 Which in their wills count bad what I think good?
 No, I am that I am, and they that level
 At my abuses reckon up their own:
 I may be straight, though they themselves be bevel;
 By their rank thoughts my deeds must not be shown;
 Unless this general evil they maintain,
 All men are bad, and in their badness reign.

הִיָּה נָבֵל, וּבֵל תִּחְשָׁב נָבֵל!
 אֵינֶךָ קָיָם, אֶדְ קִיּוּמְךָ נָתוּן הוּא
 לַהֲשֻׁמָּצָה. חֲבֵל, שְׁמֶךָ נָבֵל.
 זָרִים, וְלֹא לִבְךָ, אוֹתְךָ יָדוּנוּ.
 וְלָמָּה עֵין צָפִירִים שְׁטוּפֵי זָמָה
 בִּי תִזְכֶּה מִיַּד עֲוֹנוֹתֶיךָ?
 חוֹרְשֵׁי רָעָה יִתְּלוּ בִי מְזֻמָּה,
 כִּי מָה שְׁטוּב לִי אֵין בָּהֶם יוֹדֵעַ.
 אֶהְיֶה אֲשֶׁר אֶהְיֶה. מַצְאוּ בִי חֲטָא?
 אֶת חֲטָאתָם פּוֹרְשִׁים הֵם לְעֵין כָּל!
 אֶפְשָׁר אֲנִי יֵשֶׁר, וְהֵם פֹּתְלֹתֵל!
 וּבְאַשֶׁם אֵינִי יָכוֹל לִשְׁאֵת?!
 אֶלֶּא אִם כֵּן יֵאָחֲזוּ בְּכָלֵל בְּרָזָל:
 הֵלֵב הוּא רָע, וּבָרַע הוּא מוֹשֵׁל.

Thy gift, thy tables, are within my brain
 Full character'd with lasting memory,
 Which shall above that idle rank remain
 Beyond all date, even to eternity;
 Or at the least, so long as brain and heart
 Have faculty by nature to subsist;
 Till each to razed oblivion yield his part
 Of thee, thy record never can be miss'd.
 That poor retention could not so much hold,
 Nor need I tallies thy dear love to score;
 Therefore to give them from me was I bold,
 To trust those tables that receive thee more:
 To keep an adjunct to remember thee
 Were to import forgetfulness in me.

ותִּשׁוּרְתֶּךָ – לוחות יומן, חֲרָתוֹ
 בְּזִכְרוֹנִי, לְמֵלֵא כָּל הַפְּרָטִים.
 בְּכִלּוֹת עֲלִים בָּלִים הֵם יִשְׁרְדוּ,
 וַיִּוָּתְרוּ עַד בּוֹא חֲלִיפָתִי.
 או לְמַצָּעַר, כָּל עוֹד לֵלֵב, לְרֹאשׁ,
 שְׁמוּרָה זְכוּת הַקִּיּוֹם מִן הַפְּרִיָּאָה,
 עַד שְׁאַחַד אַחַד גּוֹפֶךְ יִטֹּשׁ
 וַיִּבְלַע בְּתֵהוֹם הַנְּשִׁיָּה.
 מֵה צָר מְלַהֲכִיל כָּל זֹאת הַלּוּחַ,
 וּלְמַחֵר יַחֲלֹף הוּא עִם כָּל רוּחַ.
 אֲזַרְתִּי עוֹ, מְסֻרְתִּיהוּ לְאַחֵר,
 שְׁמֶךָ יַחֲקֹק לְמַעַן יִזְכֹּר.
 כִּי אִם לְזִכְרֶךָ אֲדַרֵּשׁ יוֹמָן,
 כְּמוֹ הָאֲשֻׁמְתִי בְּבִגְדָה בְּזָמָן.

No, Time, thou shalt not boast that I do change:
 Thy pyramids built up with newer might
 To me are nothing novel, nothing strange;
 They are but dressings of a former sight.
 Our dates are brief, and therefore we admire
 What thou dost foist upon us that is old,
 And rather make them born to our desire
 Than think that we before have heard them told.
 Thy registers and thee I both defy,
 Not wondering at the present nor the past,
 For thy records and what we see doth lie,
 Made more or less by thy continual haste.
 This I do vow and this shall ever be;
 I will be true, despite thy scythe and thee.

זְקֵנְתִּי. אֵל יִרְהֹב לְבָדְךָ, הַזְמָן!
 צְרִיחֶיךָ שֶׁעָטוּ עֵז רַעְנָן
 אֵינָם חֲדוּשׁ כָּלֵל. אֵין בָּהֶם עֲגִוֵּן.
 רַק מְלִבוֹשִׁים הֵם לְמִרְאָה נוֹשָׁן.
 קֶצֶר יוֹמֵנוּ. עַל כֵּן נִשְׁתַּאֲה
 אִם כְּחֹדֶשׁ יֵצֵג לָנוּ הָאֶמֶשׁ.
 נִשְׁלָה עֲצָמֵנוּ אֲזִי, גַּם אִם נִרְאָה
 מִיָּד, שֶׁאֵין חֹדֶשׁ תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ.
 בָּדְךָ וּבִכְתָּבֶיךָ לֹא אֶתְחַשֵּׁב,
 אֲף לֹא אֶחְשִׁיב הַזֶּה וְלֹא עָבֶר,
 קוֹרוֹת וְרִשּׁוּמוֹת הָעֵת הֵן שְׂוֹא,
 פְּרִי פִחְזֶךָ הַמֵּר וְהַנִּמְהָר.
 נִשְׁבַּעְתִּי כֹן וְנֶאֱמָן לַהֲיֹוֹת,
 הַגַּם שְׁחִרְמִשְׁךָ כָּלֵל לֹא יִשְׁבֹּת.

If my dear love were but the child of state,
 It might for Fortune's bastard be unfather'd'
 As subject to Time's love or to Time's hate,
 Weeds among weeds, or flowers with flowers gather'd.
 No, it was builded far from accident;
 It suffers not in smiling pomp, nor falls
 Under the blow of thrall'd discontent,
 Whereto the inviting time our fashion calls:
 It fears not policy, that heretic,
 Which works on leases of short-number'd hours,
 But all alone stands hugely politic,
 That it nor grows with heat nor drowns with showers.
 To this I witness call the fools of time,
 Which die for goodness, who have lived for crime.

לו בִּיד מִקְרָה נוֹלְדָה לִי אֶהְבָּה,
 כָּבֶת בְּלִי אָב, מִמְּזֻרֶת לַמֶּזֶר,
 נְתוּנָה לְאַהֲדַת הַזְמָן, אוֹ לְאַיְבָה,
 כְּחוּחַ בָּר, כְּפָרַח זֶר נִשְׁזָר.
 כָּלֵל לֹא מִקְרָה הוּא שְׁהוֹלִיד אוֹתָהּ;
 לֹא יִרְשִׁימוּהָ שָׁגֵב אוֹ דָּכָא
 בְּחִלְפּוֹת הָעֵת אֵין הִיא נוֹטָה
 לַפֶּשֶׁט צִנְאָר בְּהִנָּחַת מָכָה;
 לֹא תִקְבֵּל מְרוֹת, זֶה הַסּוֹרֶרֶת,
 חוֹבָה נְתוּן לְמוֹעֲדִים קְצָרִים,
 וּלְבִדָּה בְּרֹאשׁ זָקוּף שׁוֹרֶרֶת,
 וְלֹא יְטוּהָ חֵם אוֹ מִמְטָרִים.
 עֲדִים אֲזַמִּין מִבֵּין סִכְלֵי מוֹעֵד
 שְׁבוּ מִטוֹב מֵתִים, חַיִּים מִחֲטָא.

Were 't aught to me I bore the canopy,
 With my extern the outward honouring,
 Or laid great bases for eternity,
 Which prove more short than waste or ruining?
 Have I not seen dwellers on form and favour
 Lose all, and more, by paying too much rent,
 For compound sweet forgoing simple savour,
 Pitiful thrivers, in their gazing spent?
 No, let me be obsequious in thy heart,
 And take thou my oblation, poor but free,
 Which is not mix'd with seconds, knows no art,
 But mutual render, only me for thee.
 Hence, thou suborn'd informer! a true soul
 When most impeach'd stands least in thy control.

לָמָּה אֶשָּׂא בָאוֹן הָאֶפְרִיּוֹן
 וְאַרְאֶה סוּגֵד לְכָבוֹד עֲלִיּוֹן ;
 מִנִּיחַ יְסוּדוֹת לַהוּד וַיִּקָּר,
 כְּמוֹץ וּכְצֵל יַעוֹף יוֹמָם קָצָר?
 יֵשׁ לֹא מַעַט דְּרֵי חֲסוּת שְׂדֵלוֹ,
 וְכָל כְּסָפָם אֶבֶד מִרַב תַּשְׁלוּם ;
 בּוֹזֵי הַפֶּת, שְׂתוּפִינִים אֲכָלוּ,
 אֶל קוֹ הַקֶּץ גִּיּעוּ בְּלֹא כָלוּם.
 לֹא, תֵּן לִי הַכֶּנֶּעַ לְלַבָּבְדִּי,
 קַח מִנְחָתִי – דִּלָּה, אֲבָל זָכָה,
 מְסִיג צְרוּפָה הִיא, אֵין בָּהּ כָּל סִרְכָּה.
 כִּלָּה מִתַּת גּוֹמְלִין : "אֲנִי – לָדִי".
 סוּרָה מִסִּית! הֵן נִפֶּשׁ הַצַּדִּיק
 תַּחֲמֹק מִשְׁלִיטָתָד אִם לָהּ תִּצְדִּיק.

O thou, my lovely boy, who in thy power
 Dost hold Time's fickle glass, his sickle, hour;
 Who hast by waning grown, and therein show'st
 Thy lovers withering as thy sweet self grow'st;
 If Nature, sovereign mistress over wrack,
 As thou goest onwards, still will pluck thee back,
 She keeps thee to this purpose, that her skill
 May time disgrace and wretched minutes kill.
 Yet fear her, O thou minion of her pleasure!
 She may detain, but not still keep, her treasure:
 Her audit, though delay'd, answer'd must be,
 And her quietus is to render thee.

הו, עֶלְם חֲמוּדוֹת, בְּחֹזֶק רֵב
 תִּאֲחֹז רְאִי הַזְּמָן, חֶרֶמֶשׁ שְׁעוֹתָיו ;
 אֶתָּה שְׁמִסְבִּיבֶד נּוֹפְלִים רַעִים,
 בְּעוֹד אוֹנִיד כָּלֹל לֹא נִגְרָעִים.
 אֵד הַבְּרִיאָה שְׁעַל הַכְּמוּשׁ שׁוֹלֶטֶת
 תִּצָּעַד קְדִימָה, תִּגְרָרֵךְ אַחֹר ;
 לְמַעֲנֶה הִיא אֶת אוֹנֵד כּוֹלֵאת ; אֶת
 הַזְּמָן תִּבְזֶה ; אֶת שְׁעוֹתָיו תַּעֲכֹר.
 רְאֵה, הַזְּהִרְתָּ, עֶלְם-חַן נְחֻמָּד,
 אוֹלִי תִדְחָה הַקֶּחַץ, אֵד לֹא לָעַד ;
 פְּרָעוֹן חוֹבָה גַּם אִם יִתְמַהֲמָה,
 הֵן בּוֹא זָבוּא ; אֶתָּה הוּא אִישׁ דְּמִיָּה.

In the old age black was not counted fair,
 Or if it were, it bore not beauty's name;
 But now is black beauty's successive heir,
 And beauty slander'd with a bastard shame:
 For since each hand hath put on nature's power,
 Fairing the foul with art's false borrow'd face,
 Sweet beauty hath no name, no holy bower,
 But is profaned, if not lives in disgrace.
 Therefore my mistress' brows are raven black,
 Her eyes so suited, and they mourners seem
 At such who, not born fair, no beauty lack,
 Slandering creation with a false esteem:
 Yet so they mourn, becoming of their woe,
 That every tongue says beauty should look so.

הָיוּ זְמַנִּים : שָׁחַר נֶחֱשֵׁב עָכּוֹר,
 וְלֹא נִמְנָה הוּא עִם הַחֲשׁוּבִים.
 עֲתָה יֵרֶשׁ בָּס הַיָּפָה שָׁחַר,
 וְכָל הַשָּׂאָר – יִלְדֵי נֶאֱפוּפִים.
 מֵאִזְ כָּל יָד נִטְלָה סִמְכוֹת הָאֵל,
 וְהַנּוּוֹל יֵיף בְּמִכְחֹל וְחָרֵט,
 אֶת מְקֻדְשֵׁי הַיָּפִי תַחֲלִל,
 וּבְמִרְמָה אֶת מִזְבְּחוֹ עוֹכֶרֶת.
 עַל כֵּן עֵינַי גְּבֵרֹתַי הֵן כְּעוֹרֵב,
 וְעַפְעָפִיָּה כְּמוֹ עוֹטִים שְׁחוּרִים,
 אֵין בָּן צַחוּת, אֵדְ כֶּד אֲנִי אוֹהֵב,
 זִיו יִשְׁתַּקֵּף מֵהֶן, בְּלֹא כָל שְׁקָרִים.
 נָאוֹת הֵן בְּאֶבֶלָן. כִּי תִבְחֲנוּ,
 הֲלֹא מִיָּד תוֹדָה : הֵן שִׂיא הַחֵן.

How oft, when thou, my music, music play'st,
 Upon that blessed wood whose motion sounds
 With thy sweet fingers, when thou gently sway'st
 The wiry concord that mine ear confounds,
 Do I envy those jacks that nimble leap
 To kiss the tender inward of thy hand,
 Whilst my poor lips, which should that harvest reap,
 At the wood's boldness by thee blushing stand!
 To be so tickled, they would change their state
 And situation with those dancing chips,
 O'er whom thy fingers walk with gentle gait,
 Making dead wood more blest than living lips.
 Since saucy jacks so happy are in this,
 Give them thy fingers, me thy lips to kiss.

בְּשִׁאֲתִי, נְעִימָתִי, תִּשְׁמִיעֵי צָלִיל,
 לוֹטְפֹת אֶת קְלִידֵּי שֵׁל כְּלֵי הָעֵץ,
 אֶת תֵּאֵם הַצְּלִילִים כְּבַחֲלִיל
 תִּטְוֶה יָדְךָ בְּעֲדִינוֹת אֵין קֶץ.
 בְּאַלֶּה הַקְּלִידִים כְּלֵי קִנְיָה,
 כִּי מִנְשָׁקִים הֵם כִּף יָדְךָ בְּהִנָּאָה,
 בְּעוֹד שְׁפָתֵי חוֹמְדוֹת וּמְבִיטוֹת,
 עוֹמְדוֹת בְּצַד, מֵאֲדָם לוֹהֲטוֹת.
 לְמַגְעֶךָ כִּמָּה כְּמֵהִים קְלִידֶיךָ,
 בְּעִבּוּרוֹ יִתְּנוּ חֲצֵי מַלְכוּת,
 עַל כְּפִיס הָעֵץ רוֹקְדוֹת אֶצְבָּעוֹתֶיךָ,
 הִפָּה נְחוּת אֶף מֵאֵלּוֹן בָּכוֹת.
 לְמַגְעֶךָ עוֹלֵז לוֹ קְלִיד חֲצוֹף.
 תִּנֵּי לוֹ יָדְךָ, אֶת פִּי הַשְּׁקִינִי צוֹף.

The expense of spirit in a waste of shame
 Is lust in action; and till action, lust
 Is perjured, murderous, bloody, full of blame,
 Savage, extreme, rude, cruel, not to trust,
 Enjoy'd no sooner but despised straight,
 Past reason hunted, and no sooner had
 Past reason hated, as a swallow'd bait
 On purpose laid to make the taker mad;
 Mad in pursuit and in possession so;
 Had, having, and in quest to have, extreme;
 A bliss in proof, and proved, a very woe;
 Before, a joy proposed; behind, a dream.
 All this the world well knows; yet none knows well
 To shun the heaven that leads men to this hell.

מקום בו רוח תתגולל בדם
 וסחי חרפה שם מעון התאווה :
 אכזרת, רצחנית, שונאת אדם,
 מגנה, פרועה, קשת לב לראוה.
 עוד תתענג בה, וכבר בה תקוץ,
 רק תשיגנה – כבר היא מאוסה,
 ולהטריף תטמן היא פח יקוש,
 ובטרון הסם לבד הושם.
 טרון הן במרדף, הן במלקוח,
 הב-הב תתבע, וכך ללא שבועה,
 און בד תצק, אף תותירך בלי כח,
 תבטיח גיל, אף לא תפרע חובה.
 איש כי ידע זאת, לא ידע לחמק
 מעדן המוביל לבור עמק.

My mistress' eyes are nothing like the sun;
 Coral is far more red than her lips' red;
 If snow be white, why then her breasts are dun;
 If hairs be wires, black wires grow on her head.
 I have seen roses damask'd, red and white,
 But no such roses see I in her cheeks;
 And in some perfumes is there more delight
 Than in the breath that from my mistress reeks.
 I love to hear her speak, yet well I know
 That music hath a far more pleasing sound;
 I grant I never saw a goddess go;
 My mistress, when she walks, treads on the ground:
 And yet, by heaven, I think my love as rare
 As any she belied with false compare.

עיני אהובתי אינן כשמש ;
 אלמג אדם מפיה בפשר ;
 ואם צחר הכפור, שדיה כמש ;
 ושערה? חבלי שחור על ראשה.
 יש שושנים נמרו שני ושלג,
 אך לא על לחייה, כמדמה,
 ויש אף ניחוחות טובים מאלה,
 שמקרה בוקעים עם הבל פה.
 אהב את צליל קולה, אך שבעתים
 ערב ממנו קהל יודעי נגן ;
 אתמה איד תהלך בת השמים,
 שלי תציג את כף רגלה הכן.
 אך חי מרומים, טובה היא מזהב,
 לא אפפוה דמויי כזב.

Thou art as tyrannous, so as thou art,
 As those whose beauties proudly make them cruel;
 For well thou know'st to my dear dotting heart
 Thou art the fairest and most precious jewel.
 Yet, in good faith, some say that thee behold
 Thy face hath not the power to make love groan:
 To say they err I dare not be so bold,
 Although I swear it to myself alone.
 And, to be sure that is not false I swear,
 A thousand groans, but thinking on thy face,
 One on another's neck, do witness bear
 Thy black is fairest in my judgment's place.
 In nothing art thou black save in thy deeds,
 And thence this slander, as I think, proceeds.

רוֹדֶה אֶתְּ בִּי קָשׁוֹת כְּמוֹ אוֹתָן
 יָפוֹת, שֶׁלִּבָּבָן גָּא וְאַכְזָר.
 הֵן עַל נַפְשִׁי שֶׁמְתִּידָ לִי כַחוֹתָם
 וּבְלִי חֲנֹךְ לְבִי הִדָּךְ יַחֲסֵר.
 יֵשׁ שְׂיֵאמְרוּ שֶׁדִּיּוֹקֶנֶךְ גְּנִיחוֹת
 שֶׁל אֶהְבֶּה בְּאִישׁ לֹא יַעוֹרֵר,
 לֹא אֶתְכַחֵשׁ לְכָל הַהֲנָחוֹת,
 רַק בְּמִסְתָּר לְבִי לִי כָךְ נוֹדֵר.
 וּכְדִי אֲדַע שֶׁנִּדְרִי לֹא שָׁוָא,
 אֲעַל דְּמוּתְךָ מוֹלִי וְאַאֲנֵחַ,
 יַעֲיִדוּ בְּךָ כָּל אֲנָחוֹתַי יַחֲדוּ,
 שֶׁגוֹן שֶׁחוֹרֵךְ לִי נִהְדָּר כָּל כָּךְ.
 שְׁחוֹרָה אֵינְךָ אֶלָּא בְּמַעֲלָלִים,
 וְזֶה מִקּוֹר אֲשֶׁם שֶׁבְּךָ תוֹלִים.

Thine eyes I love, and they, as pitying me,
 Knowing thy heart torments me with disdain,
 Have put on black and loving mourners be,
 Looking with pretty ruth upon my pain.
 And truly not the morning sun of heaven
 Better becomes the grey cheeks of the east,
 Nor that full star that ushers in the even
 Doth half that glory to the sober west,
 As those two mourning eyes become thy face:
 O, let it then as well beseem thy heart
 To mourn for me, since mourning doth thee grace,
 And suit thy pity like in every part.
 Then will I swear beauty herself is black
 And all they foul that thy complexion lack.

אהב עיניך בְּחֶמְלָן עָלַי,
 יַעַת לְבַבְךָ יְבִזְנִי. הֵן שְׁחוּרִים
 עוֹטוֹת כְּמִקּוֹנָנוֹת, וְ"אַלְלִי"
 אוֹמְרוֹת הֵן נֶכַח פְּנֵי הַיְסוּרִים.
 אָכֵן, זְרִיחַת הַשָּׁחַר לֹא תֵאִיר
 בְּסִמָּק עַז אֶת לְחַיֵּי מִזְרַח;
 קִדְרוֹת הַמַּעֲרָב הֵן לֹא תִבְהִיר
 מֵאוֹר כּוֹכַב אֶחָד אֲשֶׁר דָּרָךְ.
 עֵינֶיךָ, שְׂמֶהֱן נִשְׁקָף הָאֲבֵל,
 כְּמוֹתֶנּוּ גַם לְבַבְךָ שְׁחוּרִים לְבָשׁ,
 יִחְמַל עָלַי וְיִשְׁתַּתֵּף בְּסִבָּל
 שֶׁל אִישׁ כְּמוֹנִי שְׂאֵמֶר נוֹאֵשׁ.
 אֲזִי אֶדְר: הַחַן יִלִּין בְּשָׁחוּר.
 כָּל הַמְשַׁלֵּל גּוֹנֵיךָ הוּא עֶכּוֹר.

Beshrew that heart that makes my heart to groan
 For that deep wound it gives my friend and me!
 Is't not enough to torture me alone,
 But slave to slavery my sweet'st friend must be?
 Me from myself thy cruel eye hath taken,
 And my next self thou harder hast engross'd:
 Of him, myself, and thee, I am forsaken;
 A torment thrice threefold thus to be cross'd.
 Prison my heart in thy steel bosom's ward,
 But then my friend's heart let my poor heart bail;
 Whoe'er keeps me, let my heart be his guard;
 Thou canst not then use rigor in my gaol:
 And yet thou wilt; for I, being pent in thee,
 Perforce am thine, and all that is in me.

אָרור הַלֵּב שֶׁאֶת לְבִי יִסֹּר,
 וְגַם אֶת כְּבוֹד רַעִי הַטּוֹב שְׂחַת.
 הֲאִם לֹא דִי שָׂרַק בִּי יִתְאַכְזֹר?
 וְלָמָּה אֶת רַעִי יִשְׁעֲבֹד?
 מֵעַם עֲצָמֵי בְּמַבְטְךָ נֶעְקַרְתִּי,
 וְגַם אֶת תְּאוֹם-נַפְשִׁי חֲמָסָה גִּידְךָ,
 מִשְׁגִּינוֹ יַחַד וּמִמֶּךָ הִפְקַרְתִּי,
 סִבֵּלְתִּי פִי שְׁלֹשָׁה מַחֲמַתְךָ.
 בְּתֵא פְלִדָּה אֶסְרִי נָא אֶת לְבִי,
 אֲךָ תִּנֵּי נָא לִי אֶת לֵב רַעִי לְכֹלֵא,
 גַּם אִם כָּלֹא אָנִי, הוּא בְּקִרְבִּי,
 וְשֵׁם אֵין לְךָ מְלָקוֹת וְאֵין מְקִלּוֹת.
 עַם זֹאת תִּלְקִינִי, כִּי קִלְעוּנִי בָּךְ.
 אֲנִי וְכָל שִׁבְרִישׁוֹתַי – שְׁלָךְ.

So, now I have confess'd that he is thine,
 And I myself am mortgaged to thy will,
 Myself I'll forfeit, so that other mine
 Thou wilt restore, to be my comfort still:
 But thou wilt not, nor he will not be free,
 For thou art covetous and he is kind;
 He learn'd but surety-like to write for me
 Under that bond that him as fast doth bind.
 The statute of thy beauty thou wilt take,
 Thou usurer, that put'st forth all to use,
 And sue a friend came debtor for my sake;
 So him I lose through my unkind abuse.
 Him have I lost; thou hast both him and me:
 He pays the whole, and yet am I not free.

רעי כלו שלך, אני מודה,
 וגם אני בשעבוד כפיות.
 בשוי גאלתי אותו אפדה,
 ולחיקי ישוב הוא בערבות.
 אך לפדיון הוא לא יאבה (הוא טוב),
 וגם את לא תאבי (נדך קפוצה),
 הוא רק למעני בא לערב,
 ומיד כמותי השלך למעצר.
 ואת יפה ואכזרית נוגשת,
 תובעת בלי רחם את החיב,
 את מפלילה ערב טוב ורב-חסד.
 רעי אבד. הרסתי את חיי.
 הוא לי אבוד, ושנינו בידך,
 חובי סלק, ועוד אני עבדך.

Whoever hath her wish, thou hast thy 'Will,'
 And 'Will' to boot, and 'Will' in overplus;
 More than enough am I that vex thee still,
 To thy sweet will making addition thus.
 Wilt thou, whose will is large and spacious,
 Not once vouchsafe to hide my will in thine?
 Shall will in others seem right gracious,
 And in my will no fair acceptance shine?
 The sea all water, yet receives rain still
 And in abundance addeth to his store;
 So thou, being rich in 'Will,' add to thy 'Will'
 One will of mine, to make thy large 'Will' more.
 Let no unkind, no fair beseechers kill;
 Think all but one, and me in that one 'Will.'

לְכָל אִשָּׁה תְּשׁוּקָהּ, וְלָךְ נִתֵּן
 הַחֲשֵׁק עַד-בְּלִי-דִי, תַּאֲוֹת-הַלֵּב.
 אֲנִי אֶגְדִּיל הַסֶּךְ, כִּי שְׁמִי "נִתֵּן",
 וְאֶל הַמִּפְלְאִים שְׁמִי אֶצְרֵף.
 וְאַתָּה שֶׁתְּשׁוּקֶתְךָ כַּמִּשְׁבְּרִים,
 הוֹאִילִי הַכְּנִיסֵנִי לִבִּיתְךָ;
 מִדּוּעַ זֶה תִּקְבְּלִי חֲסֵדִי זָרִים,
 וְלֹא מִתֵּת מִמִּי שֶׁשְּׁמוֹ "נִתֵּן"?
 הַיָּם מָלֵא בְּמַיִם, אַךְ צָבֵר
 גַּם שֹׁפֵעַ מִי גִשְׁמִים לְאֲגִירָה.
 הוֹסִיפִי עוֹד "נִתֵּן" לְמָה שֶׁכָּבֵר
 נִתֵּן. מִמֶּךָ דָּבָר לֹא יִגְרַע.
 אֶל תִּקְפְּדִי רֹאשׁוֹ שֶׁל שׁוֹם חֶתֶן,
 הֵטִי חֲסֵדְךָ לְזֶה שֶׁשְּׁמוֹ "נִתֵּן".

If thy soul cheque thee that I come so near,
 Swear to thy blind soul that I was thy 'Will,'
 And will, thy soul knows, is admitted there;
 Thus far for love my love-suit, sweet, fulfil.
 'Will' will fulfil the treasure of thy love,
 Ay, fill it full with wills, and my will one.
 In things of great receipt with ease we prove
 Among a number one is reckon'd none:
 Then in the number let me pass untold,
 Though in thy stores' account I one must be;
 For nothing hold me, so it please thee hold
 That nothing me, a something sweet to thee:
 Make but my name thy love, and love that still,
 And then thou lovest me, for my name is 'Will.'

אם לִבְבִּי בְּזַעַף יִנָּתֵר,
 אֶמְרִי לוֹ לְסוּמָא: "זֶה רַק נָתַן".
 הוּא לֹא יִכְעַס: לְנָתַן הוּא יִנָּתֵר,
 וְאִזּוֹ אוּכַל לְהִיּוֹת לָךְ לְחֶתֶן.
 אֶת אוֹצְרֶךָ כִּי יִמְלֵא נָתַן,
 וּמִתְנֻנּוֹת יִגְדֹּשׁ מְלֵא הַתִּבְּה,
 הֵן בְּתוֹךְ הַשְּׁפַע עוֹד אֶחָד קָטָן,
 לֹא יִחָשֵׁב מְכַשׁוֹל לְאַהֲבָה.
 גַּם אִם בְּסוּף חֲשֻׁבוֹן בְּמֵלֵאִי יִמְנוּנִי,
 תִּנְּנִי לִי בֵּין הַסְּפָרוֹת לְהַסְתֵּתֵךְ,
 אֶפֶס אֶהְיֶה בְּסֶד, וְכֵן יִרְאוּנִי,
 וְכֵן נִפְשֶׁךָ תֵּאָהֵב אוֹתִי יוֹתֵר.
 לוֹ בְּלִבְבִּי אוֹיֵת לְשִׁמִּי מִשְׁכָּן,
 אוֹתִי תֵּאָבִי כָּל כָּךְ כִּי שְׁמִי "נָתַן".

Thou blind fool, Love, what dost thou to mine eyes,
 That they behold, and see not what they see?
 They know what beauty is, see where it lies,
 Yet what the best is take the worst to be.
 If eyes corrupt by over-partial looks
 Be anchor'd in the bay where all men ride,
 Why of eyes' falsehood hast thou forged hooks,
 Whereto the judgment of my heart is tied?
 Why should my heart think that a several plot
 Which my heart knows the wide world's common place?
 Or mine eyes seeing this, say this is not,
 To put fair truth upon so foul a face?
 In things right true my heart and eyes have erred,
 And to this false plague are they now transferr'd.

מַה לְרוֹאוֹת עוֹלָלָתְךָ, כָּסִיל סוּמָא –
 אֵשׁ הַתְּשׁוּקָה? בְּלִי בֵּין אַתָּה בּוֹחֵן.
 בְּסַחֲי מְגִלָּה תִּפְאַרֶת מִדָּמָה.
 הֲלֹא יָדַעְתָּ אִי הַחֵן שׁוֹכֵן.
 אִם עֵין מִבְּטִיָּה הַשְּׁחִיתוּהָ
 בְּחוּף פָּרוֹץ לְכָל אִישׁ תַּעֲגוֹן,
 אִם סָפִינֶתְךָ נוֹי כָּזָב הַטּוֹהָ,
 וְאַלִּיהֶם דִּין לְבָבִי יִכּוֹן?
 לָמָּה יִרְאֶה לְבִי בְּעִיר הוֹמָיָה,
 חֲלָקֶת הַפָּרֶט – מְקוֹם סוּדִי, כְּמוֹס?
 לָמָּה יִפְּלוּ עֵינֵי בְּפֹחַ רְמִיָּה,
 וַיִּשְׁווּ פָּנָי כֵּן לְאִישׁ מָאוּס?
 לְבִי, עֵינֵי טָעוּ טָעוֹת מָרָה,
 עַל כֵּן פִּשְׁתָּהּ בָּהֶם הַמֵּאֲרָה.

When my love swears that she is made of truth
 I do believe her, though I know she lies,
 That she might think me some untutor'd youth,
 Unlearned in the world's false subtleties.
 Thus vainly thinking that she thinks me young,
 Although she knows my days are past the best,
 Simply I credit her false speaking tongue:
 On both sides thus is simple truth suppress'd.
 But wherefore says she not she is unjust?
 And wherefore say not I that I am old?
 O, love's best habit is in seeming trust,
 And age in love loves not to have years told:
 Therefore I lie with her and she with me,
 And in our faults by lies we flatter'd be.

כִּשְׁהִיא נִשְׁבַּעַת : "כָּל דְּבָרֵי אֱמֶת",
 לְשִׁקָּר אֲאָמִין כִּדֵּי שְׁלֹא
 תִּרְאֶה בִּי סֶתֶם טִירוֹן אוֹ מִתְלַמֵּד,
 שֶׁנִּכְלּוּלִי תִּבֵּל אֵינָם שְׁלוֹ.
 שְׁוֹא אֲדַמָּה : תִּרְאֶה בִּי עוֹל יָמִים,
 אֲף שְׁמִיטֵב יָמֵי חֲלָפוֹ בְּלִי שׁוּב ;
 כְּזָבִיָּה אֲאָמֶץ בְּלֵב תָּמִים,
 וּשְׁגִינוֹ נְרוּמִם אֶת הַסְּלוּף.
 אֲךָ לָמָּה לֹא תוֹדָה הִיא בְּכִזְבָּה?
 וְסוּד גִּילִי מִדּוּעַ לֹא אֲגִל?
 יָאִים שְׁקָרִי-אֲגַב לֹאֲהָבָה,
 וְלֹא תִמְנָה שְׁנוֹתֶיהָ לְעֵין כָּל.
 וְכֵךְ נִכְיִן יִצּוּעַ לְמִרְמָה,
 וְנִתְעַנֵּג בְּצֵל הַמְּזֻמָּה.

O, call not me to justify the wrong
 That thy unkindness lays upon my heart;
 Wound me not with thine eye but with thy tongue;
 Use power with power and slay me not by art.
 Tell me thou lovest elsewhere, but in my sight,
 Dear heart, forbear to glance thine eye aside:
 What need'st thou wound with cunning when thy might
 Is more than my o'er-press'd defense can bide?
 Let me excuse thee: ah! my love well knows
 Her pretty looks have been mine enemies,
 And therefore from my face she turns my foes,
 That they elsewhere might dart their injuries:
 Yet do not so; but since I am near slain,
 Kill me outright with looks and rid my pain.

אל תקראיני להצדיק דרכיך,
 יעת זדון-לבך רובך על מצפוני,
 לו לשונך תפגע בי, לא עיניך,
 קטלי, אך לא מחר בצפעוני.
 הודי כי בזרים את מתחככת.
 לידי מנעי עיניך מפזילה.
 אל תפצעיני נא, הן עצמתך את
 כל בצורי לארץ מפילה.
 כך אצדיקך: "אהובתי יודעת
 שמבטיה לי אויבים מרים;
 על כן לא בי חציה היא קולעת.
 חציה תכנון לאחרים".
 חדלי! הלא קרב הוא יום מותי,
 שלחי מבט, ושהררי אותי.

Be wise as thou art cruel; do not press
 My tongue-tied patience with too much disdain;
 Lest sorrow lend me words and words express
 The manner of my pity-wanting pain.
 If I might teach thee wit, better it were,
 Though not to love, yet, love, to tell me so;
 As testy sick men, when their deaths be near,
 No news but health from their physicians know;
 For if I should despair, I should grow mad,
 And in my madness might speak ill of thee:
 Now this ill-wresting world is grown so bad,
 Mad slanderers by mad ears believed be,
 That I may not be so, nor thou belied,
 Bear thine eyes straight, though thy proud heart go wide.

אל תנסיני בלב אכזר. גלי
 תבונה. שמרי על תם שלא רחם,
 לבל אעקר מלים מצור סבלי,
 בם יתאר מרי-לב לא מנחם.
 שמעי: גם אם לבך אינו נתון הוא
 לאהבתי. גלי לי אהבה
 (כמו שכיב מרע שכל רופאיו יטעוהו
 שהוא בריא, אף ששעתו קרבה).
 אם ביאוש בך אדבר סרה,
 ואף אוציא את דבתך רעה,
 עולם, מכה טרוף, אֶזְנוּ יטה
 ולדברי חרוף לבו יטה.
 לבל יקרני זאת, פקחי עיניך.
 הביטי בי. אל תשרכי דרכיך.

In faith, I do not love thee with mine eyes,
 For they in thee a thousand errors note;
 But 'tis my heart that loves what they despise,
 Who in despite of view is pleased to dote;
 Nor are mine ears with thy tongue's tune delighted,
 Nor tender feeling, to base touches prone,
 Nor taste, nor smell, desire to be invited
 To any sensual feast with thee alone:
 But my five wits nor my five senses can
 Dissuade one foolish heart from serving thee,
 Who leaves unsway'd the likeness of a man,
 Thy proud hearts slave and vassal wretch to be:
 Only my plague thus far I count my gain,
 That she that makes me sin awards me pain.

הֵן מִבְּטֵי אַחֲרִיךָ לֹא יִחַזֵּר,
 כִּי בְךָ אֶלְפֵי פְגָמִים הוּא יֵאָתֵר;
 אָכֵן עֵינֵי תְבוּז, אֲבָל הַלֵּב
 אֶף-עַל-פִּי-כֵן עֲלִיךָ הוּא עוֹגֵב.
 וְגַם קוֹלְךָ אֵינוֹ פֶּעַמוֹנִים,
 וְהַצִּטְמָרֶרְתִּי מִמַּגַּע יָדְךָ,
 אִין רִיחַ, טַעַם, בִּין הַמְזֻמָּנִים
 לַחֲגִיגַת חוּשִׁים בְּמַחֲצִתְךָ.
 אֲבָל לֹא הִ"א בִּינּוֹת וְהִ"א חוּשִׁים
 יוֹכְלוּ שְׁכַנֵּעַ לֵב אֲוִיל אֶחָד
 שֶׁלֹּא יֵאָבֵד צִלְמוֹ הָאֲנוּשִׁי,
 וְלָךְ יִסְגֹּד וְלָךְ יִהְיֶה שָׂרֵת.
 אֲבָל בְּצַר לִי, זֹאת אֲנִי אוֹהֵב:
 אֶת מְקוֹר הַחֲטָא וְגַם מְקוֹר הַכָּאֵב.

Love is my sin and thy dear virtue hate,
 Hate of my sin, grounded on sinful loving:
 O, but with mine compare thou thine own state,
 And thou shalt find it merits not reproving;
 Or, if it do, not from those lips of thine,
 That have profaned their scarlet ornaments
 And seal'd false bonds of love as oft as mine,
 Robb'd others' beds' revenues of their rents.
 Be it lawful I love thee, as thou lovest those
 Whom thine eyes woo as mine importune thee:
 Root pity in thy heart, that when it grows
 Thy pity may deserve to pitied be.
 If thou dost seek to have what thou dost hide,
 By self-example mayst thou be denied!

חטאי היא אהבה; שנאה – חסידך.
 שנאת חטאי חוטאת באהבה.
 השוי ביני לבין מעמדך,
 ותגלי שאין אני נבל.
 הן לא מפיד אשמע דברי מוסר,
 מפה אשר חלל צמיד ארגמן,
 וברית כזב של אהבה קשר,
 מיצוץ זר שדד הון שהטמן.
 אהבתי הן לא תכשר פחות
 מכל עוגבך וכל עגבך.
 צקי רחמים ללבך, אחות,
 למען ירחמו גם הם עליך.
 הסתרת דבר-מה ואחריו תרגלי,
 ראוי לך שאותו לא תגלי.

Lo! as a careful housewife runs to catch
 One of her feather'd creatures broke away,
 Sets down her babe and makes an swift dispatch
 In pursuit of the thing she would have stay,
 Whilst her neglected child holds her in chase,
 Cries to catch her whose busy care is bent
 To follow that which flies before her face,
 Not prizing her poor infant's discontent;
 So runn'st thou after that which flies from thee,
 Whilst I thy babe chase thee afar behind;
 But if thou catch thy hope, turn back to me,
 And play the mother's part, kiss me, be kind:
 So will I pray that thou mayst have thy 'Will,'
 If thou turn back, and my loud crying still.

אבוי, כאשת חיל שתִּרְדֹּף
 אחר שְׁכוּי אֲשֶׁר נִמְלֹט מִלּוֹל,
 תִּזְנַח אֶת בְּנָהּ, תִּדְלַק אַחֵר הָעוֹף
 חֹסֵר הָעֶרֶךְ בְּמֵרוֹץ בְּהוֹל.
 יִלְדָּה מִבֵּיט בָּהּ בְּעוֹד הִיא מִתְרוֹצֶצֶת,
 וּמִנְסָה לִלְכֹּד אֶת מִבְטָהּ,
 אֲדָהּ הִיא בִּכְנֹף הָעוֹף עֵינָהּ נוֹעֶצֶת,
 תִּשְׁפַּח שִׁבְנָה שְׂרוּי בִּבְעָתָה.
 כִּךְ אֶת רוֹדְפֹת אַחֲרֵי הָנֶס,
 אֲנִי הֵבֵן שְׁמֵאֲחֹר נִשְׁאָר;
 כִּשְׁתִּלַּכְדִּיהוּ, שׁוּבִי וְאַמֵּס
 מִחֲבוּקָהּ הֵן לְבָבִי יִסְעֵר.
 מוֹטֵב חֶפְצֶךָ תִּשְׁיִיגִי וְאַלִּי
 תִּשׁוּבִי; לֹא אֶמַּר עוֹד "אֶלְלִי".

Two loves I have of comfort and despair,
 Which like two spirits do suggest me still:
 The better angel is a man right fair,
 The worser spirit a woman colour'd ill.
 To win me soon to hell, my female evil
 Tempteth my better angel from my side,
 And would corrupt my saint to be a devil,
 Wooing his purity with her foul pride.
 And whether that my angel be turn'd fiend
 Suspect I may, but not directly tell;
 But being both from me, both to each friend,
 I guess one angel in another's hell:
 Yet this shall I ne'er know, but live in doubt,
 Till my bad angel fire my good one out.

שְׁתֵּי אֱהָבוֹת לִי – נַחֵם וְנִכְאִים,
 רוּחוֹת פְּתוּי, מוֹשְׁכוֹת הֵן מִכָּל יַעֲבֹר:
 אַחַת בְּדָמוֹת מְלֶאֶךְ צַח וְנָעִים,
 אַחַת בְּדָמוֹת אִשָּׁה שְׁחוּרָה כְּקָבָר.
 הִיא מְדִיחָה אֶת מְלֶאכִי הַטּוֹב,
 וּבִזְנוּנֶיהָ תַּהַפֵּכוּ לְשָׂדֶה,
 אֶת הַיֶּשֶׁר הוֹפֵכֶת לְעֶקֶב,
 שָׂרָף לְבָכוֹר שֶׁטָּן הִיא תַעֲשֶׂה.
 הָאֵם כָּבֵר נֶהֱפֹךְ הַטּוֹב לְשָׂדֶה?
 לֹא קֵל לְפִסֵּק, אֵךְ כֵּךְ אֲנִי חוֹשֵׁד.
 הֵם עֲזָבוּנִי – הִיא לְכַדָּה אוֹתוֹ,
 וְהוּא לְכוּד בְּשָׂאוֹל שֶׁל רָעוּתוֹ.
 זֹאת לֹא אֲדַע עַד רַע יִגְרֹשׁ
 רָעוֹ הַטּוֹב וְיַעֲלוּ בָאֵשׁ.

Those lips that Love's own hand did make
 Breathed forth the sound that said 'I hate'
 To me that languish'd for her sake;
 But when she saw my woeful state,
 Straight in her heart did mercy come,
 Chiding that tongue that ever sweet
 Was used in giving gentle doom,
 And taught it thus anew to greet:
 'I hate' she alter'd with an end,
 That follow'd it as gentle day
 Doth follow night, who like a fiend
 From heaven to hell is flown away;
 'I hate' from hate away she threw,
 And saved my life, saying 'not you.'

פִּיד, שֶׁנִּבְרָא בְּאֵהָבָה,
 שָׁח בְּאָזְנִי: "אֲנִי שׁוֹנֵאת".
 אוֹתִי?! שֶׁבִּגְלָלָה סִבְלִי!
 אָךְ בְּרֵאוֹתָהּ שָׁזְהוּ חֲטָא,
 מוֹל יְגוֹנִי מְלָאָה חֲמָלָה,
 יִסְרָה הֵיטֵב אֶת לְשׁוֹנָהּ,
 וּמַחְדָּשׁ אוֹתָהּ מְלָאָה,
 בְּמַתְק, כְּבָרָא שׁוֹנָה.
 הוֹסִיפָה סִפּח לְדַבָּרָה,
 וְהִתוֹסֶפֶת כְּאוֹר יוֹם,
 אַחֵר הַשְּׁחֹר שֶׁבִּסְעָרָה
 חֵישׁ נֶעְלַם בְּגִיהָנָם.
 "שׁוֹנֵאת", מְלָה זֹו בִּי הוֹטָחָה,
 אָךְ גַּם נוֹשַׁעַתִּי: "לֹא אוֹתָד".

Poor soul, the centre of my sinful earth,
 These rebel powers that thee array;
 Why dost thou pine within and suffer dearth,
 Painting thy outward walls so costly gay?
 Why so large cost, having so short a lease,
 Dost thou upon thy fading mansion spend?
 Shall worms, inheritors of this excess,
 Eat up thy charge? is this thy body's end?
 Then soul, live thou upon thy servant's loss,
 And let that pine to aggravate thy store;
 Buy terms divine in selling hours of dross;
 Within be fed, without be rich no more:
 So shalt thou feed on Death, that feeds on men,
 And Death once dead, there's no more dying then.

נֶפֶשׁ דָּלָה, לֵב עוֹלָמִי הָרַע,
 בְּכַחַשׁ סוֹבְבוֹךְ עֲצוֹת בּוֹגְדִים!
 מִדּוּעַ תִּתְּעַנִּי לָךְ בַּצָּרָה,
 וְלַחֲצוֹת תִּצְאִי בִפְאֵר בּוֹגְדִים?
 וְלָמָּה זֶה תוֹצִיאִי הוֹן כָּעֵת
 עַל בֵּית מָט לִנְפֹל? הָרִי הַנֶּגַע
 לֵאחֲזוֹ עַד מְהֵרָה וְיִתְפַּשֵּׁט,
 וְאַתָּה – רָמָה וְתוֹלַעַה בּוֹ רָגַע.
 עַל כֵּן, חַיִּי עַל דְּמִי עֲבֹדֶךָ, הַגּוֹף,
 מִעֲמָלוֹ מִלְּאִי אֶת אוֹצָרְךָ.
 תּוֹר נֶצַח קִנִּי בְּמַחִיר חַיִּי חָלוּף,
 וּבְחַצוֹת דָּלָה הִסּוּי עֲשֶׂרְךָ.
 מְזוֹנֶךָ הַמָּוֶת, וּמְזוֹנוֹ אָדָם,
 וּבְמוֹת הַמָּוֶת לֹא יִגַּר עוֹד דָּם.

My love is as a fever, longing still
 For that which longer nurseth the disease,
 Feeding on that which doth preserve the ill,
 The uncertain sickly appetite to please.
 My reason, the physician to my love,
 Angry that his prescriptions are not kept,
 Hath left me, and I desperate now approve
 Desire is death, which physic did except.
 Past cure I am, now reason is past care,
 And frantic-mad with evermore unrest;
 My thoughts and my discourse as madmen's are,
 At random from the truth vainly express'd;
 For I have sworn thee fair and thought thee bright,
 Who art as black as hell, as dark as night.

אהבתי כחלי מתרפקת
 על שיוסף על מכאובה בלי סוף,
 תזון מיסורים, בם תסתפק, את
 הרע תשמר אף תתרחק מטוב.
 שכלי, שחש לרשם תרופה לחלי,
 כועס על שחקיו איש לא שמר,
 נטש אותי; עתה מובן דברו לי:
 תשוקה היא מות, כפי שהוא אמר.
 חשוד מרפא הנני, אין רופא לי,
 כטרופ דעה אטיח ראש בקיר;
 כל הרהורי כשל אדם רפה; לי
 מלים בלולות, מראי איש לא יפיר.
 כי בד ראיתי רק חמדה ואור,
 ואת ליל אפלה, שחורה משחור.

O me, what eyes hath Love put in my head,
 Which have no correspondence with true sight!
 Or, if they have, where is my judgment fled,
 That censures falsely what they see aright?
 If that be fair whereon my false eyes dote,
 What means the world to say it is not so?
 If it be not, then love doth well denote
 Love's eye is not so true as all men's 'No.'
 How can it? O, how can Love's eye be true,
 That is so vex'd with watching and with tears?
 No marvel then, though I mistake my view;
 The sun itself sees not till heaven clears.
 O cunning Love! with tears thou keep'st me blind,
 Lest eyes well-seeing thy foul faults should find.

אוי לעינים שנתנה בראשי
 האהבה. תראינה רק כזב.
 ואם היטב רואות הן, משושים
 שבשכלי יציגו מצג שוא.
 אם לעיני יופיע חן נשגב,
 בעוד הכל יראו בו מלער.
 סמן שלעיני אוהב נשקר
 מראה שונה מזה המתאר.
 עיני האהבה לרב סומות הן,
 מבכי יום-יום ומנדודי שנה,
 מה פלא שגם זוג עיני כהות הן?
 גם שמש תתכסה בעננה.
 הערמומית! עיני הצטעפה,
 לבל תראה פגמך, אהבה.

Canst thou, O cruel! say I love thee not,
 When I against myself with thee partake?
 Do I not think on thee, when I forgot
 Am of myself, all tyrant, for thy sake?
 Who hateth thee that I do call my friend?
 On whom frown'st thou that I do fawn upon?
 Nay, if thou lour'st on me, do I not spend
 Revenge upon myself with present moan?
 What merit do I in myself respect,
 That is so proud thy service to despise,
 When all my best doth worship thy defect,
 Commanded by the motion of thine eyes?
 But, love, hate on, for now I know thy mind;
 Those that can see thou lovest, and I am blind.

איך תטעני שפֿלל לא אַהבתֿיך?
 אַתֿך אַני כֿנגדי שְׂתף לַחטא!
 הֶעריצָה! לָרַגע קל שְׂכַחתיך?
 רק בְּגִלְלֶךָ הוּן בִּי אֲנִי סוּגֵט.
 הֵיש אוֹיב לָךְ שְׁאוֹתוֹ אַהבִּי!
 הֵיש לָךְ מִשְׁנֵא שְׁלֵא אֶשְׁנֵא!
 אִם בְּלִבֶּךָ עָלִי, אֲנִי כּוֹאֵב,
 וְנִקְמַתֶּךָ מִמֶּנִּי לֹא אֶמְנַע.
 אִיזוֹ סִגְלָה שְׂבִלְבִּי יִקְרָה,
 שְׁלֵא תַאוֹת לָסוּר לְמִרוֹתֶךָ?
 מוֹל שְׁלַל מוֹמִיךָ הוּן בְּרַכִּי תִכְרַע
 בְּצַפְיָה לְצוֹ מִמִּבְטֶךָ.
 עֲתֵה אֲדַע! שְׁנֵאִינִי אֵימָה!
 תֵּאבִי פְּכֻחִים, וְאַנְכִי סוּמָא.

O, from what power hast thou this powerful might
 With insufficiency my heart to sway?
 To make me give the lie to my true sight,
 And swear that brightness doth not grace the day?
 Whence hast thou this becoming of things ill,
 That in the very refuse of thy deeds
 There is such strength and warrantize of skill
 That, in my mind, thy worst all best exceeds?
 Who taught thee how to make me love thee more
 The more I hear and see just cause of hate?
 O, though I love what others do abhor,
 With others thou shouldst not abhor my state:
 If thy unworthiness raised love in me,
 More worthy I to be beloved of thee.

אי מקור האון משם אונד נשאב?
 שפך תרדי בי חרף כל מומיד?
 לגרם לי שעניי יראו רק שוא;
 לבוז לאור השמש משמים!
 איך תשוי השגב לנתעב?
 איך ימצאו בסחי מעלליך
 את שיא היתרונות ואת מיטב
 המעלות שספרו עליך?
 ומי למדך לגרם לי שאהב,
 בעוד שכל פנה זועקת: "שנא!"?
 אמנם אהב כל מה שיתעב,
 אך את קלונני הבה יחדו נמנע.
 אם שפלותך הגבירה בי תשוקה,
 הרעיפי גם חבוק, גם נשיקה.

Love is too young to know what conscience is;
 Yet who knows not conscience is born of love?
 Then, gentle cheater, urge not my amiss,
 Lest guilty of my faults thy sweet self prove:
 For, thou betraying me, I do betray
 My nobler part to my gross body's treason;
 My soul doth tell my body that he may
 Triumph in love; flesh stays no father reason;
 But, rising at thy name, doth point out thee
 As his triumphant prize. Proud of this pride,
 He is contented thy poor drudge to be,
 To stand in thy affairs, fall by thy side.
 No want of conscience hold it that I call
 Her 'love' for whose dear love I rise and fall.

תם אהבה עור לטוב ורע,
 אך המצפון יליד האהבה הוא.
 חמדת-החטא! לא בי אשמה שורה,
 רק לבבך לבדו הוא שענהו.
 בגדת בי, והילכך אסגיר
 את רום-רוחי לידי חמדת בשרים,
 נפשי אומרת לגופי: "יקיר,
 אסף שללך!". ואנכי ארים
 ראש, ואצביע רק עליך כעל
 שללי. פאר, הוד וגאון בכל.
 להיות נושא בליך, וכוסל,
 לנצר אותך, למענך לפל.
 לא ממומי מצפון אני כושל,
 באהבה אני קם ונופל.

In loving thee thou know'st I am forsworn,
 But thou art twice forsworn, to me love swearing,
 In act thy bed-vow broke and new faith torn,
 In vowing new hate after new love bearing.
 But why of two oaths' breach do I accuse thee,
 When I break twenty? I am perjured most;
 For all my vows are oaths but to misuse thee
 And all my honest faith in thee is lost,
 For I have sworn deep oaths of thy deep kindness,
 Oaths of thy love, thy truth, thy constancy,
 And, to enlighten thee, gave eyes to blindness,
 Or made them swear against the thing they see;
 For I have sworn thee fair; more perjured I,
 To swear against the truth so foul a lie!

עת אהבתיך, ידעתי, הפרתי נדר,
 ובאהבתך תפרי שני נדרים :
 ראשית לכל – ברית אהבים מחדר,
 ולאחר מכן – שנאת זרים.
 אך למה אוכיחך על בגידותיך?
 בעוד אני בוגד בך פי שבועה?!
 כי חטאים אמצא במעשיך,
 ואך כזבים אפיח בשבועה.
 נשבעתי על ישרך, על חסדך,
 על תמתך, על ברית האהבה.
 את עורוני בקשתי שעליך
 לאמר רק מה שלבבי צוה.
 נשבעתי כי זכה את. אללי!
 חטא הכזב יחול כלו עלי.

Cupid laid by his brand, and fell asleep:
 A maid of Dian's this advantage found,
 And his love-kindling fire did quickly steep
 In a cold valley-fountain of that ground;
 Which borrow'd from this holy fire of Love
 A dateless lively heat, still to endure,
 And grew a seething bath, which yet men prove
 Against strange maladies a sovereign cure.
 But at my mistress' eye Love's brand new-fired,
 The boy for trial needs would touch my breast;
 I, sick withal, the help of bath desired,
 And thither hied, a sad distemper'd guest,
 But found no cure: the bath for my help lies
 Where Cupid got new fire--my mistress' eyes.

לַצַּד אֲבוֹקְתּוֹ לֶן קוֹפִידוֹן,
 אֲמַת דִּיאָנָה רָאֲתָה הָעֵלֶם.
 בְּמִים חִישׁ טָבְלָה אֶת לִפְיוֹ,
 וְאֵשׁ הָאֶהָבָה נִגְעָה בַּפֶּלֶג.
 וְעַד הַיּוֹם הַמַּעֲנִין יוֹקֵד
 בְּאֵשׁ הַקֹּדֶשׁ בָּהּ נִגְעוּ מִיָּמָיו;
 וְכָל דָּוָי אֶת מְבוּעוֹ פּוֹקֵד,
 וְבוֹ יִמְצָא מְזוֹר לְנִגְעָיו.
 אֵךְ בְּעֵינֶיהָ שׁוֹב נִצְתָה הָאֵשׁ,
 וְהַלְפִיד נִגַּע גַּם בְּחֹזִי.
 לַמַּעֲנִין מֵהִרְתִּי לְבַקֵּשׁ
 מְזוֹר לְדָוִי וְלִכְאָבִים עֲזִים.
 לִשְׂוֹא, מַעֲנִין יְשׁוּעָתִי נוֹבֵעַ
 מִמְּקוֹר אֵשׁוֹ שֶׁל קוֹפִידוֹן: עֵינֶיהָ.

The little Love-god lying once asleep
 Laid by his side his heart-inflaming brand,
 Whilst many nymphs that vow'd chaste life to keep
 Came tripping by; but in her maiden hand
 The fairest votary took up that fire
 Which many legions of true hearts had warm'd;
 And so the general of hot desire
 Was sleeping by a virgin hand disarm'd.
 This brand she quenched in a cool well by,
 Which from Love's fire took heat perpetual,
 Growing a bath and healthful remedy
 For men diseased; but I, my mistress' thrall,
 Came there for cure, and this by that I prove,
 Love's fire heats water, water cools not love.

קופיד הקט נרדם, ולצדו
 האבוקה שאש תשוקה תצית.
 סביבו הנימפות הצנועות נודרות
 בתולי תמיד. אולם הסירונית
 היפיפיה נטלה את הלפיד
 שבעבר הבעיר חיל לבבות,
 וכך פרקה נשקו של השליט,
 הממנה על כל התאוות.
 ושם במי המעין הטביעה
 האש, שכן לוחט עד עכשו;
 למקור החם גם עבדכם הגיע,
 למצא לשוא מרגוע לכאביו.
 ולהט מבוע קר מתאווה,
 מימיו לא יכבו אש אהבה.

עיני אהובתי על התרגום החדש של סונטות שקספיר

את אחת הסונטות חסרות הכותרת שלו פתח המשורר האנגלי ויליאם וורדסוורת' (Wordsworth) בשורות:

Scorn not the Sonnet; Critic, you have frowned,
Mindless of its just honours; with this key
Shakespeare unlocked his heart; the melody
Of this small lute gave ease to Petrarch's wound - -

ובתרגום פרפרזה, המוותר על חריזה ומשקל: "אל-נא תבוז לסונטה, המבקר, את פניך הזעפת / בלי להתחשב במידותיה התרומיות; במפתח זה / פתח שקספיר את סגור לבו; ניגונו / של חליל קטן זה הקל את סבלו של פטררקה הפצוע".

שורות אלה של המשורר הרומנטי הנודע לוכדות במילים מועטות וסוגסטיביות את טיבה של הסונטה בכלל, ואת טיבה של הסונטה השקספירית בפרט. לכאורה לא העמיד שקספיר אלא קורפוס סונטות מן הסוג הקונבנציונלי שחיבר כל משורר מתחיל בתקופת הרנסנס ובתקופה

האליזבתנית – שירים על נושאים אוניברסליים ועל-זמניים, שלא נס לחם: על גזר דינו של החלוף, על מנעמי האהבה, על שוך האהבה ועל כאב הפְּרָדָה. סונטות כאלה וכגון אלה רווחו באותה עת בכל מרחב התרבות שהשתרע בין איטליה לאנגליה, ולכאורה אין בהן כל רבותא. ואולם, הסונטה השקספירית מזדקרת כידוע כפסגה נישאה מעל לכל השירים שהפיקו משוררי הזמן, ואין גבול למידת השפעתה על שירת העולם.

מה סוד גדולתה של הסונטה השקספירית? וורדסוורת' רמז לאיכותה התרפויטי של סונטה זו, המוצגת בשירו כנגינת חליל צנועה ואמיתית שהצליחה להביא מזור לפצעי אהבתו של פטררקה. אכן, הסונטה השקספירית מציעה מזור לכל כאב וחולי: אדם שאהובתו עזבה אותו לאנחות, אדם התוהה על מר גורלו, על צרות שנפלו בחלקו על לא עוול בכפו, אדם שמגלה להוותו את אותות בליית הגוף ואת גזר דינו של החלוף, אדם שרָעו בגדו בו והוציאו דיבתו רעה, אדם שידידו-יריבו משמש ביד גסה בקנייני החומר או בקנייני הרוח שלו ונטל מהם מלוא חופניים – כל אחד יכול למצוא סונטה המבטאת בדקות ובתבונה את הלוך רוחו בעת הקריאה. כל אדם יכול לראות שכאבו כבר ישן נושן, הגליד אצל רבים לפניו, ולמצוא בכך רווחה ונוחם.

הקריאה בסונטות של שקספיר כמוה כהתבוננות בגלי הים. הדומים כל כך זה לזה, ושונים כל כך זה מזה. הם מגיעים אל החוף בצורות ובמיני דפוסים החוזרים על עצמם, ואף-על-פי-כן הם מתגוונים בלי הרף ולעולם אינם חוזרים על עצמם בדיוק נמרץ. הם מאפשרים ליושב על החוף

לקבל פרופורציות נכונות על החיים: להתנער ממחשבות קטנוניות, להתעלות מעליהן ולבוז לקטנוניות בנות חלוף. בקצרה, הסונטות של שקספיר מאפשרות לקוראן להתבונן בחיים בראייה סטואית רחבה ומנחמת.

הקורפוס בן 154 הסונטות אינו עשוי מקשה אחת: יש בהם שירים לנמען גבר ולנמענת אישה, יש בהם קבוצות של שירים – כגון הסונטות הראשונות הנקראות "procreation sonnets", המפצירות בנמען להנציח את יופיו ולהנחילו לדור הבא. הן מזהירות אותו לבל יישאר ערירי, ולבל יאהב את עצמו בלבד. יש בהן קבוצת שירים הפונים "לאהובתו השחורה", שהם שירים הבזים למוסכמות הסונטה הפטררקית, שלפיהן על האישה האידאלית, נמענת השיר, להיות יפיפייה בהירת שיער וכחולת עין, שצווארה לבן וארוך כצוואר הברבור. תיאורי הרעיה משיר השירים ומוסכמות הסונטה הפטררקית שלטו ברוב הסונטות שנכתבו בתקופת הרנסנס, אך שקספיר העז להפר את הכללים, להגחיקם בדרך פרודית ולהציג אהובה שחורת שיער ומלאת פגמים, אך אמתית – ללא צבע וללא צביעות. למעשה, שירים אלה רומזים כי מחברם העדיף את החיים כמות שהם, ללא כחל ושרק, על פני אידאלים מופשטים של משוררים שלא טעמו טעמה של אהבה, אך ידעו לתארה במליצות שדופות. סונטה 130 מכריזה:

עֵינֵי אֶהוּבְתִי אֵינֶן כְּשֶׁמֶשׁ ;
 אֶלְמַג אָדָם מִפִּיָּה בְּשֶׁשֶׁר ;
 וְאִם צָחַר הַכְּפֹר, שְׂדֵיָהּ כְּמֶשׁ ;
 וְשִׁעְרָהּ? חֲבִלִי שְׁחֹר עַל רֹאשָׁהּ.
 יֵשׁ שׁוֹשְׁנִים נִמְרוּ שְׁנֵי וְשָׁלֵג,
 אֶךְ לֹא עַל לְחֵיָהּ, כְּמִדָּמָה,
 וְיֵשׁ אֶף נִיחוּחוֹת טוֹבִים מֵאֵלֶּה,
 שְׁמִקְרָבָהּ בּוֹקְעִים עִם הֶבֶל פֶּה.
 אֶהֱב אֶת צָלִיל קוֹלָהּ, אֶךְ שְׁבָעֲתִים
 עָרַב מִמֶּנּוּ קֹהֵל יוֹדְעֵי נֶגֶן ;
 אֶתְמָה אֵיךְ תִּהְלֵךְ בֵּת הַשָּׁמַיִם,
 שְׁלִי תִצִּיג אֶת כָּף רִגְלָהּ הַכּוֹ.
 אֶךְ חֵי מְרוֹמִים, טוֹבָה הִיא מְזָהֵב,
 לֹא אֶפְפוּהָ דְמוּיֵי כָזָב.

היום יש חוקרים הטוענים ש"אהובתו השחורה" אינה אלא המשוררת אמליה בסאנו (Bassano),
 בת למשפחה יהודית של מוזיקאים מוונציה, שהנרי השמיני הביא לאנגליה בשנת 1540. כשנתיים
 לאחר פרסום הסונטות של שקספיר, פרסמה אמליה את ספרה *Salve Deus Rex Judaeorum*
 (1611), שהוא כמדומה ספר השירים הראשון באנגלית פרי עטה של אישה. ממבט ראשון, סגנון

כתיבתה של אמליה בסאנו מזכיר עד מאוד את זה של הסונטות השקספיריות. יש הטוענים שאמליה בסאנו-לנייה (Lanyer או Lanier), שזכתה להשכלה הומניסטית רחבה והייתה יד ימינן של נשות האצולה, הייתה לא רק "אהובתו השחורה" של שקספיר, אלא גם "תרמה" לאהובה חלק מהסונטות שלה שהתפרסמו תחת שמו של אהובה. בשנות היכרותה עם שקספיר, הייתה אמליה בסאנו פילגשו ואם בנו של הברון הנרי קארי (Carey) הקשיש, בן-דודה של המלכה אליזבת הראשונה, שפרש את פטרונו על להקת המשחקים של שקספיר.

אפשר, אם כן, שחלק מהסונטות שנמענן הוא גבר אהוב, ולא אישה אהובה, הן פרי עטה של אמליה בסאנו היפה והמוכשרת, המפצירה באהובה שיוליד ילד בדמותו. לפנינו תאוריה מרתקת, הצוברת נפח ותאוצה בשנים האחרונות, ומחכה למחקר סטיליסטי מדוקדק, שיאשש או יפריך את טביעת אצבעותיה של המשוררת האנגלייה אמליה בסאנו. מחקר כזה יגלה, מכל מקום, שבסונטות רבות יש מטפוריקה מתחום דיני קניין ודיני ממונות. קנאת הבעל לרעייתו נכרכת בקנאת הבעלים לקנייניו. רבות מהסונטות הן שירי אהבה, אך לא מעטות הן גם שירי הקנאה – קנאה לאישה, לקנייני החומר ולקנייני הרוח, שיד זרים עושה בהם כבתוך שלה. המטפוריקה מתחומי הקניין מתאימה למחזות שקספיר, שבאחדים מהם מופיעה מטפוריקה זו על כל צעד ושעל.

*

למעלה מארבע מאות שנה חלפו מאז פרסם שקספיר את הסונטות שלו לאהובו יפה התואר, לאהובתו השחורה ולשאר נמעני שירתו. על מדף הספרים ניצבים ארבעה תרגומים מלאים (ש' שלום, א' ברוידא, ש' זנדבנק וא' סתיו), אך לא ננעלו שערי תרגום. כל דור מנסה להתמודד עם השירים הבלתי נדלים האלה, וכל דור עתיד כמדומה להמשיך להתמודד אתם. השירים הללו מציעים כאמור מזור לכל כאב; אדם שאהוביו עזבוהו, שגורלו רוצץ אותו, שגופו בוגד בו, שקניינו הרוחניים נגזלים לנגד עיניו – כל אחד יכול לגלות שכאבו ישן נושן. הוא פקד את שקספיר ואת מקורביו לפני מאות בשנים, ובמקום צלקת נשאר שיר.

מכשולים לא מעטים עומדים בדרכו של המתרגם העברי של הסונטה השקספירית, ולא רק בשל הבדלי מושגים וטעמים שמקורם בפער תרבותי. בשפה האנגלית יש כידוע ריבוי בולט של מילים חד-הברתיות, אפילו הן מילים בנות ארבעה עיצורים ויותר (כגון "scorn'd", "stretched", "winds", "drowns" וכדומה), שתרגומן מחייב שימוש במילים דו-הברתיות לפחות. לשקספיר יש שורות המכילות עשר מילים חד-הברתיות, כגון "Which hides your life, and shows not half your parts" בסונטה 17, והעברית אינה מאפשרת זאת כמובן. זאת ועוד, הסונטה השקספירית (כמו גם המחזה השקספירי) מרבה להשתמש במילים מקוצרות, המבליעות הברה אחת לפחות, תוך חיקויה של לשון הדיבור, כבמילים "fill'd", "wander'st", "tis", "whate'er" או "th'unceratin". גם מילים אלה מציבות מכשול לפני המתרגם, כי לא יעלה על דעתם של

המתרגמים להכליל קיצורים של לשון הדיבור כגון "ת'פּה" במשמעות של "את הפּה", למשל. מרחב התמרון של שקספיר היה גדול אפוא מזה העומד לרשות מתרגמיו.

שקספיר התיר לעצמו חריות רבות, אך דווקא בסוגית הפנטמטר הימבי הוא גילה אדיקות מופלגת (חוץ מאשר בסונטה אחת – סונטה 145 – שבה "הסתפק בטטרמטר ימבי). שומה על מתרגמיו להתחשב באדיקות זו, ולא להקל בה ראש. הפנטמטר הימבי הוא המשקל הטבעי לסונטה השקספירית, כמו גם למחזה השקספירי, כי הוא משווה לדברים נימה דיבורית ודינמית, ומאפשרת לקבוע את הצורה במקומות שונים ומתגוונים. תוספת של רגל משנה את טיבה של סונטה זו מקצה אל קצה, והופכת את השורה לכעין אלכסנדרין קלסיציסטי, הנחלק לשני המיסטיכים. ההתמודדות עם כל האילוצים הללו אינה קלה, אך יש לזכור כי המילה interpretation משותפת לתרגום, לפירושו של טקסט ולביצוע של יצירה מוזיקלית. המתרגם צריך להיות פרשן של התכנים הסמנטיים של הסונטה, אך גם להתחשב בהיבטי הביצוע (performance) שלה כיצירה בעלת איכות מוזיקלית. כפרשן וכמבצע עליו להחליט על מה הוא מוותר ועל מה לא יוותר בשום פנים ואופן.

כאשר ישב ביאליק בברלין בראשית שנות העשרים, הוא הסביר לרעהו הצעיר שמעון ראבידוביץ כי כל סופר הגדול בולע כלויתן את דגי הרקק הקטנים החיים בסביבתו, וכי כל אמן גאון מבליע את הנוסח ("השבלונה") של דורו ומנחיל אותו לדורות הבאים: "הן ודאי יש בשקספיר הרבה שבלונה [...] אבל זהו כוחו של הגדול, שאגב דברים אחדים שבהם כוחו גדול הוא גם מקיים את השבלונה של דורו לדורות יבואו [...] הרבה והרבה היו בדורו של שקספיר, אבל הוא בלע את כולם. וכך דורות יבואו לומדים על פי שקספיר את השבלונה של דורו".

לאחר שהתיישב בתל-אביב בשנת 1924, לא חדל ביאליק המו"ל מלהפציר במשוררים העברים שבאמריקה שיעמיסו על עצמם במלוכד את עול תרגום יצירותיו של שקספיר ויוסיפו את המכלול למדף הספרים העברי. התכנית לא יצאה לפועל, בעיקר בשל קוצר ידם של המשוררים הללו לעמוד במשימה הכבדה. כל תכסיסי הפיתוי של ביאליק לא הועילו. קליאו, מוזת ההיסטוריה, חמדה לה לצון ותעתעה במי שביקש ליזום את מפעל תרגומי שקספיר לעברית ולנווט את מהלכיו: את יצירותיו המתורגמות של שקספיר הגישה לקהל העברי לא הקבוצה של המשוררים העבריים באמריקה, שביאליק ראה בה כוח טבעי למלאכה קשה זו, אלא דווקא חבורת שלונסקי, שבה פעלו אחדים מיריביו. משורריה של חבורת שלונסקי כמעט שלא ידעו אנגלית, ונסתייעו במבחר של תרגומי מופת לשפות אחרות, ואף-על-פי-כן מפעלם הוא המפעל המרוכז והאיכותי ביותר בתחום תרגומי שקספיר לעברית עד עצם היום הזה. גם הם בחרו בפנטמטר הימבי כמשקל של השורה

השקספירית, וכפי שהראו אחדים ממترגמי שקספיר הלכה למעשה, בחירה זו – הקולעת לרוח המקור – אפשרית גם אפשרית בשפה העברית.

*

תרגומי לסונטות של של שקספיר הצטברו במגרה טיפין-טיפין. את הראשונות התחלתי לתרגם באמצע שנות השישים, שעה שלמדתי תרגום אצל ד"ר אדם ריכטר, ראש אגודת המתרגמים דאז, וכשלמדתי ספרות אנגלית באוניברסיטת תל-אביב. לימים, התפרסמו חלק מהסונטות בבמות שונות: בספר הנשיקה מבעד למטפחת, בעריכת אשר רייך; בכתב-העת קשת החדשה בעריכת אהרן אמיר, בכתב-העת שבו בעריכת עוזי אגסי, בתוך מאמר על תרגומי שקספיר שהתפרסם בכתב-העת ביקורת ופרשנות בעריכת תמר וולף-מונוזון ובספרי המיית ים, תל-אביב 2010, המכיל ל"ב סונטות אהבה של שקספיר. תגובות הקוראים, ובאופן מיוחד תגובתו החמה של פרופ' אמנון רובינשטיין, שפלל סונטות בתרגומי בספריו, עודדו אותי לנסות לתרגם את המכלול במלואו.

תודתי נתונה לידידתי פרופ' מאיה פרוכטמן על הערותיה והארותיה שהעניקו לי השראה.

קובץ זה מוקדש באהבה לאלי – אישי ורעי.

אוקספורד ותל-אביב, מאי 2010

